

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie P · número 54

Ple del Parlament

Sessió 32, segona i darrera reunió, dijous 30 de maig de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar 300-00134/12	3
Interpel·lació al Govern sobre la política financera i pressupostària 300-00139/12	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica 302-00101/12	16
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars 302-00102/12	24
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat als pobles i les ciutats 302-00107/12	33
Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la situació dels centres especials de treball 302-00103/12	44
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la precarietat laboral 302-00108/12	54
Paraules de comiat de diversos diputats	67
Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política de reconeixements i condecoracions 302-00104/12	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior 302-00105/12	81
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat en el territori 302-00106/12	90

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 32.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Interior, d'Educació i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El president

Bé; bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar

300-00134/12

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la segregació escolar, interpellació presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé, bon dia. No només tenim una realitat social que gira en contra de la coeducació de classes, orígens i diversitat, sinó que els nostres governs i les nostres institucions s'han posicionat al costat del poder per consolidar, a través dels concerts i la lliure elecció de centre, la segregació social. I no haurien de dir-li al món que sí, que rics i pobres són iguals, que persones migrades i no migrades són iguals i que l'escola interclassista i intercultural, la coeducació de classes i orígens és l'únic model possible per als principis i valors en la nostra educació.

«Ja fa massa anys, que toca fer el pas institucional, material i simbòlic, de suprimir els concerts a les escoles privades i la lliure elecció de centre. Front al lema del poder, volem uns governs i institucions que tractin tothom igual, que abracin des de l'escola pública la realitat heterogènia i diversa de la nostra societat i que, davant del "segrega i venceràs", facin seu el nostre lema, el de la gent normal, que és "inclou i vencerem totes"». El paràgraf no és meu, és de la Cecilia Bayo, publicat a la revista *Nívol*.

Bé, fet aquest pròleg, que ja indica bastant l'orientació d'aquesta primera part de la interpellació, dir-li que la finalitat principal d'aquesta controvèrsia o d'aquest debat és focalitzar-se en les responsabilitats i contribucions al sistema escolar en la reproducció dels processos de segregació social a casa nostra, i en la seva reversió. És a dir, en com les nostres polítiques educatives haurien de combatre la segregació escolar, per tal de contribuir a la lluita contra la segregació social. Aquesta és la qüestió bàsica que volem plantejar-li, conseller.

I de manera més general, contra el sistema de reproducció de les desigualtats socials. Dit d'una altra manera, si la nostra escola contribueix suficientment o no al seu rol de revertir la reproducció de la desigualtat social. El model de societat, des del nostre punt de vista, en què es basen les polítiques del seu Govern, incloses les educatives, assumeixen les desigualtats socials com sistèmiques, com inevitables, com una part indefugible de la realitat. La reproducció de la desigualtat, tant a escala global com local, és un requisit imprescindible per al desenvolupament de la societat capitalista, i les polítiques públiques del seu Govern aspiren a regular-la, certament, però no a revertir-les en la seva totalitat.

Aquestes polítiques públiques assumeixen el rol de controlar i gestionar les desigualtats a un nivell suportable i assumible, en el marc d'una societat moderna i liberal. El que actualment hom en diu «avançada», amb nivells de conflicte social que

no siguin disruptius, i amb la garantia de la reproducció de la mà d'obra que, en cada moment, reclami el mercat. I en les condicions de qualificació i d'obediència en què aquest les exigeixi en cada moment. La segregació escolar forma part d'aquest sistema de reproducció de la desigualtat, així com la precarietat laboral, la desigualtat entre homes i dones, el mercat de l'habitatge i la gentrificació urbana, per posar només alguns casos. I les desigualtats en l'atenció sanitària, per exemple, per parlar d'un altre camp com a mínim tan important com el de l'educació.

I a propòsit de gentrificació, conseller: disposa el seu Govern d'una planificació, d'una anticipació per reequilibrar i compensar, des del sistema escolar, els processos de gentrificació social i d'augment accelerat de les desigualtats que està generant el mercat de l'habitatge a les nostres ciutats? Creiem que no, i és un problema central. En aquest sentit, la nostra hipòtesi, conseller, és que el sistema educatiu català, actualment no només segueix generant processos de segregació escolar, sinó que, en conseqüència, contribueix i participa en els processos de reproducció de les desigualtats socials.

I li posaré alguns exemples, i algunes reflexions que se'n deriven. Quan es parla de segregació escolar, la comunitat educativa acostuma a mirar de reüll l'escola concertada. Són els centres sufragats amb fons públics, però gestionats per fundacions o empreses i escolaritzen un terç –un terç– dels alumnes de Catalunya. La majoria cobren quotes mensuals, i això suposa un factor dissuasiu per a moltes famílies, que no poden pagar els preus que es demanen. Aquest és un motiu que, en part, explica per què les escoles concertades només assumeixen un 15 per cent dels alumnes amb més dificultats socials. Menys de la mitat –menys de la mitat– dels que els tocarien si la distribució fos equilibrada entre escoles.

En els últims anys –això són dades de vostès–, el seu departament ha tombat la sol·licitud a setanta-tres centres concertats, dels quals cinquanta-vuit eren religiosos, perquè no complien els mínims de matrícula d'alumnes amb necessitats socials o educatives especials.

Tanmateix, també cal dir que les escoles d'especial complexitat, amb els programes i recursos específics de què són avui objecte, són un model que contribueix, certament, a millorar els resultats escolars d'alguns alumnes i el seu assoliment de l'ensenyament obligatori, però no s'ha demostrat –ans al contrari–, encara, que garanteixin l'equitat en l'accés als ensenyaments postobligatoris. I, sobretot, el que sí que cal dir és que reproduïen la segregació social per la seva tendència a homogeneïtzar els perfils socials precaris de l'alumnat, en determinats centres.

D'altra banda, tots els estudis disponibles indiquen que els resultats escolars en els territoris on s'ubiquen aquests centres són francament inferiors, en comparació als dels altres territoris amb població més benestant. L'actual política d'autonomia de centres, més enllà d'algunes experiències pedagògiques innovadores i de qualitat, està comportant que el nostre sistema educatiu tingui cinc escales: centres d'especial complexitat; centres públics comuns; centres públics innovadors, amb especials requeriments d'implicació i corresponsabilització de les famílies a nivell de quotes i participació; centres concertats, i centres privats; distribuint-se, la població escolar, seguint clarament una pauta de classe social.

En aquest context, les famílies, sobretot les que gaudeixen de més graus de llibertat per a la seva tria, actuen competint i comprant oportunitats d'ascens social, de promoció social per als seus fills i filles, en un veritable mercat educatiu regulat. I aquest és el problema, conseller. La conversió del model educatiu català en un mercat educatiu regulat. La segregació escolar, la segregació social i la reproducció de les desigualtats socials resten perfectament garantides en els l·lindars que el sistema necessita per funcionar raonablement. Malgrat el debat sobre equitat en termes de resultats, la maquinària de reproducció de la societat desigual i de classes rutlla perfectament.

Les polítiques relacionades amb l'escola bressol, les activitats extraescolars, esportives i culturals, així com els menjadors escolars, comporten també un diferencial esforç i d'accés, entre les famílies, en funció de la seva situació econòmica i capacitats socials, que també contribueixen a reproduir, en l'àmbit escolar, les desigualtats existents en la societat. L'informe del síndic mostra l'augment de la segregació escolar en la darrera dècada a Catalunya. Per revertir la situació, diu: el 48 per cent, gairebé la mitat de l'alumnat d'origen estranger a la primària, i el 39 a la secundària hauria de ser acceptat en escoles interclassistes, que guanyarien en diversitat i millorarien els resultats gràcies a l'efecte de la diversitat.

Revertir la segregació en el sistema educatiu i reduir l'abandonament augmentant les titulacions postobligatòries són dos objectius que interaccionen i es complementen entre sí. Al mateix temps, eleven el nivell general de competències i recuperen la reserva de talents que es perd a causa de la inequitat del sistema, distribuint les oportunitats educatives entre els grups i classes socials amb més igualtat. La planificació escolar hauria d'estar servint, per exemple, per preveure l'augment de l'alumnat a secundària i garantir suficients places públiques per distribuir l'alumnat en centres escolars amb diversitat cultural, social i econòmica, enlloc d'agrupar-los en centres homogenis.

Malauradament, pensem que l'actual planificació està aprofundint les fronteres socials a casa nostra. En aquest context, el dret a l'elecció de centre per part de les famílies, reproduceix de manera sistemàtica la segregació social, mitjançant processos endèmics i estructurals de segregació escolar. Nosaltres considerem que, per sobre de la llibertat d'elecció de centre, està el dret a una educació igualitària i equitativa. La nostra conclusió, conseller, és, doncs, que el sistema educatiu català no és un model que prioritzi el combat contra la reproducció de les desigualtats socials, sinó que, mitjançant la segregació escolar, participa de la maquinària d'aquesta reproducció amb la missió no de revertir-la, sinó de regular-la, en termes funcionals, als requeriments del mercat i de l'ordre social.

I en l'altre extrem, en l'altre extrem del sistema educatiu..., conseller, té el seu Govern polítiques per a combatre els principals guetos –els guetos més tancats i hermètics que tenim al nostre sistema educatiu, com són la zona de Pedralbes, a Barcelona, on les escoles elitistes i que segreguen per sexe estan absolutament tancades en si mateixes–, de manera que els alumnes d'aquests guetos, es barregin amb alumnes d'altres classes socials i cultures? Entenem que no, la qual cosa també demostra la insuficiència de les seves polítiques en aquest sentit.

I a la vista d'aquesta problemàtica, conseller, està el seu departament revertint la segregació, mitjançant el fre al creixement de la concertació i, en canvi, augmentant en la proporció deguda les places públiques? Creiem que no. Miri, tancament de grups de P3 públics *versus* sobredotació de grups de P3 privats, 2019-2020: concertada, augmenta quaranta-quatre; pública, baixa quinze. Infradotació de grups públics i sobredotació de grups privats i concertats a primer d'ESO, període 19-20: concertada, augmenta cinquanta-nou; pública, baixa cent-dos.

Per tant, em sembla que les dades són prou il·lustratives de la problemàtica que li estic plantejant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Senyor diputat Carles Riera, jo podria dir-li que coincidim en bona part de la diagnosi. Segurament utilitzarem terminologies diferents, però coincidim en bona part de la diagnosi i, finalment,

no tenim les mateixes dades. Però això, de fet, no té res a veure amb la diagnosi en sí, ni té res a veure amb les polítiques que es poden fer.

És cert que el sistema educatiu rep les conseqüències de la realitat social on està inserit, i, és cert també que el sistema educatiu no és l'eina, però sí que és una de les eines per revertir les desigualtats i les injustícies del sistema social on és inserit. D'això en diem «la lluita contra la segregació», «el treball per l'equitat», «el treball per la reversió», com vulguem dir-ne. Hi ha elements que són evidents; és a dir, nosaltres no podem fer que en segons quins territoris els centres públics o els centres concertats tinguin segons quina tipologia d'alumnat, perquè en aquell territori no hi ha aquella tipologia d'alumnat. Però sí que no podem permetre que els centres que estan en un territori que té una certa tipologia d'alumnat, no l'acullin, siguin públics o siguin concertats.

Per la lluita contra la segregació, tenim en aquests moments..., que és voluntat del departament, com no podia ser d'altra manera, perquè és voluntat de la comunitat educativa, però que és voluntat d'una àmplia majoria de la societat –d'una àmplia majoria de la societat–..., tenim diversos elements. N'hi ha dos que són molt importants, i n'hi ha dos que són molt importants que, a més, estem en aquest moment obrint-los, i justament ahir, en una convocatòria prèvia al coneixement d'aquesta interpellació, ens vam reunir amb les entitats que conformen el Marc Unitari de la Comunitat Educativa i vam posar damunt la taula dos elements urgents, perquè són dos elements que hem de tenir al gener que ve, que són dos nous decrets: el nou decret d'admissió d'alumnat i el nou decret de concerts educatius. Els necessitem fruit de la realitat, fruit de les diagnosi i fruit dels compromisos; compromisos establerts, per exemple, en el Pacte contra la segregació proposat pel síndic, que va signar una àmplia majoria de la comunitat educativa i que qui no el va signar està al MUCE; per tant..., amb qui també ens vam reunir ahir.

Aquests nous decrets, que els necessitem el gener que ve, per un cantó, perquè s'iniciarà el procés de preinscripció del proper curs –gener, febrer–, i per l'altre, perquè s'obre un primer període de revisió de concerts educatius que caduquen l'any que ve en una part. I hem de posar damunt la taula uns elements claus que modifiquin aspectes dels actuals criteris d'admissió i distribució d'admissió d'alumnat, i uns altres criteris claus que clarifiquin els motius pels quals es dona un concert, i també els motius pels quals es pot retreure un concert. Perquè de vegades la clau no és els motius pels quals es dona, de vegades la clau és si certs incompliments, jurídicament, ens permeten retreure'l.

En aquest sentit, és evident, per exemple, que nosaltres no podem no acceptar el concepte de lliure elecció de centre. Sí que és evident que no podem acceptar que el concepte de lliure elecció de centre sigui un concepte primer, únic –únic–, o que sigui un concepte que no es fonamenti en criteris d'elecció de projecte educatiu, sinó que acabi esdevenint l'elecció d'«amb qui estudia el meu fill» o «amb qui estudia la meva filla». L'elecció de centre és «què», no «amb qui», i és cert que l'actual dinàmica, en molt bona part, prioritza «amb qui» i no «el que».

És per això que nosaltres confiem molt en aquests dos decrets: en el nou Decret d'admissió d'alumnes i el nou Decret de concerts educatius. I confiem també en la concertació dels decrets, en la concertació amb la comunitat educativa, amb la majoria possible de la comunitat educativa i amb tots els agents interessats; també amb els grups parlamentaris. Jo ja vaig dir ahir a les entitats del MUCE i he dit també a altres agents que també els grups parlamentaris eren en una fase posterior a la concertació primera amb la comunitat.

En aquest sentit, aprofitaria ara el temps que queda, en tot cas, per deixar alguns tòpics també damunt la taula. Els centres que han optat per la innovació –que és per la millora, que és per la renovació, que és per la transformació, per moltes coses diferents que en diem «innovació» i que a vegades posem al mateix sac–, hi ha el tòpic

que són centres situats en certes zones socioeconòmiques o centres que tenen alumnat provinent de segons quines famílies. Això és absolutament fals.

Jo vaig fer un exercici, que no li puc explicar, perquè... –vostè m'entendrà–, vaig fer un exercici, que és, en base a les proves externes realitzades en els centres, comprovar si aquells centres que obtenen, en aquestes proves externes les dades de les quals no són ni poden ser mai públiques per raons evidents..., però fer un exercici de veure si en els cent centres de Catalunya que obtenen uns resultats més alts hi havia centres de màxima complexitat públics i hi havia centres situats en zones socioeconòmicament desafavorides d'alguns barris d'algunes ciutats del nostre país. Li puc assegurar que sí, que hi havia centres privats situats en zones altament afavorides que no apareixien en aquest, diguem-ne, còmput dels centres amb millors resultats i hi havia centres públics situats en zones de màxima complexitat que sí que hi apareixien. És evident que hi ha una correlació de resultats acadèmics i situació familiar, hi és; però no és ni completa ni expulsa.

I n'hi puc posar un exemple, d'aquest tòpic de dir: «És que només innoven certes escoles i les escoles de... no innoven.» Doncs l'any passat, el curs passat, l'Escola Marià Fortuny, de Reus, que és una escola situada en un barri d'immigració, on la majoria de l'alumnat prové de la immigració en primera o en segona generació i de la immigració del nord d'Àfrica, és un centre dels pocs centres de Catalunya que participen al programa Aliances Magnet, de la Fundació Bofill, a partir del Col·legi d'Arquitectes, i és un centre que va guanyar el primer premi dels projectes innovadors educatius del Mobile Congress. I és un exemple que la innovació és també una eina de lluita contra la segregació, que el treball per la millora educativa és també una eina.

Però vostè em pot dir: «Això poden ser casos.» És cert, eh?, sempre estem parlant d'això. Hi insisteixo, les dos eines fonamentals que tenim ara damunt la taula són aquests dos projectes de decret i una tercera eina, que és la planificació, evidentment, que és la planificació, i, per tant, estar atents als canvis demogràfics.

Per a la planificació li recordo que aquesta setmana el Govern va aprovar el decret llei que permet el canvi de titularitat de centres educatius, a partir de realitats de necessitats d'escolarització i a partir també de realitats de moviments en l'ecosistema, que, si vol, en parlarem en la segona tanda.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn, de nou, del diputat. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Conseller, que la innovació és una eina fonamental per a la millora educativa, en això estem completament d'acord. En el que discrepem és en el model d'innovació. És a dir, vostès no estan experimentant amb ics processos d'innovació, amb un seguiment sistemàtic, etcètera, a partir d'aquí generalitzar absolutament a tots els centres aquest procés d'innovació, sinó que el que s'està generant a partir del Decret d'autonomia de centres i de direccions és un mercat lliure de processos innovadors, amb lògica de mercat lliure, efectivament, clar, a partir del qual el que estem generant és un augment dels riscos de segregació, en funció de a quin centre acabin anant a parar, doncs, els alumnes, en funció de l'existència d'aquestes experiències innovadores, d'un tipus o d'un altre, en el seu entorn. Si més no, aquesta és la percepció que nosaltres en tenim.

És a dir, estem tendint, com li deia inicialment, a un mercat de l'ensenyament, a una certa liberalització del mercat de treball de l'ensenyament, a partir del Decret d'autonomia de centres i de direccions, que jo crec que va molt en la línia de determinats consells i assessoraments que a vostès els arriben a nivell internacional de determinats lobbys de pressió que estan actuant aquí, en el nostre país, sota el titular

de la innovació i la modernització, etcètera. Vagin en compte, eh?, per qui es deixen assessorar en aquest sentit.

Perquè, miri, l'espiral de reproducció de la segregació escolar és molt clara: les condicions d'escolarització determinen la composició social dels centres, però aquesta composició determina alhora les condicions d'escolarització, i així successivament. I el que planteja el Pacte contra la segregació i el que vostè em planteja amb els decrets de concertada i de matrícula, l'únic que farà és intentar introduir un element de regulació i de matís en la porta d'entrada, però sense tenir capacitat d'intervenir ni prou àmplia ni prou potent, per tal de revertir aquesta maquinària de segregació escolar i, per tant, la seva conseqüència en termes de segregació social. Aquesta és la nostra hipòtesi, és a dir, que en un problema de magnitud 10 vostès intervindran sempre per sota del llindar de reversió del problema. Aquesta és la nostra visió.

Bé, d'altra banda, segons els estudis disponibles, observem que la segregació escolar és menor en aquells municipis sense escola concertada o en aquells on les unificacions de districte o de zona obliguen la concertada a regir-se, vulgui que no, per criteris estrictament públics. I, d'altra banda, també sabem que, quan els estudiants de famílies més acomodades s'escolaritzen en un entorn educatiu o amb un percentatge important d'alumnes de perfil socioeconòmic més baix, els canvis per a ells són imperceptibles des d'un punt de vista de rendiment escolar; al contrari, es desenvolupen més culturalment i quant a competències socials. Mentrestant, els alumnes immigrants o de situació socioeconòmica delicada van a escoles on la segregació és baixa i, quan això passa, noten una millora molt important en termes de rendiment escolar, de resultats, etcètera.

Per tant, ens sembla que la proposta que li plantejem i que li plantejarem en la moció encaixa amb lo que és una bona perspectiva de la millora de l'educació, que vol dir, fonamentalment, invertir fins a assolir el 6 per cent que preveu la LEC, des de primera infància fins a la secundària superior, amb cobertura universal i gratuïta, establint nous mecanismes longitudinals d'acompanyament i suport de l'èxit en les transicions educatives fins a l'obtenció de titulacions postobligatòries, amb una oferta de zero a tres gratuïta i un augment de l'oferta de formacions professionals també públiques i gratuïtes, i baixada de ràtios, evidentment.

Cal garantir que l'alumnat de baix origen social i econòmic pugui desenvolupar-se en condicions d'igualtat al llarg de tot el cicle educatiu i assoleixi els mateixos nivells de coneixements, capacitats, oportunitats i promoció social que la resta de la població escolar. En aquest sentit, la tendència no hauria de ser la proliferació de guetos elitistes o guetos d'altra complexitat, sinó la distribució de *tota* la població escolar, de tota, en centres educatius que incloguin tota la diversitat en tota la seva realitat i complexitat, sense que els centres privats o les famílies puguin intervenir-hi destruint aquesta distribució homogènia i igualitària de la població.

I tot això, conseller, requereix desconcertar el sistema educatiu, garantir igualtat en els recursos i en la qualitat dels centres educatius en tot el territori; heterogeneïtat social dels alumns; discriminacions positives en aquells col·lectius i territoris més desafavorits, mitjançant un sistema educatiu unificat i universal d'alta qualitat per a tothom. Aquesta és l'única via –l'única via–, i totes les experiències internacionals positives en aquest sentit ens ho demostren, per tal d'aconseguir que el sistema escolar recuperi el seu paper clau en l'ascensor social, que havia tingut i ha deixat de tenir; i no l'ha deixat de tenir per atzar: l'ha deixat de tenir per les retallades i per un model que nosaltres considerem que va en el sentit contrari al camí positiu.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn, de nou, del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Diputats, diputades..., certament, la proposta que ha posat damunt la taula per a ambdós decrets és una proposta que pretén regular però que a la vegada vol revertir, eh? I aquesta serà..., és, evidentment, la dificultat d'acord i de consens, però és la necessitat: regular per revertir –regular per revertir.

En segon lloc. Enguany, hem tirat endavant experiències que volem que siguin esteses arreu del territori a partir d'aquests decrets, però enguany ja hem fet algunes experiències en alguns municipis; a Barcelona ciutat, per exemple. A Barcelona ciutat, a partir del Consorci d'Educació de Barcelona, i amb un acord entre el departament i l'ajuntament, ja hem fet un pas decidit per a la distribució equilibrada d'alumnat amb necessitats educatives a pública i a concertada, que ha modificat preinscripcions, ha modificat números de preinscripcions, i a la vegada hem, també, fet una opció per a reserva de places, per al que es coneix com a «la matriculació fora de termini». Això ho hem fet a Barcelona enguany, i ha donat uns bons resultats, i ho hem fet a d'altres municipis. I això és el que volem, diguem-ne, regular a partir del decret. Aquest és un element que hem de regular, perquè és un element de reversió.

En aquest mateix sentit, és cert que algunes pràctiques d'innovació, basades sovint exclusivament en el pilotatge –per tant, en elements molt concrets–, podien no ajudar a aquest element de reversió o podien no ajudar a la lluita per l'equitat.

La nostra aposta per la innovació o per la renovació, que nosaltres preferim dir-ne «per la millora», es basa en: ha d'arribar a tots els centres, no ha de ser una pràctica només d'uns centres, ha d'arribar a tots els centres a partir de la realitat de cada centre i a partir de la voluntat de l'equip directiu de cada centre, del claustre de professors de cada centre, de la comunitat de cada centre. No hi ha un model d'innovació únic, no hi ha una innovació única, no hi ha una innovació dictada des de fora: hi ha pràctiques de millora docents diferents, que nosaltres, com a garants del sistema, el que hem de fer és avaluar –avaluar–, no reproduir.

I en aquest sentit la realitat, com sempre, se'ns ha avançat: hi ha un munt de xarxes de pràctiques de millora, un munt de xarxes. Que algunes són més conegudes que d'altres? És un tema de màrqueting, però que nosaltres no hi participarem en aquest màrqueting. Algunes són més conegudes que altres? Segur. O és un tema de màrqueting o és un tema que algunes estan més properes a les grans ciutats. Una de les millors xarxes del país és la de l'escola rural, per anys d'experiència, per resultats i fins i tot per treball comunitari. És de les millors. Surt menys a la premsa? Sí, però té tot el suport del departament –té tot el suport del departament. I té algunes pràctiques que en algunes zones urbanes també seria igualment positiu que les coneguessin.

Però, li hi insisteixo, l'obligació del departament és regular; regular l'admissió, regular els concerts. I la voluntat del departament és revertir les situacions d'inequitat i fer-ho a partir del consens. I, li hi insisteixo, els dos decrets són una eina, seran una mesura, n'estem parlant ja amb la comunitat, en parlarem en el seu moment amb els grups parlamentaris. Sabem que seran polèmics, perquè sabem que segons quines decisions no agraden a tothom, però en educació ja hem après que les decisions que agraden a tothom segurament que a revertir no ajuden. Per tant, estem disposats al debat i, com vostè deia al començament, també a la controvèrsia.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interp·l·laci3 al Govern sobre la pol·ltica financera i pressupostària 300-00139/12

El següent punt de l'ordre del dia és la interp·l·laci3 al Govern sobre la pol·ltica financera i pressupostària, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Exposa la interp·l·laci3 la diputada senyora Adriana Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Diputats, diputades, conseller, vicepresident, bé, el passat dia 17 de maig coneixíem que la Generalitat de Catalunya havia complert per primera vegada des de l'aprovaci3 de la llei tots els objectius d'estabilitat fiscal: dèficit, deute i regla de despesa.

A l'hora de valorar aquest fet no ens podem abstreure de la injustícia de la Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera; uns objectius de dèficit i reducci3 del deute carregats sobre les comunitats autònomes, una regla de despesa que limita excessivament la capacitat de les administracions públiques per donar resposta a les demandes de la ciutadania en temps de crisi.

No obstant, malgrat la injustícia manifesta, la Generalitat ha complert totes les seves obligacions. El 2018 l'Estat va marcar a la Generalitat un objectiu de dèficit del 0,4 per cent, un deute màxim del 34,1 per cent i una regla de despesa que permetia un increment màxim del 2,4 per cent. La Generalitat ha tancat 2018 amb un dèficit del 0,4 per cent, un deute del 34 per cent i un increment de la despesa de l'1,6 per cent, tancant un any complicat que va estar marcat per l'aplicaci3 del 155 durant la primera meitat de l'any, que també va acabar resultant en la impossibilitat d'aprovar els pressupostos per al 2018.

No obstant, no són uns objectius que s'hagin complert de forma automàtica, sin3 que s'han complert gràcies al rigor en la gesti3 de les finances per part de la conselleria d'Economia sota el lideratge d'Esquerra. Les dades són evidents: el 2015 la Generalitat tenia un dèficit del 2,84 per cent i en tres anys s'ha reduït en un 85,9, fins al 0,4 que us comentava del tancament del 2018. Una bona gesti3 que va més enllà del dèficit: també s'ha reduït el període de pagament de proveïdors a trenta-quatre dies; tretze dies si mantinguéssim el criteri de càlcul de la metodologia prèvia a abril del 2018.

Com hem dit, malgrat felicitar-nos per la bona gesti3, no podem deixar de recordar la injustícia del repartiment en els objectius del dèficit. A inicis del 2018 el límit per les comunitats autònomes estava al voltant d'un 0,3, mentre que per l'Estat era de l'1,2 per cent. La ministra Calviño va aconseguir relaxar els objectius de dèficit per part de la Unió Europea, però va continuar amb el repartiment injust del ministre Montoro: mentre que a l'Estat se li va relaxar l'objectiu del 2,2 del PIB fins al 2,7, a les comunitats només del 0,3 fins al 0,4; una distribuci3, cal recordar, que té una finalitat manifestament política, amb l'únic objectiu de recentralitzar.

Recordem que Catalunya i altres comunitats autònomes tenen competència sobre el gruix de l'estat del benestar: sanitat, serveis socials i educaci3. Aquestes competències suposen el 80 per cent pràcticament de la despesa no financera de les comunitats autònomes. Si fos en base a despesa pública, seria més realista que l'Administraci3 central assumís el 58 per cent de la flexibilitat respecte a l'objectiu de dèficit i les comunitats, el 31 per cent. No obstant, com aquí només l'Estat té capacitat de decisi3, s'ha atorgat a si mateix el 89 per cent del marge respecte a l'objectiu de dèficit i deixant les engrunes per a les comunitats. El marge que les institucions europees ofereixen al Govern de l'Estat per a flexibilitzar el dèficit aquest ho aprofita, ho repetim, per recentralitzar.

Aquesta asimetria no ens ha d'estranyar si tenim en compte el disseny del procés de decisi3 dels objectius de dèficit, deute i regla de despesa. El Consell de Ministres ho aprova per un període de tres anys per l'Estat, les comunitats autònomes i els ens locals, és a dir, la distribuci3 vertical dels objectius. Després, pel que fa als objectius assignats al conjunt de comunitats, el Consell de Política Fiscal i Financera aprova

la distribució horitzontal d'objectius. Com sempre, en el país més descentralitzat del món, l'Estat decideix i la resta assenteix.

Així doncs, no ens sorprèn que, malgrat el desequilibri vertical que trobem en el sistema de finançament, és a dir que l'Administració central està més ben finançada que les autonòmiques, encara que aquestes tenen el gruix de la despesa, la reestructuració hagi recaigut principalment sobre les comunitats i sobre els municipis.

El més greu és que, a pesar d'aquesta arbitriietat, l'Estat continua sent incapaç de posar ordre a les seves pròpies finances. El deute de les administracions públiques de l'Estat va arribar a un nou màxim aquest març d'1,2 bilions d'euros, que representen el 98,50 per cent del PIB. Si bé finalment aconseguirà tancar l'exercici del 2018 amb un dèficit del 2,48 per cent del PIB, ho farà només de descomptar la càrrega financera que representa l'efecte del rescat de les autopistes radials de l'M-15. Mentre que la Generalitat redueix deute any rere any, l'Estat l'augmenta; mentre que la Generalitat compleix el dèficit sense trampes, l'Estat ha de maquillar els fruits desastrosos d'inversions faraòniques a la Comunitat autònoma de Madrid.

A diferència del Govern català, l'Administració de l'Estat no ha complert ni l'objectiu de dèficit ni la regla de la despesa. Com pot ser que aquells que ens imposen mesures de control extraordinàries i objectius injustos a nosaltres siguin els que no compleixin els seus propis objectius clarament més permissius? Veiem com l'arbitriietat de l'Estat contra tot allò que faci olor d'independentisme s'estén en tots i cadascun dels àmbits, en l'àmbit de les finances el primer, sense importar que tot plegat afecti el benestar de les persones.

Aquesta arbitriietat s'ha vist multiplicada pels mecanismes que Montoro va crear a l'hora de garantir el crèdit a les comunitats autònomes, el famós FLA, el Fons de Liquiditat Autonòmica, al qual la Generalitat no ha tingut altra opció que acollir-se i que li cobra interessos pels diners dels quals no disposa per culpa d'un sistema de finançament opac, ineficient, insolidari i injust. El 2018 els costos del deute per a Catalunya del FLA van ser aproximadament del 0,84 per cent. Una de les conseqüències de la bona gestió de les finances de la Generalitat és que el compliment de l'objectiu de dèficit habilita el Govern català per a sortir del FLA i adherir-se al compartiment de Facilitat Financera, que, malgrat tenir costos similars, deixa més marge d'autonomia.

Montoro va fer tot el que va poder i més per paraitzar les finances de la Generalitat. No només va aprofitar el dèficit per a recentralitzar i el FLA per a cobrar interessos, sinó que, a més, el 2015 va aprovar una sèrie de mesures de control addicionals amb l'objectiu d'intervenir les finances de la Generalitat, entre d'altres exigint informes mensuals sobre la despesa de la Generalitat, com bé sabeu; mesures de supervisió completament arbitràries que no han estat aplicades a cap altra comunitat; unes mesures de control polític instaurades pel Partit Popular i que han continuat amb el Partit Socialista; unes mesures que, a tenor de la bona gestió econòmica del Govern català, haurien de ser retirades immediatament, però en comptes d'un PSOE valent ens trobem un PSOE continuista, tant en el control polític de la Generalitat com en la repressió.

És per això, vicepresident, que ens preguntem si, donat que s'ha demostrat que no només gestionem bé, sinó que fins i tot complim uns objectius injustos que ens imposen, no ha arribat el moment que el Govern socialista elimini uns controls que ens van imposar prèviament per raons purament polítiques tot al·legant motius de gestió econòmica que avui s'han demostrat completament falsos.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda
(Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Consellers, diputats, diputades, diputada, certament l'any 2018 la Generalitat de Catalunya va complir amb els tres objectius d'estabilitat pressupostària. Abans d'entrar en matèria, voldria fer una reflexió sobre com funcionen els mecanismes de fixació d'aquests objectius i la importància que tenen al final per les decisions que pren aquest Parlament.

En aquest Parlament i al Ple d'avui hi hauran mocions subsegüents a interpellacions i discussions de projectes de llei que inevitablement incideixen sobre la necessitat d'aportar nous recursos o de decidir sobre els recursos que es destinen a polítiques públiques. Quin és el marge de maniobra que tenim per destinar aquests recursos? Doncs normalment una administració té la capacitat de fer canvis tributaris si té prou autonomia –en el nostre cas vull recordar que el marge és extremadament petit, perquè el gruix dels nostres ingressos venen de les transferències del model de finançament, sobre les quals no tenim capacitat de decisió–; per tant, actuar sobre els ingressos i actuar sobre les despeses.

La crisi de les finances públiques que va haver-hi a la Unió Europea arran de la gran recessió, i que sobretot, doncs, va tenir un punt àlgid durant l'any 2012, va portar a l'establiment de tota una cuirassa de determinació de límits en l'àmbit pressupostari de les administracions públiques. L'articulació legal d'aquesta estructura, d'aquesta cuirassa, a l'Estat espanyol és la Llei orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, que estableix bàsicament, per dir-ho de manera molt clara, que és el Ministeri d'Hisenda qui fixa els objectius de la resta d'administracions, també els seus, i, per tant, qui determina el marge de maniobra d'ajuntaments, Govern de la Generalitat i resta de governs autonòmics, per, al final, poder portar a terme les polítiques públiques que legítimament determinen els seus parlaments.

I la conclusió és clara, veient el que ha passat, és que l'Estat ha fixat uns objectius que han servit per, davant de la Unió Europea, complir, a costa –a costa– de limitar la capacitat de decisió dels ajuntaments i les comunitats autònomes. I això és així; no és una interpretació, no és una opinió, és la realitat. I després podem repassar les dades. Perquè és el..., l'aprovació dels objectius de dèficit i de deute es porten a terme en el Consell de Política Fiscal i Financera a proposta del Ministeri d'Hisenda; un consell de política fiscal i financera que no té res de federal, que no té res de discussió i en el que les comunitats autònomes assisteixen, tenen dret a paraula, però el dret a vot, quan la majoria dels vots és del Ministeri d'Hisenda, doncs, és un dret a vot simbòlic, de valor polític, però no de valor decisor. I, com explicava la diputada, es fixen els objectius per un període de tres anys per totes les administracions públiques. En el marc de les comunitats autònomes, es fa en el Consell de Política Fiscal i Financera i a nivell global després, posteriorment, són aprovats pel Consell de Ministres.

Durant tots aquests anys en aquest Parlament s'ha discutit moltes vegades sobre l'objectiu de dèficit. Certament, l'any 2010 vam arribar a un dèficit que després de totes les revisions el dèficit definitiu va ser del 4,40 per cent del producte interior brut, uns 9.000 milions d'euros. Continuar en aquests nivells de dèficit és insostenible.

Com això, doncs, torna a uns nivells de dèficit assumibles? Doncs, evidentment, el com era on estava la discussió. I el com va ser decidit unilateralment per l'Estat, limitant extraordinàriament la capacitat de despesa.

Per tant, els dèficits que se'ns han imposat són uns dèficits..., els dèficits o també l'objectiu de deute –i després parlarem de la regla de la despesa– són absolutament injustos. Malgrat això, perquè som conscients que aquest és el marc que hi ha, la Generalitat va complir. I compleix i l'Estat no compleix. Nosaltres complim uns objectius d'estabilitat pressupostària injustos, perquè no tenim cap més marge per

poder-ho fer, i complim, i això, doncs, té uns efectes; l'Estat, que és qui decideix aquests objectius, també els seus, els incompleix sistemàticament.

Per tant, a l'exercici 2018 vam complir no només el dèficit, que ja ho vam fer l'any 2017, sinó l'objectiu de deute i la regla de la despesa.

Això és en el marc d'un procés d'ordenació de les finances de la Generalitat iniciat durant l'any 2015, aprofundit amb molta vigorositat amb l'entrada en el Departament d'Economia del vicepresident Junqueras, i on hi ha hagut efectes molt positius. Ara que és un moment de constitució de governs municipals, el deute pendent a tresoreria de la Generalitat amb els ajuntaments del país ha passat, des de finals de 2015 a finals de 2018, de 622 milions d'euros a 50 milions. I, de fet, doncs, com deia la diputada, la Generalitat de Catalunya va fer això alhora que va complir els objectius d'estabilitat pressupostària per a l'any 2018. Se'ns deia que havíem de fer un dèficit del 0,4 –complim–, un objectiu de deute equivalent al 34 per cent del PIB, 34,1 –estem al 34–, i una regla de la despesa amb un topall màxim d'increment del 2,4, i estem a l'1,6. Per tant, hi ha una bona gestió, hi han uns comptes ordenats i ara és l'hora de prendre les decisions.

Però abans m'agradaria explicar clarament que és l'Estat qui no està complint en aquests moments els seus objectius: ni l'objectiu de dèficit ni la regla de la despesa. De fet, amb les dades que tenim de l'any 2018, l'Estat tenia com a objectiu al conjunt de l'Administració central de dèficit un 1,8 per cent; ve fer el 2,76. Disparat a nivell de l'Administració central, diguem-ne, del mateix Govern, de l'Administració General de l'Estat, que havia de complir un 0,7 i va passar a l'1,35, gairebé ho va doblar. I després són els qui ens donen lliçons. O sigui, els qui incompleixen sistemàticament els objectius que es marquen –ells mateixos es marquen un objectiu, l'incompleixen– són els que ens volen supervisar. És paradoxal. Nosaltres, que no decidim els nostres objectius, que ens els decideixen ells, fins i tot els complim, es manté una supervisió discriminatòria per als ciutadans de Catalunya, perquè en aquests moments Catalunya és l'únic Govern que està sotmès a unes obligacions d'informació que vulnereu l'autonomia, que vulnereu el que està contingut a l'Estatut d'autonomia, i es fa simplement per una qüestió política, perquè els governs de l'Estat no suporten que els independentistes guanyem les eleccions. I com que no ho suporten, utilitzen l'Administració General de l'Estat per imposar unes obligacions d'informació. I algú se la deu mirar, aquesta intervenció meua, amb incredulitat, però és l'ús i l'abús del poder públic amb objectius ideològics. I això està passant a l'Estat espanyol.

De fet, la seguretat social també va superar els seus objectius. I com es presenta Espanya –en el seu moment Guindos, avui Calviño; en el seu moment Montoro, avui Montero– davant de la Unió Europea dient «hem complert els objectius»? Doncs a costa dels ajuntaments. Els ajuntaments han fet un superàvit del 0,52 per cent del PIB; les comunitats autònomes, que tenen un objectiu de dèficit del 0,4, n'han fet un del 0,23. Per tant, l'Estat ha guanyat marge. I aquest marge el fa a costa de l'administració més propera al ciutadà.

Per tant, quan en aquest Parlament parlem moltes vegades de la necessitat de donar suport als ajuntaments, el que hauríem de fer és retornar als ajuntaments, exigir a l'Estat que retorni als ajuntaments la capacitat inversora i que deixi de complir davant de la Unió Europea a costa dels ajuntaments i d'ells no prendre decisions polítiques. I el mateix val per a les comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres, amb l'autoritat política d'haver complert uns objectius, hem d'exigir i aquest Parlament ha d'exigir que retirin aquestes obligacions d'informació, que són per discriminació ideològica dels membres que formem el Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè se'ns ha dit i repetit públicament que si hi hagués un govern no independentista a Catalunya no hi hauria aquest control, malgrat que som els que complim, malgrat que complim els seus objectius injustos i complim més que ells, perquè ells són uns incomplidors sistemàtics.

Per tant, cal repensar això. I cal repensar en termes globals l'esquema actual de compliment de l'estabilitat pressupostària: una Europa obsessionada només amb l'estabilitat pressupostària, sense tenir en compte altres elements, condemna totes les administracions a només poder fer polítiques basades en l'austeritat. I l'austeritat s'ha de superar. I s'ha de superar amb decisions a nivell europeu, però també amb decisions a nivell d'Estat, que després espero tenir l'oportunitat de poder-ho compartir en la rèplica de la diputada.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Li correspon ara el torn, per a la rèplica, a la diputada. Quan vulgui, senyora Delgado.

Adriana Delgado i Herreros

Gràcies, president. Bé, comentava el vicepresident aquest context de dificultats i obstacles econòmics i polítics, però, malgrat això, el rigor en les finances, primer, del vicepresident Junqueras i, després del vicepresident Aragonès i els seus equips no només ha garantit els objectius d'estabilitat pressupostària que comentem, sinó també el nostre estat del benestar.

El rigor en les finances és bàsic per tal de garantir la nostra sobirania financera: gràcies a complir aquests objectius, podrem disposar de més sobirania financera i tenir capacitat de sortir als mercats el 2020.

L'aposta d'Esquerra per augmentar ingressos i consolidar despesa, augmentant-la quan ha estat possible, ha donat fruits importants. Exemples d'aquest compromís n'hem tingut uns quants: en la passada legislatura, l'aprovació de la renda de ciutadania, el primer dret conquerit després de la crisi econòmica. Malgrat que no s'està desplegant tan ràpid com voldríem i com podria desplegar-se si tinguéssim pressupostos aprovats, no podem menystenir l'avenç que suposa.

En aquesta legislatura, s'ha continuat treballant per garantir les demandes de la ciutadania: sense anar més lluny, el passat novembre es va desbloquejar una vaga de metges gràcies, en part, a la inversió de 100 milions d'euros que permetran contractar dos-cents metges de família més.

No hi ha cap tipus de dubte que la tramitació d'uns pressupostos que revertien les retallades en despesa corrent hagués ajudat a satisfer aquestes demandes, però tampoc el Govern no s'ha aturat, malgrat el bloqueig d'alguns grups parlamentaris, que tot sovint semblen més preocupats per les seves expectatives electorals que per trobar solucions efectives per satisfer les demandes dels ciutadans. Esperem que ara que han passat totes les eleccions previstes en el calendari aquest bloqueig s'acabi d'una vegada.

És el rigor en la gestió de les finances de la Generalitat el que ens permet mantenir la despesa i augmentar-la si cal. Per exemple, el compliment dels objectius d'estabilitat pressupostària facilitarà el retorn de la paga extra dels funcionaris, una demanda que ha estat llargament reivindicada en aquest Parlament, malgrat que alguns partits polítics que aquí ens exigeixen tornar aquests diners al més aviat possible, no utilitzen el seu poder a Madrid per modificar les condicions que ens impedié fer-ho fins que no complíem aquests objectius. Cal recordar que la disposició addicional 41 de la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2018 supeditava el retorn de les retribucions als empleats públics al compliment, precisament, de la regla de la despesa. Hem tingut moltes demandes per retornar aquesta paga extra i molt poc suport per canviar aquesta llei.

Un altre exemple: el Consell de Govern del 14 de maig va aprovar l'encàrrec de vint-i-set construccions escolars per un valor de 104,7 milions d'euros, la major part, obres de noves construccions que permetran retirar més d'un centenar de mòduls. A banda d'aquestes noves construccions i trenta-set actuacions que ja està impulsant

el Departament d'Educació, també està treballant per tancar convenis i acords amb vint-i-un ajuntaments per a la construcció de nous equipaments.

I parlant d'ajuntaments, que ho ha comentat el vicepresident en aquest primer torn, jo voldria tornar a parlar de la reducció del deute de la Generalitat amb els ajuntaments. Comentava el vicepresident la xifra dels 622 milions passats, als 50 milions –en quatre anys– actuals, una reducció de gairebé un 92 per cent. Un esforç per reduir el deute amb el món local que ha beneficiat la pràctica totalitat dels municipis de Catalunya. Poso alguns exemples: l'any 2015 la Generalitat devia a l'Ajuntament de Barcelona 86 milions d'euros, que han disminuït en un 99,3 per cent, fins als 570.000 euros.

En resum, el Govern es dedica a solucionar els problemes dels ciutadans. En un context difícil, ha sanejat les finances de la Generalitat, i ara, vicepresident, estem segurs que té la voluntat de garantir que els rèdits de la recuperació econòmica repercutixin en tots els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer la següent i darrera rèplica, és el torn de nou del vicepresident. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, president. Diputada, certament, la gestió dels darrers anys ens permet avui, en un món de paradoxes parlamentàries de l'estabilitat pressupostària, garantir que no cal que la ministra Batet ens enviï un requeriment dient que no podem tornar el 40 per cent de la paga extra del 2013; no cal que ho faci, perquè hem complert els objectius. Ella no; nosaltres sí.

Per tant, aquest requeriment que se'ns va fer, aquesta ombra de dubte que va haver-hi, després d'una exigència al Govern, al conseller Puigneró, a mi mateix, per part de diputats del partit de la senyora Batet, en aquesta cambra, que demanaven que ho tornéssim, i en el moment en què ho aprovem, la senyora Batet ens envia el requeriment perquè diu que no complim, doncs, resulta que complim. Quin embolic. Quin embolic que demostra l'absurditat del model d'aplicació d'aquesta necessària política d'estabilitat pressupostària, que, evidentment, compartim, però que s'ha de gestionar francament molt millor, perquè l'Estat incompleix, i encara pot decidir fer unes ofertes d'ocupació pública.

Llavors, per què l'Estat ho pot fer malgrat incomplir i Catalunya, malgrat complir, té totes les dificultats? Doncs per una qüestió de sobirania. I això no és una qüestió ideològica d'independentisme sí o no, sinó que és simplement de si volem tenir els instruments per fer les coses ben fetes poder estar al servei dels nostres conciutadans amb tots els recursos que els toca, o malgrat fer-les ben fetes, no poder-ho fer per manca de sobirania política. I aquest és el debat –aquest és el debat.

I, evidentment, cal transformar l'actual model del sistema de compliment de l'estabilitat pressupostària, perquè quan una comunitat econòmica incompleix ha de presentar un pla economicofinancer i passa a estar supervisada pel Ministeri d'Hisenda; quan el Ministeri d'Hisenda incompleix, no dona comptes a ningú. Per tant, és a dir, aquí hi ha alguna cosa que no funciona. Ni tan sols a la Unió Europea, perquè com que compleix el conjunt d'Espanya a costa dels ajuntaments, doncs, evidentment, diguem-ne que s'ho estalvien.

Per tant, canvis que s'haurien de fer: a nivell europeu, és necessari avançar, i amb la nova Comissió Europea, amb el nou Parlament Europeu s'hauria d'avançar cap a una superació del pacte d'estabilitat i creixement cap a un pacte per a la prosperitat, que entengui que no només és important una política monetària basada en la contenció dels preus, sinó que hauríem d'incorporar també objectius de plena ocupació. Que no és només important una política pressupostària basada en l'equilibri

pressupostari, sinó en l'efecte dinamitzador de l'economia que té la despesa pública i la inversió pública.

Cal reformar, a nivell d'estat, els sistemes de discussió dels objectius d'estabilitat pressupostària. S'han de discutir i s'han de pactar entre tots; han de ser pactats, no imposats. I si l'Estat incompleix, ha de passar comptes, de la mateixa manera que nosaltres passem comptes quan no complim els objectius que ens marquen ells.

En tercer lloc, cal modificar la regla de la despesa. No té sentit... «Regla de la despesa» en termes teòrics vol dir: «Escolta'm, en moments de vaques grasses no estiris més el braç que la màniga, perquè quan vinguin, no?, les vaques flaques no podràs..., trobaràs que hauràs agafat molts compromisos de despesa corrent.»

Però això, en aquests moments, l'aplicació estricta d'aquest principi tal com s'ha configurat a l'Estat fa que els ajuntaments estiguin obligats a fer superàvit i, per tant, no té cap mena de sentit quan hi han inversions pendents en els municipis. I, per tant, doncs cal que algunes despeses i inversions estiguin excloses del còmput de la regla de la despesa, i crec que això és absolutament bàsic i és importantíssim.

I després, finalment, jo crec que, fins i tot per aquells que volen que Catalunya continuï sent una part de l'Estat espanyol, els mecanismes de discussió han de canviar. Perquè un consell de política fiscal i financera, on, per molt que aconseguis els vots de totes les comunitats autònomes, només aixecant la mà el ministeri, doncs s'ha acabat la discussió i el debat..., realment allò, és a dir, no és un mecanisme, diguem-ne, federal, ni quasi federal, és un mecanisme de, vaja, un ministre i que, doncs, dona audiència als responsables econòmics de les comunitats autònomes.

Per tant, tot això és necessari que es pugui transformar, perquè hem de recuperar la capacitat inversora de la Generalitat, i aquest és l'element, la lluita fonamental dels propers mesos i del proper any i dels propers pressupostos.

Hem augmentat la despesa corrent, hem arribat a la despesa corrent prèvia a la crisi, però o recuperem la capacitat inversora o aquest país perdrà competitivitat, i els servidors públics i el conjunt de ciutadans perdran serveis públics de qualitat per manca d'inversió.

Gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica

302-00101/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica.

Abans, per això, deixin-me'ls enunciar que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, la diputada María del Camino Fernández Riol, amb motiu d'hospitalització, ha delegat el seu vot durant el dia d'avui a la diputada Lorena Roldán, portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Passem, ara sí, a la moció, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Marc Solsona. Quan vulgui.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president. Conseller, vicepresident, diputades, diputats, bé, doncs aquesta moció és fruit, conseqüència de la interpellació que vam realitzar en l'últim Ple, en el qual parlàvem de la planificació del desplegament de la xarxa de fibra òptica al país. I, bàsicament, ho fèiem argumentant no només que era una bona solució tèc-

nica, sinó que servia, bàsicament, per a tres coses: una, per millorar la competitivitat dins del mateix país, per tant, que tothom pogués competir en igualtat de condicions; dos, una lluita contra la despoblació –important també–, i tres, és una aposta per l'equilibri territorial i la cohesió social.

Aquest calendari de desplegament d'aquesta xarxa de fibra òptica ja està consensuat, parlat amb les diferents diputacions. S'ha mirat també la xarxa com s'ha de desplegar, quins són els objectius, no només a nivell de municipis petits, sinó mitjans, capitals de comarca..., i també la connexió amb polígons industrials. I, per tant, el que pretén aquesta moció..., és una moció molt tècnica, molt de constatar i dir: «Mirin la fermesa i la determinació del departament a l'hora de complir amb el desplegament, tal com ho contempla el Pacte nacional per una societat digital, en el qual es fixen els objectius 2020 i 2023 per donar cobertura integral a tot el país.»

És per això que no hem pogut acceptar algunes de les esmenes que pretenien..., amb bona voluntat i, possiblement, parlamentàriament serien acceptables, però, diguem-ne, a nivell de traç governamental no seria possible assolir-les, com per exemple la de Catalunya en Comú Podem, en la qual la modificació d'aquest calendari, doncs, no la podem garantir i, per tant, no la podem acceptar en aquest sentit.

En canvi, sí que hem pogut acceptar i transaccionar les tres esmenes del Grup de Socialistes i Units per Avançar, amb les quals complementen i milloren la nostra moció, i també incorporen un punt nou, que és: «Proporcionar els mecanismes necessaris per garantir que tots els municipis de Catalunya puguin accedir a les ajudes estatals i de la Unió Europea amb relació a la xarxa wifi pública.» Per tant, és absolutament parlar el mateix idioma, els mateixos codis, per tant aquí no hi hauria més història.

En canvi no hem pogut acceptar –i l'hi he comentat al diputat de Ciutadans– les seves esmenes, bàsicament, perquè hi volen fer una vinculació també a nivell a vegades pressupostari, a nivell també inclús de, potser, qüestionar el nom del mateix pacte nacional. En qualsevol cas, la voluntat..., com que és molt tècnica, és intentar que sense allò, sense més història, intentar també buscar el consens de que és una moció amb un bon propòsit, que ja es desplega, que ja està consensuada, que comptem amb la cohesió i amb l'acord territorial a nivell de país, que ha quedat constatat que és una demanda que és molt necessària, que combat el tema del desequilibri territorial, la despoblació i, per tant, també la lluita per intentar ser competitiu des de qualsevol lloc del nostre país.

Intentem, doncs, buscar nous models per poder fer allò que dèiem l'altre dia, eh? Si volem realment governar o entendre diferentment els nous models de governança del país és molt important que estiguem enxarxats d'una manera que ens permeti noves maneres també d'entendre de fer la política i de fer noves polítiques socials també a través de la tecnologia i, per tant, de l'enxarxament tecnològic del nostre país.

Com que hi creiem de veritat, penso que aquesta moció dona continuïtat a la interpellació que vam fer l'altre dia i que, per tant, la sotmetem a votació i esperem que pugui, doncs, sortir en positiu d'aquesta cambra en el dia d'avui.

Per tant, moltíssimes gràcies i ja està.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia conseller, diputats, diputades. Hem fet, els del Grup Socialistes, un parell d'esmenes que han estat acceptades i, per tant, l'hi agraeixo,

al diputat Marc Solsona, i també al departament i al Govern, doncs, l'acceptació de les nostres esmenes.

Aquest és un tema molt important, eh? El senyor Solsona parlava amb molta prudència, amb molta discreció, però el tema de la connexió dels municipis i de la població catalana és molt important, no només per temes econòmics, que és molt sovint del que parlem, sinó també per temes educatius, per la bretxa digital que s'obre entre poblacions en les zones més despoblades de Catalunya i, per tant, cal que hi fem incidència.

Jo vaig tenir la sort de participar en uns treballs del Pacte per a la societat del coneixement, que, justament el senyor Puigneró, el conseller Puigneró, en altres responsabilitats, doncs, va liderar, i aquest era un tema en què nosaltres, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, hem fet molta incidència. Em sembla molt rellevant que un país que vol ser cosmopolita, capdavanter no només amb les tecnologies, no?, sinó també, doncs, amb *start-ups*, amb l'atracció d'inversions, tingui infraestructures intel·ligents a disposició i, per tant, a nosaltres ens sembla que totes les propostes que es puguin fer en aquesta línia sempre són poques.

En alguns dels aspectes que es plantegen, doncs és veritat que marca el que ja establí el Pacte per a la societat digital, que era que l'any 2020 hi hagi presència a totes les capitals de comarca i que el 2023, als municipis de cinquanta habitants. Clar, això és gairebé tot Catalunya, no?, I val a dir que en aquests moments, doncs, només tenim 141 municipis connectats, és a dir, que tenim molta feina a fer i li queda poc temps, conseller Puigneró, perquè estem a mitjans del 2019, el 2020 ha d'anar a totes les comarques i després hem de seguir gairebé a tots els municipis de Catalunya.

Crec que el Govern, doncs, ha de treballar de valent; sabem que estan fent reunions amb municipis, amb diputacions, però cal que accelerem i que posem el peu a l'accelerador perquè aquest compromís d'aquell pacte sigui una realitat.

És molt important –nosaltres hem fet una esmena i ho dèiem, no?– que no només estigui o arribi aquest cablejat, aquesta fibra òptica, als municipis en general, sinó que també hi sigui a les zones d'activitat econòmica i educativa. Ens sembla molt important que a les nostres escoles arribi la fibra òptica, que aquests infants i joves puguin ja formar-se a través de la xarxa, a través d'internet sense paper –si no hi ha fibra és impossible que això passi– i hem d'aconseguir-ho sobretot en aquells municipis on costa més que arribi, no?, és a dir, al Pirineu, a les zones de l'Ebre..., a aquells entorns més despoblats. Per tant, cal fer una feina important si volem generar aquesta igualtat d'oportunitats en tot el territori català.

Per tant, agraeixo molt l'acceptació d'aquesta esmena, l'educació és molt important per a nosaltres. I, després, és veritat que també hem posat una esmena molt lligada, també, a una reflexió que fem sovint i que fa sovint el nostre diputat Ordeig, que és garantir la fibra òptica a les zones de població més vulnerable; més vulnerable i més despoblada, les dues coses, perquè té a veure, si no tenim municipis i territoris ben connectats que permetin que la gent es quedi en aquell municipi per desenvolupar una activitat econòmica, doncs probablement la gent hagi de marxar. Per tant, anem despoblant zones del territori que el que necessiten és sumar població i, per tant, cohesionar i equilibrar més el territori de Catalunya per sostenibilitat, per mobilitat i per molts elements que ens semblen importants. Per tant, si volem que Catalunya, doncs, sigui un territori poblat, cohesionat, amb igualtat d'oportunitats des de nord a sud i d'est a oest cal, entre altres coses, que la fibra òptica arribi a aquests entorns. Han acceptat aquesta esmena i els ho volem agrair, perquè creiem que acaba completant, doncs, una mica més aquesta moció que fan.

Nosaltres votarem favorablement a tots els punts i sobretot li demanem al conseller Puigneró que treballin de valent. Sí, em diu: «Calerons.» Bé, escolti'm, ahir li vaig explicar al vicepresident Aragonès que ha de venir aquí a fer una reforma fiscal que li permeti recaptar més ingressos i dedicar-los, per exemple, a la connexió de fibra òptica, que ens ha de permetre avançar. I –ho dic moltes vegades– un país que es

diu i que vol ser cosmopolita, obert, modern, capdavanter a Europa en tants aspectes com, per exemple, el que avui tractem..., per tant, valentia, ambició i si s'ha de posar recursos prioritzem..., i fem-ho.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Bé, crec que seran planeres totes les intervencions, perquè també és cert que cal reconèixer que s'ha fet treball des de la conselleria, des d'una conselleria que, a més, en la part de polítiques digitals ni tan sols té un pressupost consolidat, perquè no hi ha pressupostos sobre la taula, però que, tot i així, bé, hem vist que s'han fet reunions, s'han arribat a acords amb les diputacions, amb administracions locals i crec que també és bo reconèixer-ho.

Nosaltres partim d'una perspectiva molt concreta. El gener del 2014 la Comissió Europea va presentar una comunicació que es deia «Per un renaixement industrial europeu», i aquesta comunicació, diguem-ne, tenia un objectiu molt clar. El primer és revertir el desmantellament de la indústria europea, que havia sigut progressiu i sostingut des dels anys vuitanta i que planteja ja problemes de viabilitat dels estats del benestar i de viabilitat del mateix model de serveis de la Unió Europea i assumir que el pes industrial a la Unió Europea sobre el producte interior brut havia de ser d'un 20 per cent. En aquell moment va sortir Artur Mas i va dir: «A Catalunya del 20 per cent no, si estem al 18, a Catalunya del 25, perquè a Catalunya a europeus no ens guanya mai ningú; a 25.» Estàvem al 18, seguim al 18 per cent, hem perdut teixit industrial i hem perdut indústries importants al nostre país.

I ho vaig dir en la meua última intervenció sobre política d'empresa: una economia que creix el 2,8 per cent però incrementa la taxa de pobresa fins al 24 per cent és una economia malalta i incapaç de traduir el creixement productiu i el creixement econòmic en benestar.

I crec que això té molt a veure amb el desmantellament progressiu del nostre teixit industrial i, per tant, cal apostar per crear infraestructures que permetin una reindustrialització intel·ligent del nostre país i, per tant, cal apostar per infraestructures que permetin el salt productiu que necessita el nostre país i els reptes tecnològics que té la nostra indústria.

I cal fer-ho, a més, assumint que no podem repetir la industrialització que vam viure al segle XX. I no la podem repetir especialment en tres eixos: no es pot tornar a fer una industrialització sobre el despoblament rural, primer perquè no hi ha capacitat i perquè tenim la necessitat de fixar poblacions rurals, i això vol dir que cal connectar el món rural i cal que aquesta connexió a les infraestructures tecnològiques generin oportunitats productives de fixar població al territori.

Hem d'assumir que aquesta reindustrialització intel·ligent s'ha de fer sobre un projecte de transició energètica –i crec que aquí també anem molt endarrerits–, no complirem... Hem declarat l'alerta climàtica sobre una agenda de compromisos que ens impedeix complir els objectius de transició energètica del 2020 i el 2030 i, per tant, crec que més enllà de declarar una alerta climàtica, el que s'ha de declarar és una aposta pública per assumir els compromisos europeus en matèria de transició energètica.

I ha de ser una industrialització intel·ligent i, per a això, calen infraestructures intel·ligents al territori. I cal assumir també una aposta perquè la creació de valor afegit a Catalunya aporti recerca, desenvolupament i innovació, i en aquests índexs estem baixant: en innovació hem passat de competir amb França i amb Alemanya fa deu o quinze anys a competir amb la perifèria europea; hem perdut un 13 per cent

del nostre producte interior brut en recerca, desenvolupament i innovació en deu anys.

Jo crec que aquí també cal fer una reflexió, perquè són aquests tres eixos els que han d'estructurar una aposta per crear un teixit d'infraestructures intel·ligents al territori, amb dos objectius fonamentals: crear i repensar els serveis públics arreu del territori, aprofitant aquesta estructura intel·ligent –i en això estem d'acord amb l'esperit i amb els objectius del seu departament–, i que aquests serveis intel·ligents que creem al territori serveixin de base d'un nou teixit productiu, especialment al món rural. I un nou teixit productiu no és una economia de serveis amb anglicismes moderns –diguem-ne, *smart cities*, *hubs*, etcètera–, sinó que és l'exigència de repensar, a partir d'aquesta aposta que feu i que compartim, també el teixit productiu, especialment del món rural.

I, per tant, tres elements –i amb això ja acabo– que nosaltres destaquem de la feina que esteu fent també, però dels objectius que creiem que hi ha per davant: cal assumir també el desplegament en els petits municipis i en els municipis de la fibra òptica, municipis que avui tenen connexions a internet i connexions a la xarxa que són precàries, ja no pels estàndards de fibra òptica, sinó pels estàndards anteriors, i, per tant, aquí la Generalitat ha d'assumir el compromís (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*) –amb això ja acabo–, i cal que aquesta extensió s'acompanyi d'un esforç per pensar nous projectes productius al territori que aprofitin aquesta xarxa i que dinamitzin el món local...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...i també per repensar –i amb això ja acabo– els serveis públics del país i com transformar-los per millorar la igualtat d'oportunitats.

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Alfonso Sánchez.

Alfonso Sánchez Fisac

Gracias, presidente. *Consellers*, diputados, diputadas, bien, esta moción viene a decir lo que ya se ha comunicado desde la *conselleria*: que quieren desplegar la fibra óptica en los municipios de más de cincuenta habitantes. Y estamos de acuerdo; pero esto ya sabemos que es uno de los primeros proyectos que ustedes quieren hacer para alcanzar su Arcadia feliz, su república digital, su Matrix particular. Y el *conseller* siempre lo ha dicho, lo de «la república será digital o no será»; usted mismo lo sabe.

Lo que me extraña es que en esta moción no aparezca un nombre, el nombre del artífice de todo esto: Xarxa Oberta. Se han escrito ríos de tinta sobre la Xarxa Oberta, y de repente es un plan de despliegue de la fibra óptica. ¿Nos hemos perdido algo? ¿Le van a cambiar el nombre, como hacen con todo aquello que fracasa? ¿Por qué se esconden ahora?

Es posible que nuestras preguntas parlamentarias en la Comisión de Políticas Digitales hayan supuesto algún cambio, que ya para nada queda claro ya el propósito real de Xarxa Oberta. Las preguntas que realizamos iban encaminadas a conocer el uso por parte de los ciudadanos de la fibra óptica, que la Xarxa Oberta está instalando.

do en Cataluña con los impuestos de todos los catalanes y que solo se ofrece a proveedores. Es decir, los ciudadanos pagan por su instalación a través de sus impuestos, aunque no lo usen, y luego vuelven a pagar por tener el servicio si lo quieren.

Por ello nuestras enmiendas van encaminadas en ese sentido; queremos transparencia. De las cuales, por cierto, ninguna ha sido aceptada. Nuestro grupo ha presentado dos enmiendas para garantizar la transparencia y saber, a ciencia cierta, que los millones que nos está costando este plan están realmente justificados. Y, por lo que vemos, quien calla otorga. Algo tan sencillo como usar la misma web que quieren implementar para proveedores, que sea utilizada para que los ciudadanos también tengan información sobre dicho plan..., no en un plano técnico, pero sí informativo. No quieren transparencia, y por ello nosotros seguiremos insistiendo.

En la pasada Comisión de Políticas Digitales le preguntamos sobre cuántos usuarios particulares usan la fibra óptica, y nos contestaron que no pueden darnos los datos porque los proveedores son privados. Miren, ¿de verdad las operadoras no quieren darles estos datos, cuando los podemos consultar en internet cada semestre, cada trimestre, cada mes?, como hace por ejemplo la Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia. Y justamente es lo que pedimos en nuestra segunda enmienda, sobre transparencia.

¿O bien es que se están gastando una millonada en instalar una fibra óptica que nadie usa? Queremos saber si se malgasta el dinero público en un servicio que se está ofreciendo por parte de las operadoras en la mayoría de lugares donde dicen estar desplegando la fibra óptica.

¿O bien es que están creando una red totalmente opaca para que ustedes, y solo ustedes, puedan controlarla?, que todos los datos de los catalanes pasen por sus redes y saber esta información del tráfico, geolocalización de dispositivos móviles, *emails*, *whatsapps*, Facebook, Twitter, ideología política... En definitiva, que todos nuestros datos pasen por sus filtros.

Ustedes siempre lo han dicho, y aquí el *conseller* Puigneró nunca lo ha escondido, que lo que quieren es realizar un nuevo golpe a la democracia, pero en versión digital. Y por ello queremos más transparencia, para saber si realmente es un servicio creado para beneficiar a los ciudadanos o para controlarlos.

O bien para crear un nuevo chiringuito para colocar a los amigos del *procés*. Porque, si bien han dejado claro lo de su república digital, existe otra vertiente preocupante, y es que se está desplegando un servicio público con el dinero de todos, con una falta absoluta de transparencia. Y nos preocupa que esta falta de transparencia en su caso se deba a que tienen la intención de acabar privatizando esta empresa. ¿Acaso algunos de ustedes pretenden aterrizar en el consejo de administración de esta empresa, cobrando sueldos millonarios, cuando terminen con su estafa del *procés*?

Así que les vuelvo a hacer la pregunta que les hice en la Comisión de Políticas Digitales: ¿van a privatizar la empresa pública que despliega la fibra óptica cuando acabe el proyecto, en el 2023? No nos fiamos.

Muchas gracias, presidente. Diputados, diputadas, *conseller*...
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, president. Dir per endavant que, malgrat que ens sembla que és una moció sense una gran rellevància, perquè simplement recorda el que cal fer i els compromisos que genera, nosaltres hi votarem favorablement, tal com ja vam manifestar en el seu moment el nostre acord amb el Pacte nacional per una societat di-

gital. Però a propòsit d'aquesta moció volem fer esment d'un debat que ens sembla rellevant, i és el tema de la sobirania tecnològica.

L'actual evolució de les tecnologies informàtiques està acompanyada d'una constant pèrdua de sobirania. El programari lliure no té una presència destacable en sectors on *a priori* hauria de ser hegemònic, com en el cas de l'educació o de l'Administració pública. Per aquest motiu, nosaltres, la CUP - Crida Constituent, defensem un model tecnològic basat en tecnologies de codis lliures i dades obertes que garanteixin els drets fonamentals, augmentin les llibertats i siguin accessibles per a tothom, al ser eines del poble i no de multinacionals. En aquest sentit volem destacar, per exemple, l'esdeveniment de l'1 d'octubre: l'Estat va perdre la batalla informàtica, va perdre la batalla digital, i això va ser gràcies a *software* lliure i xarxa de gestió descentralitzada.

I si parlem de sobirania, de llibertat i de cuidar i protegir allò comú, doncs és imprescindible que les xarxes de telecomunicacions estiguin sota control i gestió públiques. La Generalitat de Catalunya ha invertit des del 2013 més de 100 milions d'euros per crear la xarxa de fibra òptica de Catalunya, per tal de facilitar l'accés a la fibra òptica a tots els municipis del Principat. És una xarxa, malgrat que engloba també la Xarxa Oberta de Catalunya, i una part de la qual és gestionada actualment per l'empresa Cellnex, i una altra, per Telefónica. Aquesta infraestructura va ser desplegada amb diners públics, però avui dia la part gestionada per Telefónica no ofereix els preus públics i regulats que per contracte està obligada a oferir perquè arribi la fibra òptica a totes les poblacions del país.

Per tant, escolti'm, no té cap sentit que vulguem parlar de sobirania o de construcció de sobirania, si un recurs tan fonamental com les infraestructures tecnològiques de telecomunicacions estan en mans d'empreses privades, estan en mans de l'IBEX 35 o en mans de conglomerats multinacionals, que en cap cas estaran del nostre costat si volem construir una veritable sobirania i autodeterminació. Per tant, escolti'm, vagin amb compte amb parlar de sobirania, perquè qualsevol que se'ls miri des de l'exterior i vegi que vostès posen un recurs bàsic, com és la tecnologia, en mans d'operadors privats d'aquesta naturalesa..., doncs semblarà un projecte amb molt poca consistència.

És per això que nosaltres, com que sí que reclamem sobirania de debò i tenim experiències que ens ho avalen, parlem de *software* lliure, de xarxa descentralitzada i de que els recursos tecnològics estiguin en mans del sector públic.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció. És evident que l'esclatxa digital el que és és una rèmora per a l'avenç i per a la igualtat d'oportunitats als territoris que no són grans urbs, i aquesta moció va en aquest sentit. I també és veritat que és una eina..., aconseguir el desplegament total de fibra òptica, més la tecnologia 5 i 4G, permet que aquestes zones es puguin desenvolupar no només en igualtat de condicions, sinó fins i tot lluitar contra un problema que tenim no només a Catalunya sinó a tot Espanya, que és la despoblació rural, i avançar en el que és el desenvolupament econòmic.

La moció va molt amb relació al que és el Pacte nacional per la societat digital, però hem de ser una mica crítics, perquè han passat dos anys i sembla que els avenços són molt petits. Fent una mica d'ironia, cal més velocitat, molta més velocitat a la fibra òptica i a la xarxa de 4 i de 5G.

I també trobem que hi ha una certa inconcreció, però no només en aquesta moció, sinó fins i tot al pacte. Feia el diputat Solsona una afirmació d'«encara estem

cercant el model». I al diputat Solsona, que no sé on el tinc... –aquí–, jo li dono un model, a veure si li agrada: és el model 100x300, és el model d'evolució i de compromís digital que va portar a terme el Mariano Rajoy al Govern el 2016 i que va permetre fins i tot, a dia d'avui, que Espanya sigui el país europeu que més fibra òptica té desplegada a tot Europa, que és un 76 per cent. Però per a això què cal? Inversió. Els 525 milions d'euros que aquest pla 100x300 va invertir en el territori, doncs permet això: avançar i arribar a aquestes quotes del 76 per cent. I vostès no ho concreten; no ho concreten en aquesta moció i no ho concreten en el pacte.

I li dic una cosa: no cal una empresa pública per fer això. Model 100x300 sense empresa pública, més desplegament de fibra, més igualtat d'oportunitats... Jo crec que tenen l'oportunitat de començar a concretar-ho i fer-ho amb eficiència.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Montserrat Fornells.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, molt bon dia a tothom. A aquesta moció de Junts per Catalunya sobre el desplegament de la fibra òptica al nostre país, per part del nostre grup hi donarem suport, ja que considerem que aquest desplegament és del tot necessari, i les esmenes presentades i transaccionades des del grup del PSC n'acaben millorant el redactat, com ja han explicat el diputat Solsona i la diputada Romero. Certament, aquesta proposta de desplegament de la fibra òptica arriba un pèl tard, però tot i així és important, clau i urgent que es pugui implementar com més aviat millor i que arribi a qualsevol racó del nostre país.

El conseller Puigneró, en la seva intervenció prèvia a aquesta moció –i també ho va fer a la trobada d'alcaldes i alcaldesses de Ponent, Pirineu i Solsonès a Bellpuig–, va esmentar que el desplegament de la fibra òptica és la base d'economia digital i alhora una eina imprescindible per a evitar el despoblament. També va dir que la xarxa de fibra òptica és important per a la vertebració del país i per a garantir la igualtat d'oportunitats arreu del territori.

Evidentment, el desplegament de la fibra òptica suposarà un benefici per als diferents municipis i empreses d'arreu de Catalunya, especialment al món rural i al Pirineu. Mirin, jo vinc d'un municipi petit de la Noguera, Vilanova de l'Aguda, un municipi de menys de dos-cents habitants i format per cinc nuclis de població, del qual tinc l'honor de ser l'alcaldessa. I al nostre municipi patim les mancances de cobertura d'internet, de cobertura de mòbil i de cobertura de TDT. A més a més, també és un municipi que en els últims anys s'ha vist greument perjudicat i afectat pel problema del despoblament rural. Evidentment, no disposar de les eines i dels serveis ha dificultat que alguns joves, empreses o algunes persones no hagin continuat vivint al nostre municipi.

El cas del meu municipi és un exemple més del que passa a la gran majoria de municipis petits i mitjans del nostre país. Per tant, un dels reptes més importants que tenim com a país es abordar el problema del despoblament rural. Calen apostes de país, valentes, transversals i amb els recursos necessaris per posar fre al despoblament, i el desplegament de la fibra òptica n'és un clar exemple, perquè, si realment creiem en l'equilibri territorial i creiem que no hi ha d'haver ciutadans de primera i ciutadans de segona, i que tothom, visqui on visqui, tinguin les mateixes oportunitats, cal que tot el Govern i les diferents institucions del país hi treballin i ho abordin de forma coordinada i urgent.

El passat mes novembre, juntament amb altres diputats i diputades d'aquest Parlament –tot i que m'hagués agradat veure'n més i de diferents formacions polítiques–, vaig assistir a una jornada de «Repoblem el territori!» a Aguilar de Segarra. I una de les principals conclusions d'aquella jornada va ser que era necessari invertir en el món rural per frenar el seu despoblament, que era necessari atraure persones

a les zones rurals perquè hi desenvolupin el seu projecte de vida. I, per tant, són necessaris serveis i eines que fomentin les oportunitats laborals i vitals als municipis rurals. Per exemple, es van destacar mesures com les de foment de creació de serveis i connectivitat. Per tant, el desplegament de la fibra òptica és molt important.

També aquest passat mes de març a Copons, a l'Anoia, hi va haver la III Convenció de l'Associació de Micropobles. En aquest cas es va fer públic i es va presentar l'avantprojecte d'estatut de micropoble, una eina que ha de servir per garantir el futur que tenen els micropobles, i una de les accions que contempla aquest estatut com a més destacada és el desplegament de serveis com la fibra òptica.

Per tant, esperem que quan abans millor, o com a mínim no allargar-nos més del calendari previst de desplegament, la fibra òptica pugui arribar arreu de Catalunya i ho pugui fer a tots els municipis, i no només a tots els municipis sinó també a tots els pobles i viles del país. Aquesta ha de ser una prioritat màxima de país perquè els que som..., i vivim al món rural i hi volem continuar vivint hi volem disposar d'aquests serveis i tenir les mateixes oportunitats de futur, tant pels nostres pobles com sobretot pels nostres joves, que puguem fer-ho realitat i que sigui el primer pas de molts d'avançar en polítiques i accions que fomentin l'equilibri territorial i ajudin a frenar el despoblament. Fem-ho possible i fem-ho tan ràpid com la connexió d'internet que els nostres pobles i els nostres ciutadans es mereixen.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Marc Solsona. (*Pausa.*) Sí? Endavant.

Marc Solsona i Aixalà

Bé, tal com he dit en la intervenció, acceptaríem les tres esmenes del Grup dels Socialistes, i, per tant, amb lo text que ja hem passat aquí a la Mesa. D'acord?

El president

Molt bé. Gràcies, diputat.
Estem cridant a votació. (*Pausa.*)

Mentre cridem a votació demano als grups si hi ha alguna petició de votació separada. (*Pausa.*) Entenc que no.

(*Pausa llarga.*)

Passarem a la votació de la moció. He preguntat als grups si hi havia alguna petició de votació separada. Sembla que no. Podem votar, per tant, el conjunt de la moció.

Comença la votació.

La Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament de la fibra òptica ha estat aprovada per unanimitat, és a dir, 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars

302-00102/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i del suport a llurs familiars, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula per exposar-la el diputat senyor Rafel Bruguera. Quan vulgui.

(*Pausa llarga.*)

Rafel Bruguera Batalla

Vicepresident, diputades i diputats, molt honorable president, consellers, conseller d'Interior, bon dia. La moció subsegüent a la interpellació que vaig tenir l'honor de formular al conseller d'Interior en nom del nostre grup parlamentari, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, aquesta moció, ho repeteixo, consta de nou punts.

Els dos primers tenen a veure amb la necessitat institucional de recolzar les persones desaparegudes, solidaritzar-se amb la seva causa, amb les seves famílies, i mantenir socialment viva la seva causa. Per això al primer punt proposem refermar la declaració institucional d'aquest Parlament, aprovada per unanimitat al Ple del dia 2 de març del 2016, i, per tant, mostrar i reiterar la nostra solidaritat, la solidaritat dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya, amb les famílies i amistats de les persones desaparegudes.

I el segon punt és que, una mica a conseqüència del primer, el dia 9 de març, que és el dia de les persones desaparegudes sense causa aparent, el Govern de la Generalitat organitzi cada any un acte institucional en col·laboració amb les associacions de familiars de persones desaparegudes per honorar, per recolzar les famílies i per recordar les persones desaparegudes.

I entrant ja en la resta de punts, que ja insten el Govern a tirar endavant determinades iniciatives, em voldria referir a unes quantes breument. En primer lloc la necessitat, des del nostre punt de vista, d'aprofundir en l'elaboració d'estudis estadístics homogenis, programes d'investigació, etcètera, per una major implicació i conscienciació social d'un problema: que, com vaig explicar en la interpellació, cada any a Catalunya es produeixen cinc mil, prop de cinc mil denúncies per desaparició de persones. Per tant, estem parlant d'un problema realment important i poc visible, amb algunes excepcions, a la societat catalana.

També, la necessitat d'establir línies d'ajut, línies d'assessorament, amb les associacions que assisteixen, que donen recolzament a les famílies de persones desaparegudes. I quan parlem d'ajut no ens referim únicament i exclusiva, que potser també, a ajut econòmic, sinó a d'altres tipus. Fonamentalment a Catalunya hi ha dues associacions de familiars persones desaparegudes, Inter-SOS i Afades, que compareixen, que estan aquí al Parlament, a les quals saludo cordialment.

També, la necessitat de disposar de protocols actualitzats, de guies d'ajuda, de guies de bones pràctiques i d'acompanyament als afectats per desaparicions, especialment pel que fa als expedients administratius i judicials; la potenciació i millora i la coordinació i la col·laboració entre les administracions; la necessitat de millorar el creuament de dades de persones desaparegudes amb cadàvers sense identificar; l'intercanvi d'experiències entre les diverses unitats especialitzades, o la creació d'una xarxa europea –ja sé que això no és només competència de la Generalitat, però hi pot ajudar– per facilitar la informació amb la màxima rapidesa.

Un altre punt fa referència a l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes. Nosaltres el que diem és que cal revertir les retallades i que l'oficina disposi de recursos humans i pressupostaris suficients. Una dada, només. S'ha anunciat la creació de la guàrdia del president de la Generalitat, de la guàrdia pretoriana, amb cent cinquanta mossos. En canvi, si una persona telefona a l'oficina d'atenció el més probable és que respongui un contestador automàtic. Això, conseller, creiem que no és de rebut.

I finalment, i molt ràpidament, dos temes que per nosaltres són fonamentals. En primer lloc, prevenció. Existeix una població de risc a la qual cal fer prevenció a través de sistemes de geolocalització. I, en segon lloc, i per nosaltres també molt important, i vist que no s'hi han presentat esmenes intuïm, doncs, que ha sigut ben acceptada per part del Govern, la necessitat de disposar d'una comissió interdepartamental, d'una taula de treball, el nom no fa la cosa, formada per representants de les comissions d'Interior, Justícia, Salut, Serveis Socials, Educació, i que amb les

associacions respectives puguin abordar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, vicepresident– de manera integral i transversal la problemàtica derivada de la desaparició d'una persona des de tots els punts de vista, jurídic, psicològic i també social.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula a continuació, per presentar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Republicà, la diputada Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, vicepresident. Bon dia a tothom. Donar les gràcies, primer, a les entitats que avui ens acompanyen i, per un altre costat, també al diputat Bruguera per posar-nos a sobre la taula aquesta moció. Crec que molts dels grups parlamentaris que som aquí vam rebre l'entitat i crec que és un problema i una sensibilitat que ens amoïna a tothom. Per tant, agrair al diputat aquest treball i el nostre compromís per avançar en tots aquests aspectes, i també la facilitat que ens ha donat per arribar a acord, doncs, amb aquests petits matisos que al final hem pogut treballar.

Estaríem d'acord amb aquest enfocament que ens posen a sobre la taula, sobretot el fet de visibilitzar. Ens recordaven aquestes 4.500 persones desaparegudes el 2018, una cada dos hores. Crec que això ens posa en valor que és una necessitat real d'afrontament. Encara que aquest 94 per cent de casos se solucionen abans d'un mes, sí que posem en valor el que demana el punt 3, que és treballar per aquesta visibilització. I com? Generant aquests estudis estadístics homogenis, aquests programes d'investigació estructural, aquest escoltar a tothom, per afegir totes les eines possibles al nostre abast.

Perquè tot i que es resolen aquest 94 per cent de casos, estem parlant d'un tema que no es resol amb estadístiques; parlem de temes que només un cas no resolt genera una inquietud molt gran a nivell familiar, a nivell d'entorn, i l'angoixa que això pot suposar.

Crec que tots hem viscut en algun moment de la nostra vida haver-nos d'adreçar a alguna administració i trobar-nos una finestreta que ens atén. A partir d'aquí hi ha dos opcions. Sentia l'altre dia algú que deia: «Quan aquesta finestreta cada dia se't fa més petita, quan aquesta finestreta al final és diminuta i notes que no et dona solució...», és una sensació que tots hem sentit i que no volem compartir.

Per tant, des de l'Administració tenim l'obligació que aquesta finestreta, quan ens hi adrecem, cada vegada sigui més grossa, que sortim d'allà entenent que ens han escoltat, que busquem i trobem solucions a les nostres problemàtiques. I crec que aquí és el pal de paller del que estem parlant. És aquesta resposta integral, que és aquesta oficina que realment respongui en totes les vessants, que tu quan t'hi adreces tinguis totes aquelles eines que et faran més fort, que tinguis recursos d'on t'has d'adreçar jurídicament, que tinguis un reforç a nivell social, ja no, tanmateix, en aquest sentit que parlem, de les persones desaparegudes, sinó tot allò que ho engloba, perquè al final afecta familiars i tot aquell entorn que probablement durant molt de temps no sabrà què ha passat amb aquest familiar. Per tant, aquesta resposta sempre –sempre, sempre– en aquesta atenció sempre integral a la persona.

I reforçar aquesta oficina d'atenció al familiar amb tots –amb tots– aquests recursos; que no t'aboqui mai, aquesta atenció, a un mar de dubtes, sinó que ens nodreixi de totes aquestes eines necessàries per tal d'afrontar la situació amb fortalesa.

I ens cal avançar. Ens cal avançar amb eines jurídiques, potser no totes al nostre abast però que sí que hem de posar a la taula, per aquesta indefensió quan a vegades aquesta mort potser no legal, aquesta indefinició, porta a un buit de recursos jurídics, de que què fa aquell infant que el seu pare potser encara no ha sigut trobat, què fa

aquella família que ha d'afrontar una hipoteca o molts més actes administratius i durant vint anys viu un buit. Per tant, és un repte de país trobar aquestes solucions.

I crec ja que, per acabar, aquesta pota imprescindible que hi hauria d'haver a qualsevol política, que és la prevenció; al final és avançar-nos als problemes, perquè ens obligui a trobar la meitat de les solucions. I, com deia el diputat Bruguera, aquestes noves tecnologies que estan al nostre abast per atacar aquest 52 per cent, probablement, de desaparicions associades amb malalties neurodegeneratives..., aquí sí que tenim al nostre abast fer un pas endavant de poder-nos anticipar, que aquesta localització sigui més fàcil i que al final donem totes aquestes solucions a la ciutadania i acompanyament en una situació molt i molt complicada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, bon dia. Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, consellers, membres de la societat civil de Catalunya i, en especial, els membres de les associacions de persones desaparegudes que ens acompanyen avui, bon dia. Sabem que la desaparició de persones dins de l'àmbit familiar genera un trauma, un neguit; violenta la vida, violenta el normal desenvolupament d'aquesta vida. I és imprescindible que des del Govern de la Generalitat de Catalunya s'estudiï, es treballi, es faci la recerca de persones desaparegudes. Però també creiem que és imprescindible el suport i l'atenció a l'entorn familiar.

Des de Junts per Catalunya trobem molt interessant i propositiva la moció presentada pel Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, i els agràim la bona disposició per acceptar les esmenes presentades i fer la transacció dels textos d'un dels punts per arribar a una solució satisfactòria. Els anunciem, per tant, que votarem afirmativament aquesta moció presentada, per tal que es pugui aprovar i tiri endavant i que el Govern pugui desenvolupar les noves idees que es troben en aquesta moció i pugui seguir treballant, com ja s'està treballant, i millorant els molts aspectes amb relació a la gestió de persones desaparegudes i el suport a llurs familiars.

Quan parlem de persones desaparegudes ens enfrontem a un neguit, com ja he comentat, a una crisi. I és per aquest motiu que la gestió i resolució del conflicte no es poden abastar només des d'un únic punt de vista, sinó des de l'anàlisi interdisciplinària i la resolució, en aquest cas, interdepartamental per part del Govern de la Generalitat. Per tant, creiem que no es pot focalitzar des del Departament d'Interior, sinó que ha de ser un treball conjunt; un treball conjunt que, com deia en la interpellació que va precedir aquesta moció, ha de tenir un cert sentit d'estat, un cert sentit d'estat per solucionar i resoldre els problemes de la ciutadania de Catalunya.

De persones desaparegudes, com ja va fer esment el conseller en la seva intervenció a la interpellació precedent a aquesta moció, n'hi ha de tres tipus, de les quals podríem resumir tres categories: les desaparicions voluntàries –en aquest cas podríem parlar d'adults amb problemes econòmics o familiars, o fins i tot de menors que desapareixen voluntàriament, però en aquest cas sí que hauríem de diferenciar la gestió i els termes legals de la desaparició, per raons òbvies–; les desaparicions no voluntàries, com a resultat d'accidents, desorientació que acaba en pèrdua, com desgraciadament en coneixem molts casos en els entorns rurals, als boscos de Catalunya, amb boletaires o excursionistes desapareguts, i les desaparicions forçoses, que, encara que estan situades en una altra categoria, jo crec que n'hem de parlar com a resultat de segrestos, persecució de persones per motius ideològics o polítics, o com a resultat de conflictes bèl·lics, que són una categoria força diferent, com ja he comentat, perquè comprenen un caràcter criminal i aspectes penals i policials,

però que considerem que també hem de tenir en compte, sobretot per la necessitat d'acompanyar l'entorn familiar i ajudar en el guariment.

Les tres categories de desapareguts, però... El primer que sí que cal fer, en les tres categories, és posar-ho en coneixement de la policia, de les autoritats policials. I en aquest sentit sí que cal destacar, i fer-ho de forma taxativa, el que ens recomana el Cos de Mossos d'Esquadra, que és que no cal esperar a denunciar aquesta desaparició a les vint-i-quatre hores, no cal esperar vint-i-quatre hores per denunciar-ho, i la importància, de fet, de fer-ho al més aviat possible, per resoldre satisfactòriament la desaparició. De fet, com ja s'ha comentat abans, el 2018 hi van haver 4.447 desaparicions i en un 98 per cent dels casos van ser localitzades aquestes persones. Per tant, és molt important posar en coneixement de les autoritats al més aviat possible la seva desaparició.

Jo crec que la resolució està en els eixos dels que es va parlar a la interpellació, però els tres eixos són: resolució, prevenció i comissió interdepartamental, que ja s'aprovaran en aquesta moció els tres punts, amb l'oficina de persones desaparegudes; prevenció amb informes, anàlisis, seguiment de grups o persones, tenint un protocol establert que es pugui complir, i una comissió interdepartamental on treballin Interior, Justícia, Salut, Serveis Socials, Educació... Però sobretot destacant..., introduint nous aspectes, com la innovació, els serveis que es refereixen a l'ADN o la geolocalització, que en aquest cas ja es van fer paleses en aquelles desaparicions forçoses per trobar foses comunes de la Guerra Civil, i les quals el conseller Romeva, avui senador suspès i pres polític, ja va desenvolupar en el seu mandat de conseller d'Exteriors. Per tant, un record aquí per al conseller Romeva, i tirem endavant la moció.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc el diputat Dimas Gragera, del Grup de Ciutadans.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *vicepresident*. Diputados, diputadas, *conseller*, buenos días a todo el mundo. En primer lugar, querría empezar dando las gracias –y no es cortesía parlamentaria– al Partido Socialistas de Cataluña la presentación de esta moción, y también a Afades, la entidad promotora de la misma, porque nos va a permitir que tengamos en esta cámara un debate lleno de humanidad y de dignidad, que afrontemos una realidad dolorosa, como es que en nuestra sociedad hay personas que desaparecen sin dejar rastro y dejando vidas destrozadas. Porque mientras nuestro mundo sigue, mientras aquí nosotros seguimos con nuestros debates, mientras seguimos con nuestra vida cotidiana, hay un mundo que se para, y se para en ese preciso momento en el que ven por última vez a sus seres queridos. Y a partir de ahí, pues, por los testimonios de las personas con las que he podido hablar, todo son preguntas sin respuesta, preguntas que retumban en el silencio de todas las noches sin dormir que llevan, que solo pueden conciliar el sueño con ayuda de algún medicamento, de alguna pastilla, y es esa mezcla también de sentimientos contrapuestos, ¿no?, de desolación, de desamparo, de tristeza, de pena, de desesperación, de rabia, imagino, en algunos momentos...

Diputados, diputadas, todos aquí somos padres, madres, hijos, hijas, nietos, nietas, y todos, imagínense, ¿verdad?, todos hemos despistado alguna vez algún familiar en un centro comercial, o ese mensaje que enviamos y que no llega, o esa llamada de teléfono que llega tres horas más tarde..., imagínense el alivio que se siente cuando finalmente, después de esta preocupación, nos reencontramos con nuestro familiar. Pero imagínense también la realidad de estas personas que no reciben a ese familiar y cómo se pueden sentir.

Cuando despedimos a un ser querido le decimos siempre «no tardes» o «hasta luego», pero hay veces que ese luego nunca llega, o que ese «no tardes» se convierte en veinte o treinta años, como son los casos de algunas personas que nos acompañan y que me gustaría, con su permiso, mencionarlas de forma expresa. Son los casos de Isidre y Dolors, que desaparecieron hace más de treinta años de un hospital de Manresa. O son los casos de Cristina, que desapareció hace veintidós años en Cornellà. O de Martos, que desapareció hace ahora casi dos años, decían antes, recogiendo *bolets* cerca de Lleida. O el caso de Óscar, hermano de..., un caso que conozco de bastante cerca, por ser de Santa Coloma de Gramenet, y está aquí su hermana, mi amiga Conchi, que lleva también más de un año buscándole.

Son algunos ejemplos del dolor de algunas familias, un dolor que dicen algunos expertos que es superior al de la propia muerte, porque no estamos preparados para muchas cosas, pero yo creo que si hay algo para lo que no estamos preparados es para afrontar una vida sin respuesta. Y en esta situación, como decían antes, se encuentran más de quinientas familias en Cataluña y once mil familias en toda España.

Por eso nos vamos a sumar, sin fisuras y celebrando que se apruebe por unanimidad, a lo que pide esta moción, que al final pide visibilidad, al final pide más recursos, al final pide más transparencia y pide que haya unos protocolos claros. Y lo vamos a hacer con ese sentido de responsabilidad que nos pedían, de estar dispuestos aquí también para el Gobierno de apoyar en cualquier cosa en que podamos apoyar. Porque yo se lo he comentado a los familiares: a veces, cuando te trasladan la problemática –yo creo que también el *conseller* lo entenderá–, tenemos una parte de impotencia, porque ya nos gustaría llegar más allá. Pero yo creo que hoy lanzamos un mensaje de que en este país, si alguien desaparece, se le encuentra; que en este país, si alguien hace desaparecer a alguien, se le busca y pagará con toda la de la ley su acción.

Y, por favor, ahora les insisto que no escatimemos recursos. Creo que la causa es justa, que la causa es digna, y desde Ciudadanos no lo dudamos: vamos a estar al lado de todos aquellos que se tienen que enfrentar y luchar contra la adversidad, contra el tiempo y contra el olvido.

Muchos de nosotros decidimos dar un paso adelante en política para defender legítimamente nuestras diferencias. Pero, si me permiten, a mí me gusta más cuando nos encontramos en la defensa de la dignidad, en la defensa de las causas justas, y yo creo que no hay causa más justa, o pocas habrá que podamos defender, que el evitar que una vida quede en el olvido. Por eso desde aquí lanzamos todo nuestro apoyo a las familias. Repito, nos sumamos a la moción.

Y querría acabar con una frase de Paco Lobatón, un periodista que, bueno, ha dedicado mucho tiempo de su carrera profesional a la búsqueda de personas desaparecidas y a visibilizar estas causas, y es el título de su libro, de *Te buscaré toda la vida*. Yo creo que hoy desde aquí, desde el Parlament, desde todos los grupos, vamos a lanzar un mensaje: no desfallezcáis, porque los buscaremos toda la vida.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del Subgrup de la CUP - Crida Constituent, i té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Vicepresident, per intervenir des de l'escó... En primer lloc, volíem agrair al grup proposant el contingut de la present moció. Però donar les gràcies també a les entitats, a les associacions, que segurament són les realment responsables de que avui, en seu parlamentària, estiguem parlant i estiguem discutint aquesta moció, i sobretot també per no caure en l'oblit. Ha de ser molt difícil –i ho diem des de la visió de qui no ho ha patit directament– no únicament veure com un amic, com un familiar, com una filla

desapareix, sinó no trobar resposta en el dia a dia. Crec que han estat molt clares intervencions que ens han precedit i que han explicat la dificultat d'aquest dolor.

També volem fer referència..., ens explicava o ens il·lustrava el diputat Bruguera de la solitud que es pot sentir també quan, com a administració, el que donem com a resposta és un contestador automàtic. I està molt bé que avui sortim d'aquí amb una visió col·lectiva reforçada, sobretot per les entitats, però també que reflexionem si al final, en lo concret, de vegades la resposta que tenim és això. Nosaltres coneixem que s'ha millorat fins i tot el protocol per part dels Mossos d'Esquadra i s'insisteix en la necessitat de donar resposta o, més ben dit, de fer denúncia les primeres vint-i-quatre hores; però això, més enllà del que digui la legalitat, també hauria d'anar acompanyat de que es posin mitjans, també, per part de l'Administració les primeres vint-i-quatre hores, perquè cada temps que va passant després de la desaparició, el que ens diuen tots els experts i totes les expertes és que això ho dificulta.

I també important, per a nosaltres: les famílies no poden i no han d'assumir el cost d'investigacions, això no els hi hem de traslladar a les famílies i, per tant, hem de reforçar també el paper que han de tenir les administracions públiques en donar no únicament una resposta psicològica, una resposta d'acompanyament als familiars i amics, sinó també de donar una resposta d'intervenció per aconseguir resoldre, segurament en els primers dies, allò que poden ser desaparicions que es transformen en unes altres coses.

Nosaltres, més enllà de les diferències polítiques que puguem tenir amb alguna de les qüestions de la moció –no gaires, també ho hem de dir–, sí que pensem que aquest és un tema en el qual necessitem avançar i, per tant, el nostre vot serà favorable a tots i cadascun dels punts.

El president

Gràcies, diputat. I ara per posicionar-se té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Daniel Serrano. Quan vulgui.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, en primer lugar, saludar a las entidades representantes de las familias desaparecidas. Gracias nuevamente por vuestra presencia en el Parlament. Y felicitar también al Grupo Socialistas por la presentación de una moción que consideramos muy apropiada y muy acertada.

Cuando hablamos de personas desaparecidas y de sus familias, no hablamos solamente de estadísticas. No importa si estas estadísticas son positivas, negativas, si van mejor, si van peor, existe una situación de dramas familiares que no permite euforia alguna, e insisto, y da igual que estas estadísticas puedan ser mejor o peor, lo único que indican es cómo se está haciendo el trabajo, pero, en ningún caso, nos debe llevar a bajar la guardia.

Y, por eso, es obligación de la Administración pública estar detrás de estas familias. Y es obligación, porque, detrás de cada una de estas dramáticas situaciones de desapariciones voluntarias, forzadas, derivadas de una actividad delictiva o no, cuando se apagan los focos mediáticos que se ocasionan cuando se produce una de estas situaciones, es ahí, justo ahí, cuando la Administración pública debe caminar al lado de estas familias.

Por eso, es obligación de la Administración pública estar apoyando a estas familias en todo momento. Organizar un acto institucional el 9 de marzo para visualizar estas familias está bien, pero no es suficiente. Reconocer el trabajo de las distintas policías, así como de los distintos profesionales que puedan intervenir en estas situaciones está bien, pero no es suficiente; se precisa de más recursos y de mayor cooperación, no solamente entre los distintos cuerpos policiales, sino también entre los distintos departamentos. Decir a las familias, como hace esta moción, que estamos con ellas, está bien, pero no es suficiente. Se requieren hechos, se requiere que se

pongamos instrumentos a disposición de las asociaciones que representan a los familiares de personas desaparecidas. Más recursos económicos, más recursos humanos y, por supuesto, trabajar también el aspecto de la prevención.

En definitiva, queda mucho camino por recorrer y muchos aspectos a mejorar para hacer más llevadero el duro y difícil camino de estas familias y, por ello, nosotros también vamos a apoyar esta moción.

Muchas gracias, presidente, diputados, diputadas...

El president

Gràcies, diputat. I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Rafel Bruguera. (*Veus de fons.*) Disculpi, no ha intervingut? Doncs esperi's, esperi's, senyor Bruguera, que faltava, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Yolanda López. Endavant.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Diputats, diputades..., saludar a las entidades, a los familiares..., me gusta más llamar-les «familiares de las víctimas» que «plataformas» o «entidades». Un saludo y toda la solidaridad, en el mío propio, y en nombre de mi grupo parlamentario, Catalunya en Comú Podem.

Cataluña es el territorio de España con más desapariciones de alto riesgo y hoy día contamos con doce denuncias por desaparición al día. En 2018, se presentaron 4.447 denuncias con desapariciones en las comisarías catalanas, y, como ya destacaba en la interpelación previa a esta moción el diputado Bruguera, el 52 por ciento de estas desapariciones se dan en personas con algún tipo de enfermedad, trastorno mental o neurodegenerativo.

Es cierto que, en los últimos años, hemos obtenido avances sobre la búsqueda de estas personas, las investigaciones y la atención a familiares. Pero, como ya han destacado los compañeros que previamente han pasado por aquí mismo, o el propio compañero del PSC, nos queda mucha tarea y mucho camino por recorrer, para lo que será fundamental la predisposición de las administraciones; en este caso, será imprescindible la determinación y la predisposición del Govern de la Generalitat de Catalunya. Evidentemente, también hay mucha tarea que hacer desde el Congreso de los Diputados, pero compartimos la idea de los compañeros del PSC sobre la posibilidad de avanzar dentro de nuestro marco normativo competencial en la materia, es decir, avanzar aquí, desde Cataluña.

En relación a la Oficina de Atención a las Familias de Personas Desaparecidas, Cataluña no puede permitirse que estas familias, en un momento tan terrible, tan dramático como es cuando desaparece un familiar, sean atendidas por una máquina o un contestador automático y no sean atendidas por un profesional con los conocimientos y las nociones adecuadas para que estas personas se sientan lo más arropadas posible por la Administración catalana. Pero, para eso, necesitamos un compromiso claro de este Govern, que nos viene demostrando que, a veces, estos planes en inversión social no entran mucho en su lógica.

Respecto a las medidas para la prevención de las personas desaparecidas, desde Catalunya en Comú Podem apostamos por la aplicación de todas las tecnologías necesarias para que se eviten desapariciones. No puede ser que, aquí, podamos estar utilizando todo tipo de avances tecnológicos, pero seamos incapaces de utilizarlos para cosas tan importantes como evitar la desaparición de personas, de personas con riesgo de desaparición por problemas de salud mental. Por eso, apostamos porque se pongan todos los recursos necesarios para evitarlo.

En el punto que se refiere a la comisión interdepartamental o mesa de trabajo para tratar este tipo de cuestiones, creemos imprescindible que se cuente con la participación, asesoramiento e información de las asociaciones de familias de personas desaparecidas, como Inter-SOS y de Afades, para que se generen estudios estadís-

tics, programes de investigació, protocols de actuació sobre la matèria; com també veiem fonamental donar visibilitat a aquesta causa.

Y, per tot això, votarem a favor d'aquesta moció del PSC, que li agraeixem que la hagi traïda a aquesta cambra, esperant que el Govern prengui en compte a all que aquesta Parlament li demana, all que aquesta Parlament aprova i la pongui en marxa i no quedi en paper mullat.

Muchíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada, i disculpi'm. Ara sí, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, president. En primer lloc, agrair a tots els grups parlamentaris el seu suport a la moció. Crec que és molt important que una moció d'aquestes característiques pugui ser aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya.

En segon lloc, malgrat això, i sense ànim de polèmica amb la senyora Madaula, però m'agradaria pensar que, de la intervenció d'avui, no se'n deduirà que hi ha un nou element, una nova manera de desaparició, que són els perseguits polítics; no crec que siguin persones desaparegudes, com m'ha semblat que la senyora Madaula volia dir. En tot cas, introduir aquest tema –ja sé que cada vegada ho han de fer, no?– a totes les intervencions, però, en un tema com aquest, introduir això em sembla que no tocava massa.

Respecte a les dues esmenes. Una l'hem acceptat, és la que fa referència a l'Oficina d'Atenció als Familiars de Persones Desaparegudes i, amb la qual, ens quedem amb el fet que, efectivament, hi ha el compromís, per part del Govern, de millorar amb recursos humans especialment, però no només, l'oficina.

I l'altra esmena, que l'hem transaccionat, que ens sembla també important i que la vull explicar molt breument, especialment, adreçat a les persones que ens acompanyen. Compromís d'establir, de signar convenis de col·laboració amb les associacions, especialment, amb Inter-SOS i amb Afades, per ajudar-los i donar-los suport i assessorament en totes les qüestions que puguin plantejar. Per tant, a partir de demà, «apreteu» perquè es pugui signar un conveni entre vosaltres i el Govern.

I, simplement i finalment, dir-los als amics de QSDglobal, d'Afades i d'Inter-SOS que ens veurem dissabte que ve a Santa Coloma de Cervelló.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Hem cridat a votació. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Madaula, per què em demana la paraula?

Aurora Madaula i Giménez

Sí, per al·lusions.

El president

Trenta segons.

Aurora Madaula i Giménez

Sí. Em sembla molt bé la defensa de les persones desaparegudes i, com ja li he dit, nosaltres hi estem totalment d'acord i defensarem fins on calgui aquesta moció i defensarem que es pugui desenvolupar la moció d'aquesta manera.

De tota manera, vostè ha citat «la Guàrdia Pretoriana dels Mossos d'Esquadra» en la seva intervenció i, per tant, em sembla bastant injust que em reprengui per haver citat un conflicte polític...

El president

Diputada...

Aurora Madaula i Giménez

...que nosaltres defensarem i seguirem defensant i que no normalitzarem la situació que estem vivint en cap dels casos.

Gràcies.

El president

Diputada, ha acabat el temps. Gràcies.

Interpreto, de les intervencions, que no hi ha cap petició de votació separada. *(Pausa.)* Per tant, podem votar el conjunt de la moció en una sola votació.

Comença la votació.

La Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el millorament de la gestió de la desaparició de persones i de suport a llurs familiars ha estat aprovada per unanimitat.

(Aplaudiments perllongats.)

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat als pobles i les ciutats

302-00107/12

Seguim. El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat als pobles i les ciutats, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Conseller, senyores, senyors diputats, encara amb l'ai al cor, primer de tot, vull fer una crida a la memòria de les víctimes del terrible atemptat de Vic del 29 de maig del 1991, ahir va fer vint-i-vuit anys en què la banda terrorista ETA va fer explotar un cotxe bomba al pati de la casa quarter de la Guàrdia Civil, on hi jugava un grup de nens.

Com sol passar a Catalunya, com ja he denunciat personalment en aquest Parlament, aquestes dates passen desapercebudes no només pels governs locals i autonòmic, també per la gran majoria de la població i els mitjans de comunicació.

Però vull recordar les víctimes d'aquell terrible atemptat, les dues dones, els tres homes, els cinc menors que hi van morir i els quaranta-quatre ferits per l'explosió, un atemptat que va destrossar la vida d'un munt de famílies. Ahir va fer vint-i-vuit anys.

I no creguin, no, que hi va haver un gran acte d'homenatge a Vic. Les famílies, amb el suport únic de l'Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes, van retre el seu homenatge en privat, a les tombes del cementiri de Vic, en què hi ha enterrades les víctimes de l'atemptat. Soles i en privat, perquè estan cansades de la burla que en fan alguns vigatans, del dolor, quan el manifesten en públic davant el solar en què hi havia la casa quarter. Vergonya també institucional.

Avui, he volgut dir aquestes paraules de record, perquè mereixen la memòria, la dignitat, la justícia i la reparació. Que descansin en pau. *(Aplaudiments.)*

Entrant en la moció, tretze punts en dos blocs. Un primer bloc amb només dos punts, en què el Parlament té la possibilitat de fer un agraïment i un reconeixement explícit a la tasca que fan les forces i cossos de seguretat, que vetllen per la protecció i la seguretat ciutadana, i els cossos de Bombers, dels Serveis d'Emergències Mèdiques, els de Protecció Civil i els operadors del CAGTU 112, que actuen amb la màxima diligència i celeritat en la protecció dels ciutadans. Un segon bloc, amb un total d'onze punts, amb propostes constructives, instant el Govern a millorar la se-

guretat, aquesta seguretat que és garantia del lliure exercici dels drets fonamentals i que el Govern ha de vetllar per mantenir i millorar en tot moment.

La moció demana al Govern l'elaboració d'un nou projecte integral pel Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència, el CAGTU 112, per convertir-lo en un veritable gestor integral de les emergències, quelcom més que un *call center*. Aquest projecte ha de permetre un millor control sobre les empreses adjudicatàries del servei evitant la precarietat laboral, millorant les condicions de treball, la capacitat de gestió de les emergències i l'eficàcia de la prestació d'aquest servei.

També demanem una millora de la coordinació dels serveis socials de titularitat pública que eviti disfuncions com la produïda a principis d'abril en què es va deixar descontrolada una persona potencialment perillosa que poc després va atacar, mutilar i agredir sexualment una dona al bell mig de Barcelona.

Tornem a incidir en la necessitat de millorar els instruments de coordinació policial i en que cal que les requisitòries i les ordres de busca i captura incloguin sempre tota la informació que pugui ser rellevant per localitzar, identificar i capturar els delinqüents. Fem especial esment de la necessitat de seguir treballant en la millora de la col·laboració i coordinació amb els serveis de seguretat del metro de Barcelona, amb la Guardia Urbana de Barcelona i amb les policies locals de l'àrea metropolitana, en col·laboració amb els ajuntaments corresponents, per reduir la incidència delictiva en les instal·lacions d'aquest servei de transport. En els darrers mesos hem pogut veure com els ciutadans de Barcelona s'han organitzat per vetllar per la seguretat del metro de Barcelona, amb grups que es dediquen a lluitar contra els furtus continuats a les diferents línies d'aquest servei de transport.

Una qüestió capital que recull aquesta moció de Ciutadans és la necessitat de lluitar contra les agressions i els episodis d'odi per discriminació sexual que estan patint de forma continuada el col·lectiu LGTBI, agressions que són del tot inadmissibles en una societat democràtica i oberta.

El Grup de Ciutadans estem també preocupats per la situació de desprotecció i per la manca de tutela efectiva que estan patint els menors estrangers no acompanyats. Com ens preocupen les ocupacions il·legals que alteren la convivència o els reiterats episodis de coacció i violència que determinats grups totalitaris practiquen amb l'objectiu de restringir el lliure exercici dels drets fonamentals de determinades persones i col·lectiu.

Demaneu també un estudi acurat de la distribució dels efectius del Cos de Mossos d'Esquadra. Hi ha una manca d'efectius considerable, però cal fer una redistribució que millori l'eficàcia policial. En aquest sentit, la moció contempla també una millor col·laboració amb les policies locals en la lluita contra la delinqüència organitzada.

En resum, creiem que aquesta moció és una moció necessària, és una moció que ha millorat amb l'aportació d'altres grups parlamentaris, i demanem el suport del Parlament per impulsar l'acció del Govern en aquesta matèria.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, volia començar la intervenció sumant-me a la solidaritat amb les víctimes de l'atemptat de Vic i també demanant-los que no utilitzin el dolor per polititzar-lo en el seu interès, perquè vostè és de Vic?, viu a Vic? Jo sí, i conec perfectament el dolor que sent la ciutat de Vic per aquests atemptats, el conjunt de la ciutat de Vic. (*Aplaudiments.*)

Dit això, les polítiques de seguretat, el model de seguretat i fins i tot la concepció de la seguretat per nosaltres és radicalment oposat al que vostès plantegen en aquesta moció. Miri, nosaltres parlem de seguretats en plural; per nosaltres seguretat és tenir una llar on viure; seguretat és tenir un sou o una pensió digna que et permeti arribar a final de mes; seguretat és democratitzar i tenir accés a béns comuns com l'aigua o com l'energia; seguretat és no tenir por a tornar sola a casa; seguretat és no ser discriminada per raó de gènere, pel teu lloc de naixement o per la teva classe social. Creiem que enfront de totes aquestes inseguretats el que calen són respostes integrals de protecció, sobretot de protecció social.

Nosaltres reivindiquem pobles i ciutats com a llocs de trobada i de convivència entre diferents, perquè entenem que això enriqueix les nostres societats i que el que cal és construir comunitat. I per fer-ho calen polítiques de proximitat que construeixin confiança, respecte, compromís i corresponsabilitat. Enfront de les polítiques de rebuig, de criminalització, de victimització i de criminalització dels vulnerables, sobretot, que és el que es desprèn de bona part d'aquesta moció, nosaltres el que diem és que cal mobilitzar-se a favor del respecte i de la diversitat.

És cert que vivim en una societat canviant, amb nous riscos, amb nous problemes, amb noves inseguretats, però no podem donar totes les respostes als professionals de la seguretat, perquè no només estem davant d'un problema que es pugui resoldre amb més i millor policia; moltes de les inseguretats que avui tenim tenen a veure amb el sistema educatiu, amb les desigualtats socials, amb les desigualtats de gènere, amb les pautes i estereotips de consum, amb la manca de polítiques d'habitatge, etcètera, i calen, per tant, respostes integrals. I això no és defugir els problemes o mirar cap a un altre costat, ans al contrari, és anar a l'arrel del problema.

Evidentment que cal resoldre els problemes del 112, que cal una millor coordinació entre els cossos policials, que calen més efectius, però, miri, nosaltres li hem proposat una esmena per augmentar la dotació de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona i no ens l'han acceptada.

A Barcelona, li deia ahir al conseller Buch, ens fan falta cent cinquanta mossos abans de l'estiu; l'hi vaig preguntar i no em va voler contestar si els posarien o no. I, conseller Buch, ja que el torno a tenir avui aquí, vostè ahir em va acusar de mentir per afirmar que els Mossos havien donat cobertura a Desokupa al barri de Sants. I, perdoni'm, però qui no va dir la veritat va ser vostè: la intervenció dels Mossos ahir al bloc de Sants es va produir sense ordre judicial. Quan hi van arribar els Mossos el que s'estava produint era un desallotjament extrajudicial i a qui es van trobar és a Desokupa, aquesta màfia d'extorsionadors que cobra per deixar sense habitatge a famílies amb nens. I els Mossos, en lloc de fer fora de l'edifici els matons de Desokupa, el que van fer va ser carregar contra qui defensava les famílies vulnerables, i ho van fer saltant-se el protocol, carregant per sobre la cintura. Això és el que va passar ahir. I ho ha vist tothom, conseller, ho ha vist tothom.

I, enfront d'això, nosaltres què proposem? Doncs proposem que el Govern de la Generalitat denunciï a fiscalia l'empresa Desokupa pels desallotjaments extrajudicials, que podrien incórrer en presumptes delictes d'amenaques, coaccions i violació de domicili; que el Departament d'Interior emeti una instrucció acordada amb les entitats socials per donar ordres clares al Cos dels Mossos davant les intervencions de Desokupa, i que, davant la situació d'emergència habitacional que viu Catalunya, i en concret la ciutat de Barcelona, el Departament d'Habitatge porti els mil pisos que li correspon aportar a la mesa d'emergència habitacional, corresponents al 60 per cent de la seva participació al consorci, perquè quan estem davant d'un problema d'emergència habitacional el que calen són polítiques d'habitatge.

I, és clar, vostès comencen la moció demanant un reconeixement i un agraïment als cossos i forces de seguretat. I la meua pregunta és quin model de policia és el que hem de reconèixer i agrair, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil que va atonyinar ciutadans i ciutadanes indefensos i pacífiques el passat 1 d'octubre quan només vo-

líem votar? De debò que aquest és el model de policia que hem de reconèixer i agrair? O la policia dels Mossos d'Esquadra que dona coberta a «matons» com Desokupa? Aquest és el model que ens estan plantejant?

De veritat, nosaltres el que demanem són respostes integrals davant d'aquests problemes i no enfrontar...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor diputat...

Marc Parés Franzí

...un «nosaltres» contra «uns altres».

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident primer

A continuació té la paraula, també per defensar esmenes, pel Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Hola; bon dia a tothom. Bé, en primer lloc, com a qüestió prèvia i com a matís, senyor Alonso, dir-li que en el tema de Vic ens sumem a l'homenatge que ha fet a les víctimes, naturalment, però dir-li que sí, que a Vic va haver-hi un acte públic com a mínim quan es van donar els vint-i-cinc anys de l'atemptat, amb tothom allà, per la qual cosa... Sí, s'ha de ser rigorós. Entenc que vostè ho ha fet amb tota la bona fe del món, eh?, entenc que vostè ho ha fet amb tota la bona fe del món.

A veure, la moció, en general, és una moció sobre qüestions de seguretat, que jo crec que és interessant tocar. Hi ha altres qüestions que jo penso que es barregen i no s'haurien de barrejar en aquesta moció, sobretot qüestions socials. I amb les nostres esmenes el que hem intentant sobretot és posar damunt de la taula, diguem-ne, la connexió amb el món municipal i la seguretat, que a vegades és el gran oblidat dels ajuntaments.

Als dos primers punts de reconeixement i d'agraïment a les forces i cossos de seguretat i a tots els serveis d'emergència, naturalment ens hi sumem.

El punt del 112, doncs, és un tema que s'ha parlat aquí reiterades vegades, al Parlament; hi ha hagut aprovacions importants, i el Govern segueix sense fer cas. No em sembla malament reiterar. Hi ha unes condicions laborals, hi ha una desconsideració cap als treballadors i treballadores del 112, que no tenen ni el reconeixement de que és un servei d'emergències i, per tant, se'ls considera com a qualsevol *call center*, com quan truques per demanar a la *teletienda* alguna cosa; és aquesta la consideració que tenen aquests treballadors i treballadores per la Generalitat de Catalunya. I, per tant, benvingut sigui tornar a posar el tema damunt de la taula.

No estem d'acord amb el punt 4, perquè..., aquests temes socials que creiem que es barregen amb temes de seguretat i que no s'ha de fer. Els serveis socials no són una policia. I no entenem molt bé, no entenc molt bé què significa «*individuos potencialmente peligrosos en las calles*», perquè qui defineix això?, com es determina? Clar, per mi un individu potencialment perillós, doncs, igual és una persona que treballa a prop d'un banc i té corbata, i per vostè igual és tot lo contrari. Hem d'anar amb compte amb aquestes coses.

El punt 5, de policies locals..., doncs, és una de les dèries que tenim el Grup Socialista i Units per Avançar, que es tinguin en compte les policies locals a l'hora de coordinar-se amb la resta de policies i forces de seguretat. Va connectat amb el punt 13, aquest.

Els votarem, en general, tots a favor menys el 4 i el 9.

Quant a les requisitòries i ordres de busca i captura, naturalment totalment d'acord que s'ajunti tota la informació i que, quan es consulti, doncs, surti tota la informació rellevant d'una persona.

Als problemes del metro, estem també d'acord en que, juntament amb els ajuntaments implicats –sempre volem insistir en això–, doncs, es treballi el tema de manera especial.

Amb el tema de la discriminació LGTBfòbica, doncs benvinguts, Ciutadans, en aquest camp, que el que esperem és que no sigui merament propaganda i que en això es digui el mateix a fora del Parlament que a dintre, que no només sigui un discurs de banderetes en un escenari, sinó que ens ho creguem de veritat.

El punt 9 l'hi votarem en contra també per això que li he dit de les qüestions socials. Creiem que la vis atractiva..., que qui ha de, diguem-ne, governar aquestes qüestions són els serveis socials i no la seguretat.

Amb el punt 10, punt 11, totalment d'acord. Naturalment els nostres espais públics han de ser lliures i respectar a tothom que tingui idees alienes; l'única línia vermella que posem és que s'ha de ser intolerants amb la intolerància.

I quant als 12 i 13 l'hi votarem també a favor. Creiem que tenim un greu problema de plantilla a tota Catalunya, senyor conseller, amb els Mossos. Hem aprovat també múltiples propostes de resolució i propostes parlamentàries demanant, a molts municipis, pobles i ciutats de Catalunya, que tinguin més mossos. Jo crec que és un problema generalitzat a tota Catalunya. Ens hem de posar les piles.

I en el punt últim i 13, doncs, naturalment, les policies locals, com he dit, s'han d'aprofitar de tota la informació que tenen al ser els que més estan als nostres carrers i places dels municipis.

Gràcies... Per tant, li votarem a favor de tots els punts, tret del 4 i el 9, i demanem votació separada d'aquests dos punts.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del diputat Antoni Castellà, pel Grup Parlamentari Republicà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, vicepresident. Honorable conseller, diputats, diputades, la moció que avui ens presenta el diputat Matías Alonso, deixi'm dir-l'hi així, em desconcerta una mica, no sé exactament què aporta. Ho dic..., i no ho dic amb mala fe, eh?; ho dic des del punt de vista de que la podríem dividir en tres blocs, no? Hi ha un primer bloc en el qual hi ha un reconeixement a tots els cossos i forces, diguem-ne, policials, agents rurals, bombers..., que evidentment hi estem tots d'acord, a la cambra; malgrat aquesta introducció, després parlem bàsicament de Mossos, coordinació o només Mossos. Està bé, fer un reconeixement. Però, quan hi entrem, la dividiria en dos blocs: hi ha un bloc en el qual ens parla de projectes i plans que, deixi'm que l'hi digui, ja existeixen –per tant, no és una discrepància de si es fa bé, si es fa malament, sinó que ja existeixen–, i hi ha un últim bloc en el qual es parla de millores en coordinació o millores en l'actuació –m'hi referiré ara, posteriorment.

Quan parlem dels projectes i plans que vostès plantegen, el primer és el 112 i, per tant, plantejar un pla en el qual el 112 sigui un servei integrat. De fet, vostè ha de saber que en el marc de la nova Llei d'emergències és exactament el que es contempla, més enllà de que tinguem la discussió parlamentària, que crec i tenim la sensibilitat –i la té la conselleria– de, amb les noves limitacions i en la nova llei, estudiar exactament i en funció de les disponibilitats pressupostàries quines són les millores laborals; que hi tenim un problema, aquí, per descomptat. Però això existeix en el marc de la nova Llei d'emergències.

Demanen presentar un pla integral de coordinació dels serveis socials. De fet, el pla estratègic, nou pla estratègic de serveis socials, ja incidirà sobre la coordinació dels serveis socials en tots els àmbits transversals de govern. Però, com altres dipu-

tats que m'han precedit en la paraula, és una mica arriscat, no és el nostre model, barrejar serveis socials amb seguretat. Els serveis socials no fan seguretat.

Posar en marxa un protocol LGTBI. Bé, es va aprovar el 17 d'octubre del 2007; és que el tenim. I, en tot cas, disposats a discutir si és millor, si és pitjor, però és que el tenim. Per tant, no cal proposar-lo, perquè el tenim.

O elaborar un protocol d'assistència i tutela dels menors estrangers no acompanyats. També tenim l'instrument, i vostè ho sap: és l'Estratègica catalana d'acolliment, dins del marc de la mateixa llei. Per tant, discutim si es fa millor o pitjor; però l'instrument, no. És que ja existeix. Per tant, per això li deia perplexitat en aquesta primera part.

I a la segona part donarem suport..., a millorar la coordinació? Sí, clar, sempre, per descomptat; per tant, hi donarem suport, en aquests punts. Però després hi ha tot un altre reguitzell de punts que –deixi-m'ho dir així, eh?–, amb l'excusa de parlar de millorar protocols, en el fons jo crec que hi ha una crítica velada a quina és la gestió purament del treball de Mossos: quan es parla de l'ocupació de «vivenda», quan es parla de delinqüència organitzada, quan es parla del dret a reunió o no... I –deixi-m'ho dir així– amb l'excusa de millorar protocols en el fons es contradiu en el primer bloc, i hi ha una crítica, jo crec, que vostès fan més fora de la cambra que no a aquesta cambra, de quina és la feina del Cos policial de Mossos d'Esquadra. Que nosaltres..., des del nostre grup parlamentari i des del Govern, el reconeixement hi és tot, a una feina de molta qualitat, de molta eficiència, masses vegades amb els recursos que tenim, limitats, amb una situació de pròrroga pressupostària i que gràcies a l'esforç de cada un dels agents, doncs, aquesta feina està ben feta. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

Per tant –acabo aquí, senyor vicepresident–, nosaltres donarem suport a aquells punts que són evidents, dels cossos i de la coordinació, i als altres no, perquè ja s'estan fent, i aquesta crítica velada. Per tant, a mi m'ha recordat una mica, aquesta moció, a una cosa que em deia sempre la meva àvia: que quan et fan lloances i lloances i després posen un però, tot el que va abans del però no serveix per a res.

Gràcies, senyor vicepresident.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. A continuació és el torn del diputat Jordi Munell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, bon dia. Bé, en primer lloc, ens sumem al record a les víctimes de Vic. En qualsevol cas, també lamentem que se'n vulgui fer algun aprofitament polític, com semblava. Aquí entre nosaltres ens acompanya l'alcaldessa de Vic, precisament diputada, i sap perfectament que als ajuntaments hi ha moments en què s'ha de posar de manifest algun acte públic i altres moments que requereixen actes més emotius, més íntims. Penso que és el que s'ha fet encertadament a Vic en el vint-i-cinc aniversari, en l'aniversari, i potser hi ha moments en què aquests actes han de ser més discrets i íntims, com va ser ahir. En qualsevol cas, el nostre reconeixement i record.

També, en aquest conjunt de la moció que ens proposa Ciutadans, en els primers punts, ahir de fet el conseller ho va fer, i nosaltres, com a grup que dona suport al Govern, també ho fem: també agraïment i reconeixement, doncs, a la tasca que fan els cossos de seguretat i els cossos d'emergència, sobretot també per l'esforç que han hagut d'esmerçar aquests anys, en què, tal com va explicar ahir el conseller, se'ls ha demanat, fins i tot per decret, fer hores extres. I, per tant, aquest és un esforç importantíssim però que segurament en ares de la vocació i la professionalitat, doncs hem pogut passar uns anys amb aquest sobre'esforç d'uns professionals excel·lents que tenim al nostre país. I, per tant, aquest reconeixement no és sobrer i aquest agraïment tampoc ho és.

El company de comuns deia: «Home, fins i tot hem de donar les gràcies a aquests que ens van atonyinar?» Bé, jo aquests els situaria diferent. No són gent que viuen i treballen a Catalunya, són gent que van venir en un cert moment, per l'1 d'octubre, i per tant potser els situaria amb l'altre grup, aquest grup que el company de Ciutadans qualifica d'«individus potencialment perillosos», eh?, segurament serien aquí. (*Aplaudiments.*)

Bé, en els punts 1 i 2..., com dèiem, votarem a favor d'aquest reconeixement i agraïment. En el punt 2, hi votarem en contra. De fet, com també ha esmentat el company Castellà, hi ha una llei d'emergències en marxa i, per tant, abordarà tots aquests temes que fan referència al CAT112, també als temes laborals, que és el punt 3, en aquest sentit.

Del punt 4, també se n'ha fet esment, existeix també un pla estratègic de serveis socials, i, per tant, entenem que els serveis socials s'han de coordinar com preveu el pla, però no han de fer de seguretat ciutadana, també, com ja s'ha esmentat.

El punt 5 –coordinació policial– és sobrer també. Hi ha una junta de seguretat de Catalunya, establerta per l'Estatut de Catalunya, però també hi ha una comissió mixta de seguretat, creada justament el setembre del 2018 amb l'Estat, eh?, per tots els temes, doncs, de seguretat. Hi ha també les juntes locals de seguretat, en què es preveu la coordinació entre els cossos nacionals i els cossos locals. I fins i tot hi ha la Comissió de Policia de Catalunya, on s'aborden justament aquests temes també de coordinació dels diferents cossos policials. Per tant, en aquest sentit, nosaltres, vist el que s'està fent, havíem fet una esmena per demanar continuar treballant i no tan propositiva. Per tant, en aquest sentit no ens han acceptat l'esmena i, per tant, hi votarem en contra.

En els punts 6 i 7 hi ha hagut esmena i transacció. Per tant, en aquest sentit votarem a favor d'aquests dos punts, pel que fa al tema, doncs, dels atestats o expedients de cerca i captura, i també pel que fa al tema de la seguretat en els transports públics. Per tant, en aquest sentit hi estem d'acord.

En els punts següents, també ho ha esmentat el company Castellà –de fet, als dos grups que donem suport al Govern moltes vegades el raonament és bastant semblant, no?–, existeix ja un protocol que està aprovat, doncs, justament des de l'octubre del 2017, per a l'atenció i la prevenció a tots els casos de l'abordatge de l'homofòbia, la bifòbia i transfòbia a Catalunya; per tant, en aquest sentit, un decret que ja existeix. I a més a més, segons dades del Departament d'Interior, també estaria bé que..., amb aquestes mocions a vegades es crea una certa alerta d'increment de casos, quan les dades que ens donen des d'Interior diuen que no hi ha un increment que pugui ser rellevant en aquests temes, no?

En el punt següent, existeix també, com ha dit el company Castellà, una llei del 2010, de 27 de maig, pel que fa a l'atenció a la infància i l'adolescència, i, per tant, en el marc d'aquesta llei s'aborden –i així ho fa el departament– els menors no acompanyats que poden arribar. I finalment, doncs, en els punts següents (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*) –se m'acaba el temps–, fer esment també que fan propostes de millora de temes que ja s'estan desplegant o que ja estan en marxa, no?

També feien un esment específic del tema del dret de reunió i manifestació, fan esment específic de les universitats. De les universitats, recordem que els campus i recintes tenen una aplicació especial del fur universitari; per tant, són considerats espais privats i, per tant, que, en qualsevol cas, qualsevol actuació que s'hi pugui fer ha d'anar prèvia, doncs, l'autorització del rector o bé prèvia, com n'hi ha alguns casos, a un acord específic amb la universitat. De fet, hi ha un acord del 2012 del Consell Interuniversitari de Catalunya que preveu i regula les actuacions policials en els casos dels campus, eh? I, per tant, en aquest sentit hauríem de tenir en compte, doncs, aquest fet, no?

I els punts 12 i 13, com dèiem..., en el 12 també fer esment, quan es parla de millora dels efectius..., es va explicar també ahir, en una altra intervenció del conseller: hem estat uns anys en què no hem pogut reposar efectius, només hem pogut fer-ho amb la taxa de reposició i, per tant, en aquest sentit, el departament...

El vicepresident primer

Acabi, diputat.

Jordi Munell i Garcia

...amb el pla 2016-2019, té suficientment previstos, doncs, aquests 500 més 750 mossos d'esquadra i aquests 250 bombers de més.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, pel Subgrup de la CUP - Crida Constituent, la diputada Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Gràcies. Des de l'escó. Bé, suposo que els parla una individuа potencialment perillosa. *(Rialles.)* Per nosaltres, els individus potencialment perillosos són aquells que van amb maletí i corbata, aquells que ens roben a mà armada i a gran escala, amb el frau fiscal, amb la corrupció, amb la prevaricació, amb la malversació, amb les estafes que queden impunes en aquest sistema.

Aprofitem avui per donar tot el suport a les estudiants que han hagut d'entrar encausades a l'audiència provincial per defensar l'educació pública. Això és coacció i violència il·legítima, la coacció i la violència il·legítima de les que parla la seva moció.

Vostès ens parlen de menors estrangers sense referents adults, de la delinqüència al metro, del «top manta», de les ocupacions, però no ens parlen de les causes que provoquen aquestes situacions, d'una societat partida per la pobresa, de la pobresa assalariada, de la situació de les dones treballadores en aquest país. És això el que hem d'abordar si volem fer una bona política de seguretat.

Nosaltres, quan veiem que vostès parlen d'ocupacions flagrants, violentes, el que veiem quan anem pel carrer i quan passegem pels barris amb les nostres veïnes són voltors que ens expulsen dels nostres barris, són «matons» com Desokupa, que ahir van entrar en un edifici coaccionant les veïnes, que ahir estaven negociant entre els Mossos d'Esquadra i la propietària amb aquests «matons» davant. Això no són acords ni són res. Això és un sistema que el que fa és protegir els «matons», protegir els voltors davant de la dignitat de les veïnes que s'organitzen perquè no ens expulsin dels nostres barris. Perquè la gent sap el que és arribar a final de mes, i vostès segurament no, però hi ha molta gent que no es pot pagar el lloguer, amb uns preus abusius de bombolla immobiliària, a la que han contribuït tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Finalment, pel Subgrup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

(Per raons tècniques, no n'han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...moció que és de seguretat i no de desocupació, com sembla que algun grup s'ho ha pres.

Nosaltres, en primer terme, sí que volem també fer aquest homenatge a les víctimes de l'atemptat terrorista de Vic, per descomptat, com no hauria de ser d'una altra manera.

Dos, donarem suport a aquesta moció. Creiem que és necessària, perquè l'últim augment de taxes de criminalitat així ho aconsella, especialment també a la ciutat de Barcelona, on la taxa s'ha disparat per complet.

Aplaudim totes les mesures que té aquesta moció i les aprovarem pràcticament i les recolzarem totes, totes les que es refereixen a coordinació entre cossos policials, a més reordenació dels diferents agents desplegats pel territori. El que passa és que tenim els nostres dubtes de que això sigui efectiu i que tingui molta eficàcia en la millora d'aquesta seguretat als nostres carrers, entre altres coses, perquè hi ha molts problemes que estan totalment cronificats. Primer, els problemes de manca d'efectius i de redistribució territorial dels agents per tot el territori, que han fet que hi hagin patrulles veïnals a determinades zones de Catalunya que lluitin contra els furtus a les llars, no? En segon terme, també tenim la cronificació dels furtus continus dins del metro de Barcelona, que malgrat que hi hagin aquestes xarxes d'individus que són voluntaris i que fan d'àngels del metro, doncs, serveixi per ajustar i per donar més seguretat als usuaris del metro, siguin o no visitants de la ciutat, i que a més ens posen en perill les bones dades de turisme que tenim a Barcelona, perquè fins i tot a les guies de turistes ens surt això com una alarma essencial per a tots els turistes que visiten la ciutat.

Jo crec que hem de fer una reflexió. La clau no és una moció –l'aprovarem i la recolzarem–, és adaptar la nova situació que tenim, social, de noves formes delinqüencials, i fins i tot de noves competències que tenim a Catalunya des de l'última aprovació de l'última llei que té a veure amb cossos policials. L'última llei que es va aprovar va ser abans de l'Estatut i es referia a l'escola policial; o sigui, no es referia ni a les noves competències dels cossos policials, ni a res que s'hi assembli. El conseller..., fa un mes, senyor Buch, vostè va anunciar que portaria aquí una llei sobre les policies, i no ho ha fet, i anem tard. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* O sigui que aprovarem aquesta moció, però s'ha de continuar treballant...

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Esperanza García González

...no pensin vostès en l'horitzó electoral.

El president

Gràcies. Per pronunciar-se finalment sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Primer de tot, lamentar que..., el record de les víctimes d'un atemptat, doncs, generi aquesta mena de picabaralla, no? Jo he de dir que, el 29 de maig de 1991, que era el dia que es va produir aquest atemptat, jo era un veí de Segovia, però aquell dia jo era un vigatà més. I he de dir que, moltes vegades, massa sovint –no només en aquest cas, eh?, en molts casos–, no hi ha cap resposta institucional. Ahir tampoc hi era, eh?

Bé..., respecte al 29 de maig del 2016, vint-i-cinquè aniversari, jo hi era, jo era allà, com he estat en moltes altres ocasions també homenatjant les víctimes no només de Vic, sinó d'altres indrets de Catalunya i d'Espanya, lamentablement, perquè de víctimes en tenim moltes.

Però, en tot cas, respecte a més efectius de policia, de Mossos d'Esquadra, per Barcelona, el que demanem és que..., dins de la moció..., és que la conselleria, doncs, faci un estudi de la possible reubicació o redistribució d'efectius. Ja sabem que no n'hi han, d'efectius. Això està molt clar, no?

Respecte al col·lectiu LGTBI, els he de dir que el Grup Parlamentari de Ciutadans i Ciutadans Partit de la Ciutadania en aquesta qüestió, com en d'altres, porta

quelcom més que una bandera. Per tant, el que demanem en aquesta moció és que hi hagi un desenvolupament clar també d'un règim sancionador, que és el que està mancant.

I de crítica a la tasca policial, cap ni una. Hem de dir que, malgrat els recursos de què disposen, estem més que satisfets del treball de totes les policies, de tots els cosos i forces de seguretat que desenvolupen la seva tasca a Catalunya.

I, per tant, cap crítica en aquest sentit. Respecte als campus, només dir que no són els campus... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Hi hagi l'acord que hi hagi, cap mena d'espai d'impunitat.

El president

Diputat...

Matías Alonso Ruiz

Hem acceptat diverses esmenes de tots els grups, se n'han transaccionat dues, i espero que aquest Parlament, doncs, recolzi la moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

He cridat a votació. *(Veus de fons.)* Sí, senyora Erra, digui'm.

Anna Erra i Solà

Per contradiccions, podria parlar sobre..., que parlen tant de Vic?

El president

Digui, trenta segons.

Anna Erra i Solà

Agrairia –i com a alcaldessa i amb les respostes institucionals– que primer coneguïn el territori, coneguïn la ciutat, coneguïn tota la seva idiosincràsia, per poder-se posar a la boca, per què no hi han respostes institucionals. La ciutat va patir un greu atac, i la ciutat va respondre com calia. Li agrairia que no es posés més el nom de «Vic» a la boca.

Gràcies.

(Aplaudiments. Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

El president

Senyor Alonso? *(Veus de fons.)* Trenta segons, també.

Matías Alonso Ruiz

Jo el que li demanaria a l'alcaldesa de Vic és que parli amb les víctimes. Jo ahir hi vaig parlar. I les víctimes, un cop més, estaven soles al bell mig del cementeri de Vic. Aquesta és la realitat d'ahir.

(Aplaudiments. Anna Caula i Paretas demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Caula?

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada d'un bloc. Els punts número 1, 2, 6 i 7, que es podrien votar conjuntament.

El president

1, 2, 6 i 7? Molt bé. Alguna petició més? *(Pausa.)* Sí, senyora Sirvent?

Maria Sirvent Escrig

L'1, el 2, el 3, el 8..., i podem votar junt el 3 i el 8, i l'1 i el 2.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

El president

Senyora Granados, sí...

Eva Granados Galiano

Sí; votació separada del 4 i el 9.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

El president

Digui...

Marta Ribas Frías

Per demanar tots els punts per separat, si us plau.

(Forta remor de veus.)

El president

Molt bé, doncs, votarem per separat tots els punts. Hagués agraït, en tot cas, que hagués sigut la primera intervenció, la de la senyora Ribas. *(Fortes rialles.)*

En qualsevol cas, votarem cada punt per separat, d'aquesta moció; cada un dels tretze punts, si no m'erro.

Comencem pel punt número 1.

Comença la votació.

El primer punt d'aquesta moció ha estat aprovat per 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 queda aprovat per 123 vots a favor, cap en contra, 3 abstencions i un diputat o diputada present que no ha votat.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 queda aprovat per 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El quart punt queda rebutjat per 39 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El cinquè punt queda rebutjat per 62 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El sisè punt d'aquesta moció queda aprovat per 124 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

I votem ara el setè punt.

Comença la votació.

El punt 7 queda aprovat per 117 vots a favor, 3 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

El punt vuitè queda aprovat per 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt novè.

Comença la votació.

El punt novè queda rebutjat per 39 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt desè.

Comença la votació.

El punt desè queda rebutjat per 55 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt onzè.

Comença la votació.

El punt onzè queda rebutjat per 55 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt dotzè.

Comença la votació.

El punt dotzè queda rebutjat per 55 vots a favor, 65 en contra i 7 abstencions.

I passem ara a votar el punt tretzè i darrer d'aquesta moció.

Comença la votació.

El punt tretzè ha quedat rebutjat per 62 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

No hi ha més punts, en aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació sobre la situació dels centres especials de treball

302-00103/12

Per tant, passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Senyores, senyors diputats... (*Remor de veus.*) Conseller, en aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam fer fa quinze dies sobre la situació dels centres especials de treball a Catalunya hem volgut fer un repàs, un recull d'aquelles peticions, d'aquelles necessitats que, des del nostre punt de vista, tenen els centres especials de treball a Catalunya..., la situació tan crítica per la que estan passant. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Un moment, diputat, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Continui, gràcies.

Raúl Moreno Montaña

Per tant, desgranem, resumim quins són els continguts d'aquesta moció. En primer lloc, instem el Govern a destinar, com a mínim, 100 milions d'euros dels fons de la Conferència Sectorial de Treball. De fet, a l'anterior interpellació ja vam fer aquesta crida, perquè es poguessin pagar, d'aquests fons, les necessitats dels pagaments que tenien els centres especials de treball. La resposta, per part de la conselleria, va ser que fins que no hi hagués una reunió de la conferència sectorial no es podia fer. I l'endemà ja es van pagar els mesos de desembre, gener i febrer.

Per tant, el que diem, i el que dèiem en aquells moments, és que, amb la comunicació que el Govern té de la conferència sectorial, dels 356 milions d'euros que ja es van consignar el mes de febrer es poden avançar els pagaments, com s'ha fet altres anys, i com fan les administracions locals també amb relació als pagaments que tenen pendents amb la Generalitat.

I amb aquests 100 milions el que volem garantir és que totes les persones amb discapacitat física, tinguin el 50 per cent del salari mínim interprofessional subvencionat. Cosa que no passa a Catalunya; les persones amb discapacitat física no tenen el 50 per cent del salari mínim subvencionat. I també el 55 per cent del salari mínim interprofessional subvencionat a aquelles persones amb especials dificultats.

Per tant, el que instem és a pagar. A pagar, a més a més, en el termini d'un mes, els deutes pendents. Però també a calendaritzar totes les ordres de pagament que han de venir en els propers mesos i també fins a finals, fins a mitjans de l'any 2020. Volem que el Govern pagui a seixanta dies; ho pot fer. Ho pot fer, i jo crec que això donaria estabilitat als centres especials de treball. En el cas de l'any 2019 d'enguany, volem que les ordres surtin publicades al mes d'octubre.

Volem, per tant, estabilitat i volem certeses en un sector que es va manifestar el mes de febrer; que es va manifestar la setmana passada, amb sis mil persones al carrer, amb tres mil persones, fa només set dies, davant de la conselleria.

Volem –i ja es va aprovar en aquest Parlament– que el Govern destini un fons de 30 milions d'euros per als possibles retards que el mateix Govern pugui ocasionar en el pagament d'aquestes subvencions de cara al proper any. Demanem transparència, volem saber on van a parar els diners de la conferència sectorial. Volem saber com s'assegura el salari mínim interprofessional que tenen reconegut per llei...; i que els fons de la conferència sectorial arriben per cobrir aquesta necessitat i aquest dret reconegut a la llei.

Volem que es dialogui amb tot el sector –amb tot el sector– per recuperar, a més a més, la inversió; la inversió en l'equilibri financer, en el suport gerencial, en la creació de llocs de treball destinats als centres especials de treball.

També que s'incrementin les tarifes, i que d'una vegada per totes es comenci a parlar del nou model de treball protegit a Catalunya, i, aquí sí, amb aquest nou model, si el Govern i les entitats, després d'un procés participatiu, consideren que es pot augmentar la subvenció al salari mínim interprofessional, doncs que es faci, i per tant que es pagui..., si es vol un model català, que es pagui des dels fons de la Generalitat de Catalunya.

I, naturalment, ens queden també assignatures pendents, o temes pendents, com és la inserció laboral en l'empresa ordinària de les persones amb discapacitat, si és que veritablement volem garantir que aquestes persones estiguin inserides en el nostre sector.

Per tant, el que establim, el que volem són nous criteris; nous criteris que hem fet amb la col·laboració, amb les aportacions de gairebé tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, però també amb les aportacions que ens han fet arribar les entitats més representatives del sector, amb les quals n'hem parlat molt, i els puc assegurar que aquesta moció en tot cas recull totes aquestes necessitats.

I, per tant –després en parlaré, de les esmenes presentades–, espero una votació unànime d'aprovació d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, ara és el torn de la diputada senyora Marta Ribas per defensar les esmenes presentades.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. La veritat és que suposo que tots els grups parlamentaris, m'imagino, hem estat durant aquests darrers mesos reunint-nos amb aquest sector. Ha estat un sector que habitualment no surt al carrer i que, en canvi, s'ha trobat amb una situació crítica fins al punt de mobilitzar-se en més d'una ocasió.

L'increment del salari mínim interprofessional, que és una bona notícia, però sense els recursos previstos, extres, per poder compensar l'increment en aquest sector els ha fet esclatar. Però això ha estat la gota que ha fet vessar el vas. Aquest got estava realment ple perquè la situació ja era molt crítica, per l'impagament de factures per part del Govern de la Generalitat; perquè això succeïa sobre deu anys de retallades i congelacions de tarifes, que vol dir retallada o congelació del sou de les persones que treballen en els centres especials de treball i de les persones que estan en la cura, que les estan atenent en aquests centres especials de treball, i perquè aquestes retallades també han estat en subvencions que han estat absolutament minimitzades, en el cas dels temes de millores o temes estructurals de les empreses, de les entitats que gestionen aquests CETs.

I en aquests anys la realitat ha estat, a més, d'haver de fer front a nous reptes: a l'envelliment prematur de les persones que treballen als CETs, a un mercat laboral més tancat a la inserció d'aquests col·lectius, a una necessitat de revisar el model mil vegades promesa durant aquests anys però mai abordada... Tot plegat, en paraules del sector, els ha dut al límit i al risc de la inviabilitat.

Davant d'això, el que ens reclamen és que fem política. I jo el que els reclamo tant al grup promotor d'aquesta moció com al Govern és que facin política. Estem parlant del Grup Socialista i estem parlant d'Esquerra Republicana. És en les seves mans en qui recau el govern d'aquesta solució, o la solució..., governar la solució a aquesta situació, des del Govern d'Espanya i des del Govern de la Generalitat.

Fer política és aportar solucions, fer política no és incrementar els problemes, fer política és dialogar i és negociar des d'aquests dos governs, en lloc de culpar-se mútuament, que és el que vam veure en la interpel·lació fa quinze dies sobre aquesta situació. Governin, uns i altres, perquè mentre s'estan discutint entre vostès qui continua pagant el *pato* és el més dèbil, i en aquest cas són les persones amb discapacitat que treballen en els centres especials de treball i són les entitats que gestionen aquests centres especials de treball.

Per part nostra, fer política, com a grup de l'oposició en aquest Parlament, ha estat aportar millores i noves aportacions en aquesta moció a partir de les peticions i reivindicacions d'aquest sector que ens han fet arribar en les múltiples reunions que hem anat tenint els darrers mesos, que han fet arribar a tota la ciutadania amb les seves reivindicacions al carrer i que ens han fet arribar també aquests darrers dies als grups parlamentaris amb aportacions escrites.

Ens demanen sobretot increment de recursos, estabilitat del finançament i canvis per avançar. En aquest sentit, destaco tres de les esmenes que hem fet com a grup parlamentari a la moció, que és: que el Govern pagui a temps..., que compleixi la llei, vaja, i pagui a seixanta dies, màxim; que hi hagi planificació plurianual de finançament i perspectiva de canviar el model de concertació, per tant aquesta estabilitat de finançament que reclama el sector, i reclamar la modificació dels criteris de distribució dels recursos pels CETs que es fa des de l'Estat, que es correspongui amb la realitat de quants treballadors hi ha en aquest sector en cada una de les comunitats. Canvis per avançar.

Hi ha més esmenes. Em semblen, a més, també molt interessants les esmenes presentades per altres grups parlamentaris. Crec que la moció realment s'ha enriquit amb les transaccions a les quals s'ha arribat. Esperem que amb aquesta moció col·laborem a acabar amb aquesta dècada congelada, que és la que ha viscut el sector de la discapacitat i especialment, en aquest cas que parlem avui, els centres especials de treball.

Ara, però, queda en mans dels governs. Els torno a instar, socialistes, Esquerra Republicana: governin.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Blanca Victoria Navarro.

Blanca Victoria Navarro Pacheco

Gracias, *president*. Buenos días, diputadas, diputados. En primer lugar, quiero reconocer el valor y el compromiso de las entidades que año a año se manifiestan para reclamar lo que les pertenece y el Govern de Torra les niega de manera sistemática. Y digo yo: «¿Hace falta que año a año tengan que llenar las calles para que les den lo que es suyo?»

Este asunto es lo suficientemente importante como para proponer medidas urgentes y de calado, por lo que también hemos de lamentar el oportunismo del PSC, que presenta una moción que no está a la altura de la respuesta que necesitan estas entidades.

En primer lugar, se nota que ahora están en el Gobierno de España. Cuando estaban en la oposición, en la legislatura pasada, presentaron una moción en la que solicitaban garantizar el 75 por ciento de salario mínimo interprofesional para el colectivo de especiales dificultades, y ahora han recortado la petición a solo el 55 por ciento y no nos han aceptado la enmienda, como si la situación en la que se en-

cuentran estas personas no fuera de máxima vulnerabilidad, como si la situación en la que se encuentran estas personas no fuera diferente a la de antes de la crisis, porque la financiación en estos centros está congelada desde hace diez años; diez años que están los salarios congelados, cuando el coste de la vida se ha incrementado un 17 por ciento, como si estas personas no tuvieran que soportar además el incremento del 21 por ciento del SMI que aprobaron de manera electoralista y que en su caso no puede compensarse aumentando la productividad. Porque entre unos y otros es una gran irresponsabilidad no dar soporte a los centros de trabajo que ocupan a estas personas. Ayer todavía tuvimos que escuchar al *conseller* El Homrani alabando las bondades «*del nostre model d'èxit*». ¿Pero que no escuchan la calle?

Señores del Govern, garanticen que se mantengan los puestos de trabajo de estas familias, déjense de tanto *procés* y trabajen para no aumentar los costes sanitarios y sociales de las familias si estas personas quedan desocupadas, porque ¿qué puede ser más importante que atender las necesidades de las personas más vulnerables?

En julio de 2018 Ciudadanos propuso la creación de una comisión para hacer un seguimiento específico de las políticas destinadas a las personas con discapacidad. Los partidos del Govern votaron en contra y el PSC se abstuvo –hoy presenta esta moción.

Y está claro que para el Govern de Torra la desprotección de las personas con discapacidad no es un problema, dado que votaron en contra. Y está claro también que para el PSC tampoco lo es, porque se abstuvo, porque por aquel entonces estaban más preocupados en apañar la moción de censura para que Sánchez cogiera la silla de la Moncloa que por las necesidades reales de las personas. Y entre unos y otros han utilizado a las personas con discapacidad como moneda de cambio.

Y es que este es el Govern de las listas de espera. Hasta aquí en el Parlament hay una tremenda lista de espera para debatir las propuestas de resolución en la Comisión de Afers Socials. En el momento actual tenemos sobre la mesa hasta cincuenta y nueve propuestas de resolución, de las cuales cuarenta y ocho ya tienen toda la tramitación parlamentaria finalizada y están simplemente esperando a ser vistas en comisión. La más antigua está pendiente desde el 28 de junio de 2018, hace casi un año. Una cuarta parte de todas estas están relacionadas con las necesidades de las personas con alguna discapacidad, y la mitad, con los centros especiales de trabajo y la inserción laboral. Y entre todas las comisiones hay hasta veintidós propuestas de resolución directamente relacionadas con la discapacidad. Pero no, no hacía falta crear una comisión para el seguimiento de las políticas de discapacidad, ¿verdad? Ni tan siquiera han creado el grupo de trabajo que prometieron a las entidades como excusa para votar en contra de la creación de la comisión.

Pero el problema grave de verdad no es cómo se acumula la actividad parlamentaria por dejadez, no; el problema importante es la gravedad de la situación que han de aguantar los catalanes que padecen algún tipo de discapacidad y son desatendidos por este Govern. Porque estamos hablando de más de diez mil puestos de trabajo en riesgo y estamos hablando de la atención de más de cuarenta mil personas con discapacidad y especiales dificultades. Este es el verdadero tamaño de la tragedia.

Abran los ojos; no ignoren con sus votos en contra las necesidades de este colectivo: la necesidad de crear una comisión específica para tratar estas políticas es real y la necesidad de garantizar la financiación de los centros especiales de trabajo y garantizar que se mantienen al menos todas las plazas actuales, también.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn ara del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Des de l'escó, president. Primer, finançament. Avui..., de fet, sempre, tots els grups, com no pot ser d'una altra manera, ens manifestem empàtics, solidaris, amb les persones amb diversitat funcional. Però això, si no ho traslladem amb una realitat de recursos, són paraules absolutament buides, i, per tant, que pensem en la necessitat de finançament.

Segona qüestió: necessitem també planificació i organització. Es parla d'una manera expressa en la present moció d'un nou model, un nou model que a més ha de ser protegit. Nosaltres fem una de les esmenes per fer veure que és possible un model on es combini l'empresa ordinària..., i, per tant, la intervenció a l'empresa ordinària amb relació a les persones amb diversitat funcional –nosaltres no creiem que hauguem d'abandonar les propostes relacionades amb l'empresa ordinària–; que reforcem els centres especials, i, en tercer lloc, també, una proposta que és anar avançant en allò que podria ser una empresa pública on també s'hi donés resposta. Per què també plantejem el poder avançar en una empresa pública que hi donés resposta? Perquè no creiem mai que la feina que puguin desenvolupar les persones amb diversitat funcional hagi d'estar tota sotmesa a regles pures del mercat o a la realitat del mercat, perquè no juguen amb les mateixes realitats, i per tant hem de construir un model que tingui aquesta triple expressió.

I en tercer lloc, diàleg. No pot ser que aquesta setmana hi hagi una transferència que no és del 100 per cent amb relació als equips de suport, i això ha passat, no s'ha transferit el 100 per cent que corresponia, i a dia d'avui les empreses, centres especials, i les entitats, o alguna entitat, encara no tenen coneixement de per què això ha estat així. I, per tant, també fem una crida al Govern perquè es reforci amb les entitats i es reforci amb els centres especials el diàleg.

Dit això, també avançar que nosaltres votarem absolutament favorablement, és a dir, sí, al conjunt dels punts de la present moció.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà és el torn de la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; gràcies, president. Bon dia. Abans de començar, jo també voldria recordar que realment, doncs, hi han hagut reivindicacions pel que fa al sector. I saben vostès què és lo que van dir? Doncs que confien en que la conselleria ho pugui solucionar. Confien en la conselleria perquè és un interlocutor honest que mira d'aportar solucions en la mesura de les seves capacitats; més honest que no les mocions que pretenen confondre, del PSC, on es demana molt a la Generalitat però s'evita sempre exigir a l'Estat les responsabilitats que té a l'hora de garantir aquestes solucions.

Entrant a la moció, tal com li hem dit, diputat Moreno, reclama unes coses al Govern de la Generalitat, però crec que en molts dels punts de la moció vostè evita ser igual d'exigent amb l'Estat. Com a grup parlamentari, totes les esmenes que hem presentat en aquesta moció eren per corregir aquesta asimetria i corresponsabilitzar a qui té més competències en aquest cas, que és el Govern de l'Estat.

Vostè li demana a la Generalitat que porti 100 milions d'euros de la Conferència Sectorial de Treball, referents al 50 per cent del salari mínim interprofessional. I jo li dic: l'aportació d'enguany és en aquest moment de 50 milions d'euros, però i l'altra part?, on queda la part del Gobierno del Estado? Sempre està incomplint la seva pròpia normativa, i això, senyor Moreno, és ser molt deslleial amb els treballadors amb discapacitat de Catalunya.

Sovint s'obliden de que els 100 milions d'euros són per a tot l'Estat i que no es reparteixen de manera equitativa territorialment, perquè desconeixen quin percentatge real de treballadors amb discapacitat tenim: només ho rebria el 16 per cent de la població; però li recordo que en tenim més del 20 per cent de tot l'Estat. No l'hi

diu una diputada d'Esquerra Republicana o la Generalitat, sinó que també l'hi reclama el tercer sector. Dincat, sense anar més lluny, reclama al Govern de l'Estat incrementar els recursos per als centres especials de treball que es destinen a Catalunya.

I no es tracta de mirar cap a una altra banda o buscar excuses, perquè, quan vos tès ens reclamen allò que li pertoca fer a la Generalitat, nosaltres ens hi posem. Per això estem d'acord quan reclamen de fer el pagament de les subvencions dels anys 2018 i 2019. De fet el Govern ja ho ha pagat, no té cap pagament pendent. Massa sovint fem més del que ens pertoca. Mirin si és així que Catalunya és l'única comunitat autònoma que ja aporta fons propis i enguany porta 42,5 milions per tal de garantir el cobrament de les subvencions en els centres especials de treball, assegurar els drets dels treballadors i treballadores i evitar la tensió de tresoreria dels centres especials de treball. Aquest és un exemple més dels que tenim.

També tenim diàleg i hi ha voluntat de tenir diàleg entre el Govern i també les entitats per poder solucionar els reptes de la conselleria, un diàleg continuat gràcies al qual es va presentar, conjuntament amb els companys de Junts per Catalunya, una proposta de resolució que donava veu a les reivindicacions de les entitats, un diàleg com el que també existeix sobre les tarifes de finançament dels serveis assistencials. La conselleria té el compromís de que els treballadors i les treballadores de centres especials de treball que reuneixen els requisits puguin inserir-se a les empreses ordinàries, i per aquest motiu està previst destinar 123 milions d'euros a diferents programes d'inserció.

Estic ben segura que el conseller El Homrani entomarà amb molt de gust els reptes que li pertocuen, com ja ho està fent. També cal exigir al Govern del PSOE que entomi els seus. Malauradament, estem massa acostumats al doble joc del PSOE. Ens el trobem quan aquí critiquen els menors migrants que dormen a la comissaria però tenen a les seves files alcaldesses que generen pors a la diferència entre la seva ciutadania, com el cas de Rubí. Ens el trobem quan no paren de parlar de diàleg però lideren la suspensió del president d'Esquerra Republicana, el senador més votat de Catalunya i la resta de presos i preses polítiques.

En fi, en tots aquests casos els demano el mateix: més honestedat, més col·laboració i, sobretot, menys cinisme. Exigència amb la Generalitat, per descomptat, però també amb l'Estat, que és qui té les competències mentre no les puguem tenir nosaltres.

I, per acabar, recalcar que la Generalitat no pot aprovar coses que no pot complir.
Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. Diputades, diputats, conseller, treballadors, treballadores i persones convidades, en primer lloc, començo denunciant les suspensions arbitràries i la maniobra discriminatòria de prohibició d'entrada al president Puigdemont i al diputat Comín al Parlament Europeu per fer el tràmit com a diputat de ple dret i com a eurodiputat. (*Aplaudiments.*) I, amb relació a la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la situació dels centres especials de treball, la posició del meu grup, Junts per Catalunya, s'articula de la manera següent.

Començo a insistir sobre el fet que les persones amb discapacitat són un col·lectiu molt nombrós. No obstant, pocs anys han passat des de que eren maltractats, menyspreats, humiliats, invisibilitzats i discriminats. Molts són els esforços que han realitzat i que encara avui realitzen per ser tractats com a iguals. I la seva voluntat no és ser integrats, sinó rebre la mateixa atenció que la resta de persones, sempre respectant tant les seves limitacions com les seves capacitats. Sobretot cal emfasitzar que

el Conveni internacional de drets de les persones amb discapacitat recalca, en l'article 27, que s'ha de fomentar la màxima inclusió de les persones amb discapacitat al mercat de treball ordinari, mandat que la Unió Europea ha assumit en la seva estratègia d'inserció laboral de persones amb discapacitat per al 2020.

Amb relació als centres especials de treball, recordem que han nascut amb l'objectiu de proporcionar als treballadors i les treballadores amb discapacitat major del 33 per cent la realització d'un treball productiu i remunerat, adequat a les seves característiques personals i, això és important, que faciliti la integració laboral al mercat ordinari de treball. Però aquest model també ha patit els efectes de la crisi econòmica i els greuges del 155.

El sistema de prestacions i subvencions a les persones amb discapacitat s'ha de poder correlacionar d'una forma coherent i lògica amb els seus drets com a persona i com a treballadora. I això actualment no passa al nostre país i dificulta enormement el pas de persones amb discapacitat, perfectament preparades, al mercat laboral; una contradicció que no ens hem de permetre en una societat de benestar com la nostra.

I, malauradament, cal recordar que no podem pagar els imports adequats en el moment que toca respecte als CETs i amb relació a molts altres àmbits, especialment aquells que també afecten d'altres col·lectius en situació de vulnerabilitat. Però no és que no vulguem pagar, és que no podem. Perquè el sistema de relació amb Espanya no funciona, és insostenible. Els nostres recursos, els que entre d'altres podrien servir per ajudar, per donar certesa, estabilitat als CETs i per a moltíssimes altres coses, se'n van, però només ens en tornen una part, quan els sembla i sovint, i fins i tot, per al que els sembla.

El diputat Raül Moreno, en la seva anterior interpellació, ens deia que nosaltres volem que Madrid pagui. Doncs sí, i tant que sí. És que, lamentablement, de moment ha de ser així, ha de pagar Madrid. Que pagui el que calgui per subvencionar el 50 per cent de l'SMI, a tots els treballadors i treballadores dels CETs, el 55 per cent o fins i tot el 75 per cent dels que tenen especial dificultat. Que compleixi amb els imports i terminis perquè puguin plantejar-se calendaris, perquè hi puguin haver certeses i estabilitat, perquè no només es puguin mantenir les plantilles, sinó que es puguin incrementar, sobretot. Que pagui el necessari per garantir els drets dels treballadors i treballadores i per evitar les tensions de tresoreria que pateixen, perquè volem fer efectiu al més aviat possible el pagament de les subvencions pendent. Que pagui el que pertoca per poder recuperar les subvencions per a les creacions d'equilibri financer, el suport gerencial, l'adaptació al lloc de treball dels CETs.

L'increment de l'SMI s'ha afegit a un infrafinançament crònic d'unes entitats que són instruments d'integració molt i molt importants. El Govern de l'Estat hauria d'haver previst mesures, i no ho ha fet. Hauria d'haver acompanyat l'increment d'una dotació del pressupost que es transferís per subvencionar aquests centres quan tocava. I davant de tot això cal dir que el Govern de la Generalitat està compromès fermament amb les persones amb discapacitat i amb les seves famílies, amb la seva inclusió, amb la igualtat d'oportunitats i amb les entitats que els donen suport.

S'ha parlat del model. I amb relació al model penso que estem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)..., estem en un moment d'impasse...

El president

Diputada...

Saloua Laouaji Faridi

...i, tot i que el model d'inclusió agafa força, ningú sap ben bé com podria ser possible implementar-lo efectivament en una societat tan competitiva com la nostra, sense deixar de banda aquelles persones que...

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Saloua Laouaji Faridi

...amb més dificultats, han d'estar en igualtat de condicions.

El president

Gràcies.

Saloua Laouaji Faridi

I moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva paraula, és el torn del diputat senyor Santi Rodríguez, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Atenció primària, bombers, mossos, mestres, avui centres especials de treball, d'aquí a una estona treballadores socials de la Generalitat..., no són casualitats, no són coses que en un determinat moment fallen. No, és una forma de treballar d'un govern que ha decidit que no vol tenir pressupostos –no ha aprovat, el mateix Govern, els pressupostos–, que ha decidit que les prioritats són unes altres i que, en tot cas, quan els problemes petin, aleshores ens els mirem per intentar-hi posar remei.

Centres especials de treball, exactament un cas semblant: s'acumulen, com en molts altres àmbits del Govern de la Generalitat, els problemes al llarg dels anys, i és evident que hi han hagut anys difícils, durs, en què s'han hagut, doncs, d'adoptar retallades perquè no hi havien recursos suficients per atendre totes les necessitats; però en el moment en què hi ha recuperació econòmica, en el moment en què hi ha recuperació d'ingressos, és el moment d'intentar capgirar aquesta situació. I en aquesta tasca el Govern de la Generalitat no s'hi ha aplicat. I tampoc ha tingut interès en aplicar-s'hi, perquè si hi hagués tingut com a mínim interès, com a mínim hagués aprovat, el mateix Govern, els pressupostos. Una altra cosa és, després, la seva tramitació parlamentària, però és que no n'hem tingut ni oportunitat. I, per tant, els problemes en els centres especials de treball s'acumulen any rere any. I per això en aquesta moció hi ha algun punt que parla de fins i tot deu anys enrere, de recuperar el que s'ha anat perdent al llarg d'aquests deu anys.

I davant de tot això tenim un altre problema, que és el Govern d'Espanya, que decideix de forma unilateral, sense preveure'n les conseqüències, l'increment del salari mínim interprofessional, aplaudit absolutament per tothom però sense tenir en compte les conseqüències que això podia tenir si no es feia ben fet i amb una bona previsió. I els centres especials de treball són un exemple clar de les conseqüències de l'increment unilateral del salari mínim interprofessional. Òbviament, totes aquestes persones i tots aquests centres es queden amb un *gap* entre els salaris que perceben els treballadors amb diversitat funcional i les subvencions que reben. Òbviament, això s'ha de corregir, i això s'ha de corregir a través de subvencions. *(Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)* Però després hi ha la segona part, que és el *gap* que queda entre el que era la productivitat...

El president

Diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...i el que eren els salaris.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció, perquè entenem que entre uns i altres s'hi ha de posar remei i solució, en aquesta problemàtica.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, és el torn de nou del diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Molt ràpidament. «Deu anys d'oblit» no és l'SMI, eh? «Deu anys d'oblit», que és la campanya de les entitats, no és una culpa del Govern Sánchez; potser hi ha alguna cosa més, que vostès se n'obliden quan fan aquestes reclamacions.

A la senyora Saloua, de Junts per Catalunya, no li puc dir res, entre altres coses perquè tampoc ha proposat res. És a dir: «No és que no vulguem pagar, és que no podem pagar.» I després acaba dient que ja han pagat. Aclàrense. Els diners de la conferència sectorial els permeten a vostès pagar des del mes de febrer, com es va comprovar el dia següent de la interpellació en aquest Parlament, que van pagar. Per tant, els diners hi són. Arribaran altres transferències per pagar el 55 per cent, que és un avançament justament en allò que reclamaven les entitats. Abans era el 50 per cent. Hi insisteixo: a Catalunya, vostès no estan pagant el 50 per cent de les persones amb discapacitat física, no ho estan pagant!, estan vulnerant els seus drets, com per venir aquí a donar lliçons de que s'ha de pagar el 75 per cent a la resta!

Senyora Najat, vostès demanen a l'Estat coses que vostès mateixos han retallat. Assumeixi la seva responsabilitat. I és molt lletja –molt lletja– la referència que ha fet vostè a l'alcaldeessa de Rubí. Amb aquests comentaris, primer, es salta l'acord que vam signar els partits polítics en aquesta cambra, i contribueix vostè a l'estigmatització dels menors acompanyats, que res tenen a veure amb aquesta moció. Així no anirem bé. Si volen altres criteris acordin els criteris amb les comunitats autònomes, que és la feina que ha de fer el Govern de la Generalitat. I senyora Blanca, ho sento molt, és que crec que no tenen molta idea de què va el tema, no en tenen ni idea, perquè no és que nosaltres hàgim retallat del 75 al 55, no, si es llegeix la moció es diu: «Si es vol el 75» –com diu la moció– «ho ha de pagar el Govern de la Generalitat.» El Govern d'Espanya el que ha fet és passar del 50 al 55 per cent, cosa que vostès ni tan sols van plantejar quan van pactar els pressupostos amb el Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Bé, hem cridat a votació. *(Veus de fons.)* Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Demana votació separada del punt 8.4.

El president

Sí, abans de demanar-los si hi ha més votacions separades, comentar-los que d'acord amb l'article 95 del Reglament i per una indisposició sobtada, i així ho ha acordat la Mesa fa una estona, la diputada Gemma Espigares Tribó ha delegat el seu vot al diputat senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà. Ara sí, si hi havia més peticions de votació separada...

8.4, ha dit el senyor Rodríguez. Alguna més? Sí, senyora Caula...

Anna Caula i Paretas

Li plantejo blocs, a veure si fan consens. Un bloc seria el punt número 6, 7, 9, 10 i 11. L'altre bloc seria 2, 4, 5, 8.4, 8.5, 12 i 12 bis, que probablement el 8.4 s'hauria de treure. I el tercer bloc el punt número 1, 3, 8, 8.1, 8.2, 8.3.

El president

Molt bé, doncs votarem en aquests tres blocs i el punt 8.4. *(Veus de fons.)* Senyor Pujol...

Eduard Pujol i Bonell

Sí, ara. Anava a proposar que, a la manera de la senyora Ribas...

El president

Es votin tots els punts de manera separada.

Eduard Pujol i Bonell

...tots els punts per separat, que em sembla que és el més pràctic i el més oportú en aquest cas.

El president

Molt bé. Entenc que, per tant, són punts i subpunts, perquè s'ha demanat un subpunt. (*Veus de fons.*) També..., tots els subpunts també? (*Pausa.*) Sí? Molt bé, doncs la votarem punt per punt.

Comencem pel punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 50 en contra, cap abstenció i 6 diputats o diputades presents que no han votat.

Veuran que hi sumo un vot; és el de la delegació de la senyora Gemma Espigares, que no han pogut posar-ho a l'aplicació i, per tant, jo ho verbalitzaré.

Seguim amb la votació del punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per unanimitat, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per unanimitat, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

El punt sisè ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 8.1.

Comença la votació.

El punt 8.1 ha estat aprovat... (*Algú diu: «8.2, president.»*) No, no. (*Pausa.*) Tornarem a votar, perquè sembla que hi havia una confusió per si havia dit 8.2 o 8.1 abans de votar, eh? Per tant, tornarem a votar i votarem el punt 8.1.

Comença la votació.

El punt 8.1 ha estat aprovat per 64 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Ara sí votem el punt 8.2 –8.2.

Comença la votació.

El punt 8.2 ha estat aprovat per 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 8.3.

Comença la votació.

El punt 8.3 ha estat aprovat per 66 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt 8.4.

Comença la votació.

El punt 8.4 ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap en contra, 3 abstencions i dos diputats o diputades presents que no han votat.

I passem ara a votar el punt 8.5.

Comença la votació.

El punt 8.5 ha estat aprovat per unanimitat, és a dir, 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

El novè punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem finalment el punt 12 bis –12 bis.

Comença la votació.

El punt 12 bis ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la precarietat laboral

302-00108/12

No hi ha més punts a votar en aquesta moció i, per tant, passem a la següent. (*Remor de veus.*) A la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la precarietat (*alguns aplaudiments*) laboral, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes. (*Remor de veus.*) Abans de...

El president

Silenci, si us plau.

Yolanda López Fernández

Antes de nada, un saludo a las trabajadoras sociales de la Generalitat que han venido, porque hay un punto de la moción que les afecta, y a representantes de los promotores de la *renda garantida* que también han venido, y a *tothom*. En primer lugar, quiero también agradecer a los grupos parlamentarios que han presentado las *esmenes* a esta moción, especialmente a los compañeros de la CUP y de Ciudadanos por las propuestas tan constructivas; en todo caso ya hablaré de ello en la siguiente intervención sobre el posicionamiento de las mismas.

En el Pleno pasado destacamos la alarmante situación de precariedad que estamos sufriendo en todo el Estado y también en Cataluña. Lo decíamos el otro día, en Cataluña ya hay cerca de 400.000 personas con trabajo que sufren riesgo de pobreza. Nuestra gente cada vez tiene más problemas para llegar a fin de mes y las cifras no paran de crecer.

Estamos viendo cómo los señores y las señoras del Govern... –que digan lo que digan en esta tribuna–, la realidad es que no se está haciendo nada al respecto. El otro día también destacábamos uno de los grandes dramas de la precariedad laboral, y es que la precariedad laboral mata. Los accidentes laborales no paran de crecer en Cataluña; desgraciadamente el pasado fin de semana un *rider* de la empresa Glovo fallecía atropellado. Estos trabajadores se quejan por la situación de precariedad de sus condiciones laborales y no podemos aceptar que este tipo de empresas se limpien las manos diciendo que cubrirán los gastos que hubiese cubierto un seguro privado.

Esta no es la idea, la idea no es que las empresas con sus limosnas se hagan cargo de la muerte de un trabajador; la idea es que los trabajadores y trabajadoras cuenten con unas condiciones dignas de trabajo; la idea es que el Govern de la Generalitat vele, ponga las medidas para que estas empresas protejan a los trabajadores desde el primer momento.

Por eso hoy nuestro Grupo Parlamentario Catalunya en Comú Podem hemos traído una moción para instar al Govern a que se ponga manos a la obra. Porque es cierto que nuestra gran batalla y nuestra mayor necesidad es que se deroguen las reformas laborales del 2010 y del 2012, y por eso hemos presentado un punto al respecto, y aprovecho para decir a los compañeros del PSC que presionen al Gobierno, cuando se forme el Gobierno, para que se deroguen, por favor, estas reformas laborales.

Pero, como ya se ha destacado en otros aspectos, podemos trabajar otras cuestiones relacionadas con la materia desde nuestro marco normativo y competencial. Y por eso esta moción que presentamos hoy también cuenta con medidas y herramientas eficaces para paliar la situación. Muchas de estas propuestas y medidas ya se presentaron en este Parlament en la pasada legislatura y en su mayoría fueron aprobadas, pero nunca se han puesto en marcha.

Ante el agravamiento de la situación de precariedad laboral y derechos laborales, entendemos que es más que necesario volver a posicionar el tema, volver a posicionar estas medidas y añadir otros aspectos también muy importantes, como son la necesidad latente de trabajar para la ampliación de plazas de inspectores de trabajo; recuperar acuerdos en materia de siniestralidad laboral y garantizar su cumplimiento; poner en marcha los mecanismos para que Cataluña sea la impulsora de la derogación de las reformas laborales, que tanto daño nos hacen; asegurar el tejido empresarial e industrial de nuestro territorio con el fin de mantener los puestos de trabajo, evitando el cierre y deslocalización de las empresas; apostar por la dignificación laboral de los trabajadores y trabajadoras; trabajar en el marco de la ocupación laboral, poniendo especial atención en la perspectiva de género.

La moción es muy importante para exigir al Govern que cumpla con los acuerdos en relación con la *renda garantida*, porque no puede ser que hayamos tenido la capacidad de construir un instrumento realmente valioso para rescatar a las personas de la precariedad y garantizar un mínimo de vida digna y que, hoy, tengamos que seguir lamentando la mala gestión, del Govern, que está haciendo de la *renda garantida*: excluir, disuadir, denegar la prestación a personas con derecho a recibirla es una práctica vergonzante, incluso, diría que indigna. La falta de reglamento, la denegación de expediente o la falta de personal para la gestión son problemas urgentes a los que se debe atender sin más excusa. No lo digo yo, lo denuncian las entidades promotoras. Pero su solución es pedirle a un tercero, ni más ni menos que a Deloitte, que les arregle la falta de diligencia y, curiosamente, esta consultora, Deloitte, es a quién la Audiencia Nacional acaba de confirmar una multa de 1 millón de euros por infracción grave.

El president

Diputada... Gràcies. (*Aplaudiments.*) En nom ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Aquesta és una moció que agraïm al Grup de Catalunya en Comú Podem, una moció que evidencia la paràlisi i la inoperància del Departament de Treball, del Govern de la Generalitat, un departament que veu com canvia el mercat laboral, com cada cop hi ha més precarietat en el món laboral, que s'està fent una mala gestió per part del Govern, tant de la part que li toca del mercat laboral privat, però també del Servei Públic d'Ocupació –del SOC– i també de les polítiques actives d'ocupació.

Una moció que també, com a afegitons de les esmenes que hem fet els diferents grups parlamentaris..., que parla de la Generalitat també, dels diferents departaments com a patronal, com a contractants i, per tant, que també evidencia que no només estem parlant del mercat laboral a nivell privat, sinó que el mercat laboral que depèn del sector de la Generalitat també està patint greus situacions de precarietat, com evidencien també la presència de certs col·lectius per aquí.

Mirin, hi ha hagut canvis en el mercat laboral, a l'economia, a l'economia de plataforma, les deslocalitzacions, la digitalització, pobresa laboral... A Catalunya no només hi ha 400.000 persones aturades, sinó que n'hi ha 400.000 que treballen i que són pobres; hi ha hagut un augment de les desigualtats. Tot això ha passat mentre els governs de la Generalitat, dedicant les seves energies completament al procés independentista, doncs, han deixat que no fem el que ens toca fer en el mercat laboral.

I, per tant, avui, la moció parla d'indústria, de funció pública, de benestar, d'educació, d'universitats; s'ha augmentat el perímetre d'aquesta moció i nosaltres el que estem reclamant, com reclama també el grup proponent, és una ocupació digna i uns salaris també que no siguin precaris.

S'ha parlat de moltes coses, jo en vull dir només algunes. Hem fet esmena sobre el tema de la Inspecció, que han estat acceptades, s'havia de parlar del marc real i competencial i, per tant, agraïm que ens l'hagin acceptat. I també..., i ens felicitem que la proponent hagi arribat a acords, en aquest cas, amb el Govern, per preservar el principi d'autonomia de les parts, perquè el redactat original que tenia la moció jo crec que no hauria estat ben vist ni per la patronal, ni tampoc pels sindicats. El Govern no es pot posar allà on no li toca i, per tant, és el Consell de Relacions Laborals, és el Tribunal Laboral de Catalunya i és en l'AIC on s'han de fer aquest tipus de qüestions.

Se'ns ha acceptat també una esmena que parlava de precarietat en el sector de les pràctiques professionals, cosa que agraïm.

I, després, sinistralitat laboral. Continua augmentant la sinistralitat laboral, el Govern s'hi ha de posar.

La gestió de la renda garantida de ciutadania, jo crec que és *el gran fiasco* del Govern, en aquest cas, del conseller Chakir El Homrani. Hem de revisar les denegacions. Hi ha una concentració convocada per l'incompliment greu i esperem que reaccioni, el conseller.

Pel que fa a la reforma laboral, han acceptat esmenes del Grup de la CUP. Nosaltres els hi hem de dir: la reforma laboral del 2012 i les colaterals van acabar amb la reforma del 2010, de fet, no queda res de la reforma del 2010. I, per part nostra, ho saben, la proposta del Govern socialista de Pedro Sánchez es l'elaboració d'un nou Estatut dels treballadors, que avanci cap a nous drets. Aquesta és la proposta que tenim i és per aquí per on anirem. En aquests moments, que fa cent anys de l'OIT, nosaltres volem caminar en aquesta direcció.

El mercat laboral d'avui, d'Espanya i Catalunya, no té res a veure amb el mercat laboral que teníem el 2010. Per tant, nosaltres farem tot el possible per garantir

i blindar drets que permetin regular les noves realitats. Avui parlaven també de la situació dels treballadors que treballen en aquestes plataformes...; ho hem de poder tirar endavant.

I, per tant, nosaltres ens abstindrem en el punt 6 i votarem a favor del punt 7, no tant a la literalitat de la referència a la normativa del 2010, però sí quant als temes que han de regular-se i la seva orientació.

Empreses en crisi, pla de xoc d'ocupació, gènere, LGTBI..., en tot això, hi estem d'acord.

I deixeu-me, en el minut que em queda..., el tema de la precarietat del sector públic. De fet, aquesta és la bomba que apareix en aquesta moció. Són vint anys de precarietat, moltes vegades, de persones que han d'estabilitzar la seva situació. Ens hem fet un fart de veure fotos electoralistes –del president Torra i tot–, cimeres, fotos... Mirin, tenen una carta pendent d'UGT i de Comissions, del 10 de maig, que els deia: «Màxima urgència i celeritat. Vegem-nos. Hi ha un treball precari a l'Administració pública de la Generalitat; treball no fix, després d'anys i anys de serveis pres-tats amb professionalitat, amb eficàcia, amb eficiència. Cal resposta i solucions.» Això els deien els sindicats, que vostès sí que van tenir temps per veure's durant la campanya electoral, però, després de la campanya electoral, no troben el moment.

Nosaltres, potser, la literalitat i els detalls que surten en aquesta moció creiem que no haurien d'estar en una moció, però és que és la manera que s'ha vist, s'ha comprovat que tenim de fer reaccionar aquest Govern: fins que no s'aprova una moció en aquest Parlament, el Govern no reacciona. Ho vam veure amb els pagaments, que parlàvem abans, en la moció de Raúl Moreno, i esperem que ho tornem a veure ara.

Reuneixin la Mesa de Funció Pública i arribin a acords amb els representants dels treballadors per evitar la precarietat que tenim al sector públic.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Nosaltres, en primer lloc, volíem agrair la present moció al Grup de Catalunya en Comú Podem, entre altres coses perquè, les nostres vides, pel que més es determinen és per si tenim o no tenim feina, i si tenim feina de qualitat o no tenim feina de qualitat –més aviat, si tenim feina precària.

Dit això, volem també recordar que, al nostre país, la capacitat per tenir normativa laboral és nul·la; tenim algunes competències sobre matèria laboral, però no sobre normativa laboral. L'Estat, que veu les relacions laborals, històricament, com un mercat més, va tenir molt clar que això era un mercat únic i, per tant, no ens dona competències per a matèria laboral.

Però, a la vegada, també, quan tenim capacitat d'intervenir, hem volgut fer esmenes, esmenes a tres blocs molt diferents. El primer, el que fa referència al que és el nus, que és derogar les contrareformes laborals, no únicament la del 2012 del Partit Popular, sinó també la de 2010 del Partit Socialista.

En segon lloc, també acompanyar algunes de les reclamacions que fan els companys i les companyes de la comissió promotora de la renda garantida –pensem també que era de rebut incorporar a aquesta moció aquest contingut.

I, en tercer lloc, en allò que sí que podem tenir una alternativa concreta de la Generalitat de Catalunya, que és quan tenim la condició d'ocupador o ocupadora –d'allò que dirien, tots i totes, l'Administració catalana com a empresa, encara que sigui el sector públic.

I, en aquest sentit, les propostes o les esmenes que nosaltres hem fet són, per una banda, el que fa referència que hi hagi un decret llei que es presenti pel Govern, que es convalidi en aquest Ple i que suposi l'aplicació de l'article 61.6 de l'EBEP, que signifiqui que hi hagi un col·lectiu de treballadors i treballadores, aquells i aquelles que tenen més edat i més antiguitat a l'Administració pública, que tinguin un procés de selecció específic. Això no significa que regalem la plaça a ningú, al revés, els que han patit la precarietat en la màxima expressió durant anys, perquè no hi havia convocatòria, que tinguin una alternativa.

Segona alternativa, la disposició transitòria 4 de l'EBEP, que signifiqui també que aquells que estaven el 2000 o aquelles que estaven el 2005 tinguin una convocatòria específica.

I la tercera, la que fa referència específica a la Resolució, del 17 de maig del 2019, de convocatòria per al col·lectiu de treballadores socials. Nosaltres demanem, evidentment, que es deixi sense efecte i no perquè no surti, al contrari, perquè la mateixa convocatòria pugui sortir, però en aplicació d'alguna d'aquestes dues alternatives que estem proposant, ja sigui la del 61.6 o ja sigui la que fa referència a la disposició transitòria quarta de l'EBEP.

I, per últim, també, per als professors i les professores associats i en frau de llei...

El president

Diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

...que siguin allò que han de ser, que és personal estructural i, per tant, indefinit. I, per una altra banda, també per al personal investigador, que s'apliqui la legalitat, que és allò que ahir li plantejàvem al president de la Generalitat de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

President, conseller, diputats, diputades... En primer lugar, quisiera agradecer a la diputada Yolanda López la buena disposición en la negociación de las enmiendas que hemos presentado y que han aceptado incluir en su moción.

Quisiera explicar el sentido de nuestras enmiendas, puesto que la práctica totalidad de ellas hacen referencia a mociones anteriormente presentadas por nuestro grupo y aprobadas en sede parlamentaria.

El Grupo Parlamentario de Catalunya en Comú Podem no hace más, por lo tanto, que poner de manifiesto algo que todo el mundo menos el Govern de la Generalitat sabe a estas alturas: tenemos un *govern* que no trabaja, tenemos un *govern* que no gobierna.

Con nuestras enmiendas, hemos puesto de relieve que existen un montón de iniciativas parlamentarias que el Govern, por desidia o por falta de interés, simplemente ha desoído; ha pasado de ellas.

Presentamos en su día sendas mociones para que se revisasen las resoluciones de la denegación de la *renda garantida de ciutadania*; hacer efectivo el silencio administrativo positivo; para que se realizase un estudio para conocer los motivos que hacen que haya personas que, habiendo solicitado la *renda garantida*, no hayan querido acogerse a la prestación complementaria de activación e inserción; para que se garantizase la libertad, la igualdad efectiva y la no discriminación de las personas LGBTI+, en concreto, lo relativo a las personas transgénero en el mercado laboral, y para que se impulsen políticas activas de prevención de riesgos laborales con dimensión de género, para poder intervenir y garantizar la seguridad y la salud de las mujeres en sus puestos de trabajo.

Todas estas medidas no son novedosas, al contrario, hace ya tiempo que fueron aprobadas, alguna, en la anterior legislatura. Y ¿qué ha hecho el Govern para aplicar aunque sea un solo punto de todos estos que acabo de mencionar? No se preocupen, la respuesta es sencilla: nada.

De hecho, ayer se aprobó el impuesto sobre activos y productivos y me temo que la empresa que resultará más afectada será el Govern de la Generalitat.

Por ello, damos la bienvenida a esta moción, puesto que pone de manifiesto, lamentablemente, que el Govern está para otras cosas, que el Govern está en otro plano –¿cómo decirlo?– más metafísico. Y, claro está, estas cosas mundanas no son de su preocupación y aplican el «*qui dies passa, anys empeny*».

Y así estamos, esperando a que tengan a bien, algún día, descender a este nivel terrenal, al de la cruda realidad de muchos de nuestros conciudadanos. Basta recordar a este respecto, las declaraciones del señor Eduard Pujol sobre que discutir sobre las listas de espera no era lo esencial.

El fondo de esta moción es la precariedad laboral. La moción trata bastantes temas y es un poco un *cul-de-sac* de muchas propuestas, que no servirán de nada si quién tiene la responsabilidad política no hace nada para posibilitar su aplicación real. Por lo que, una vez más, le pedimos al Govern que gobierne, que se gane el sueldo de una vez, que se deje de juegos florales y que baje al suelo, al lugar donde se solucionan los problemas reales de la gente real.

Problemas reales como la precariedad laboral. Ciudadanos, a este respecto, tiene propuestas reales y concretas, y creemos que deberían ser tenidas en cuenta. De hecho, venimos, desde hace tiempo, denunciando que la legislación laboral, tanto la del PP como la del PSOE, no han dado los resultados esperados. Desde hace treinta años, mantenemos una tasa media de paro muy por encima de la media europea. Tanto las reformas socialistas como populares no han conseguido ni reducir el desempleo ni reducir la precariedad.

La precariedad laboral, además, se ceba en una cohorte poblacional muy concreta, muy determinada, la más joven y, sobre todo, en las mujeres jóvenes, impidiendo construir proyectos de vida razonables. La precariedad afecta al crecimiento económico, a la natalidad, a la conciliación laboral, a las pensiones, a la igualdad entre hombres y mujeres.

Ya lo dijo Einstein: «Si buscas resultados diferentes, no hagas siempre lo mismo.» Nosotros proponemos una reforma laboral que reduzca a uno los más de cuarenta tipos de contratos actuales, que solo fomentan la precariedad laboral. Proponemos un solo contrato que sea indefinido. Por otra parte, también defendemos que los derechos laborales viajen con el trabajador a lo largo de su vida laboral, la llamada «mochila austriaca». Estas dos medidas serían una verdadera revolución en nuestro anquilosado mercado de trabajo. Tenemos ejemplos de lo que funciona en otros países, lo que ya se ha probado en otras economías. Preguntémonos por qué en otros países prácticamente tienen pleno empleo y nosotros siempre convivimos con un paro estructural de más de dos dígitos.

Desde Ciudadanos siempre hemos defendido que los problemas complejos no acostumbran a tener soluciones sencillas. En este caso nos encontramos ante el nudo gordiano de la economía española y por lo tanto catalana. Seamos valientes y no hagamos lo fácil, repetir los errores del pasado. Hay que cortar completamente el nudo para poder deshacerlo. Y en nuestro caso el nudo está en el laberinto de contratos que provocan ese mercado dual en nuestra economía.

El mercado laboral va a sufrir una profunda transformación en los próximos años. De hecho, ya en la actualidad no sirven los modelos decimonónicos en los que ustedes se mantienen. La globalización, la robotización, el cambio de paradigmas industriales son realidades que ya están aquí y sobre las que hay que tomar decisiones ya.

Señores del Govern, actúen de una vez, abandonen su parálisis, gánense su suculento sueldo, afronten los retos de futuro de nuestra comunidad y prepárenla para los cambios que vienen. Y ya se lo he dicho otras veces, si no saben o no quieren hacerlo solo tienen que dar un paso al lado, que nosotros sí que queremos y, además, sabemos hacerlo.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades, conseller, treballadors i treballadores del Parlament, estem davant d'una moció que han presentat els companys i les companyes del Grup d'en Comú Podem on, en efecte, parlem de molts temes, no?, hi parlem des de com generar polítiques d'ocupació fins a com afrontem el xoc de quedar-se a l'atur i de no tenir recursos per tenir una vida digna. Agafem tot l'espectre d'aquesta evolució.

Davant d'aquesta moció, nosaltres hem presentat diverses esmenes, unes esmenes que han anat en la línia no només de puntualitzar algunes qüestions del text, sinó que també han anat en la línia de fer possible allò que avui aprovem. Algunes d'aquestes esmenes s'han acceptat, d'altres esmenes no s'han acceptat. Però després hi ha hagut un grup parlamentari, el grup parlamentari de la CUP, que ha presentat un seguit d'esmenes, de punts d'addició, aprofitant que avui teníem aquesta moció damunt de la taula. I jo essencialment avui vull parlar d'aquestes esmenes de la CUP, perquè, en efecte, hi estic molt d'acord.

Estic molt d'acord en aquelles esmenes que tenen relació amb les treballadores socials. És un tema que hi portem treballant des de fa molt temps, és un tema que en el darrer Ple vam aprofitar que estàvem aquí tots els grups parlamentaris per tenir una reunió i per arribar, amb els sindicats també, a una proposta per poder traslladar a la mesa general. La resposta va ser, per part de Funció Pública, la publicació d'un decret de convocatòria. I això no es fa –això no es fa. Aquest decret de convocatòria va ser un missatge molt clar respecte a la reunió que es va tenir el dia abans. I aquests punts de la moció el que fan és posar això sobre la taula. I nosaltres volem que aquests punts s'apliquin i nosaltres volem que aquesta mesa general es convoqui i que hi hagi un acord global per tots els col·lectius afectats; volem que hi hagi un acord global per tots els col·lectius afectats i que aquest acord passi per l'article 61.6. I volem que aquest decret –aquest decret– s'aturi i que el tornem a publicar amb una convocatòria acordada. Això és el que volem –això és el que volem. Després veurem el sentit del vot, però jo vull deixar molt clar que quan jo miro als ulls una treballadora social, quan jo la miro als ulls i hi arribo a un compromís, hi arribo fins al final. I això és el que avui estem fent des d'aquest faristol, arribar fins al final. I després votarem, hi insisteixo, però volem arribar fins al final.

Aquesta moció ens ha permès posar sobre la taula diverses qüestions. I sobre la renda garantida hi ha alguns punts on nosaltres ens abstindrem, però per una qüestió de temps, per una qüestió de que no podem assegurar paraules com «d'immediat». Sabem que el reglament està en tràmit d'allegacions, i això té un temps de compliment, i que aquest reglament finalment arribarà, lògicament el tindrem aquí, però no podem assegurar que sigui d'immediat. Hi vam intentar arribar en un termini determinat, però també sabem que estem en el període de temps que estem. Però s'hi està treballant i s'hi està avançant.

En el marc del Consell de Relacions Laborals, que hi vam presentar esmenes, estem totalment d'acord amb el nivell de concertació i que és aquí on hi ha d'haver el compromís, igual que en el Marc estratègic de seguretat i salut laboral. Per nosaltres

és important que aquests marcs de concertació funcionin, i des del departament s'està treballant perquè així sigui.

Bé, avui tenim davant una moció que és important i que és rellevant. Aquesta moció s'aprovarà en molt bona part dels seus punts també perquè des del Grup Republicà hem presentat esmenes en aquest sentit. I, per tant, en veurem finalment el grau d'execució. Molt importants, també, els punts que fan referència a les polítiques d'LBGTI i també a les polítiques d'inserció de dones en el món laboral. Nosaltres també hem fet propostes en aquest sentit i des del departament tenim constància de que és una de les grans prioritats d'aquesta legislatura.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, mirin, com deia la Muriel Casals, per tenir un estat del benestar, que tots volem, primer cal tenir un estat. I els recordo a tots aquells que estan acusant el Govern de que no fa la feina..., els que han tingut responsabilitats de govern a Madrid, en tenen o en tindran, potser que es preocupin de la regressió democràtica que estem patint amb la suspensió de diputats, de senadors i el veto a l'entrada al Parlament Europeu, i que facin el favor de dedicar-se a lo que toca realment en aquest país perquè puguem treballar de forma normal des de les institucions i puguem fer la feina que vostès reclamen. *(Aplaudiments.)*

Mirin, no tenim, com s'ha dit, la capacitat de legislar en matèria laboral –nosaltres només tenim la competència executiva, que és important, però en volem més–; no tenim capacitat de disposar de recursos o decidir increments de la despesa pública. Per tant, encara continuem portant a terme actuacions en el marc de les Corts espanyoles, com també ha quedat reflectit en aquesta moció que avui el grup ens presenta. Aquest és el marc on ens trobem. Però l'objectiu i els reptes són clars: és necessari establir un nou sistema laboral que faci de Catalunya un país capdavanter. I el repte és molt important. Com s'ha vist, avui s'han apuntat molts temes, en els quals segurament haurem d'aprofundir i haurem de treballar molt més, però no defallirem ni renunciarem a aquest objectiu. És més, els convidem a que ens ajudin a fer-ho possible. I això també hagués pogut passar per un acord en els pressupostos, que ara possiblement els tindríem damunt la taula i moltes d'aquestes propostes les haguéssim pogut tirar endavant d'una vegada.

Entrem, però, al contingut de de la moció. Tocaré punts solts perquè la moció és realment molt àmplia. Però parlem –nosaltres també, per part nostra– del tema de la reforma laboral. Està clar que han passat ja set anys des de la seva aprovació i s'han posat de manifest importants mancances. I, per tant, estem d'acord en que urgeix fer les modificacions necessàries per aportar aquest nou marc de relacions laborals, també per facilitar la competitivitat de les nostres empreses, adequar-se a les noves realitats socials que estan sorgint en l'àmbit de la conciliació i la vida familiar, i als nous reptes que es plantegen des de les tecnologies de la informació i la comunicació.

La sinistralitat. Evidentment, per part nostra, d'acord amb recuperar els acords de la Moció 32/XI, sobre les polítiques de salut laboral. Entenem i reprenem el context de la importància del marc del Consell de Relacions laborals, on es va pactar ja un marc estratègic al qual el Govern va donant compliment, a aquest pla, mitjançant les actuacions que s'hi desenvolupen. I es manté com a punts importants reduir la sinistralitat laboral, amb atenció a nous riscos de naturalesa..., relacionats amb les malalties musculoesquelètiques o fins i tot a exposició a agents cancerígens, com pot ser l'amiant, que darrerament està sortint bastant.

Pel que fa a la inspecció laboral, senyora Yolanda López, ja vam parlar de que estem d'acord, evidentment, a promoure aquest punt, però que no en tenim les competències. Per tant, estarem al seu costat, al costat del Parlament, per instar que, a Madrid, a aquesta convocatòria, doncs, hi puguem nosaltres també aportar un nombre més elevat d'inspectors.

Pel que fa a la renda garantida, recordar que el preacord assolit l'any 2017 va ser un dels més importants avenços que es van fer a Catalunya, pioner a l'Estat i en la línia de molts països europeus. El desplegament no ha estat gens fàcil. Tenia un període progressiu, que partia el 2017 amb una previsió fins al 2020, amb un abast i una cobertura complicada i sensible, perquè parlem de persones, i parlem de persones, *a més*, que necessiten un suport per fer front a situacions difícils. Però, escoltin, són diners públics i el sistema és garantista i ha de seguir els passos amb la fermesa i el rigor que correspon.

Dit això, també crec, conseller, que cal estar molt atents a les queixes i als suggeriments que arriben per fer possible aquesta agilitat en la gestió i donar una resposta a la ciutadania. Evidentment, estem d'acord amb la publicació del reglament, com no podia ser d'altra manera, potser no amb la immediatesa que ens demanen, però per treballar en aquesta línia.

La deslocalització de les empreses; absolutament d'acord. Soc de les persones convençudes que el teixit empresarial ha fet també un esforç important per generar riquesa, però també llocs de treball. I, per tant, des de la conselleria, del departament de la consellera Chacón s'hi està treballant d'una forma molt ferma a través de la Direcció General d'Indústria i d'Acció.

Jo també vull arribar al punt..., dels darrers punts que s'han entrat amb l'esmena de la CUP. Dir-los que per part nostra en molts d'aquests punts hi estem d'acord. Ho he parlat, he tingut l'oportunitat de poder-ho parlar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) abans amb les treballadores socials, però creiem que aquesta moció...

El president

Diputada...

Teresa Pallarès Piqué

...és prou àmplia i extensa com perquè aquest punt es tracti específicament en una altra via i no amb tants temes complexos que s'han presentat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, aquesta, efectivament, és una moció sobre la precarietat laboral, però que ja de la seva redacció inicial, amb les aportacions de la resta de grups parlamentaris, toca un ventall molt ampli de qüestions.

Però idees, bàsiques. Primera, avui podem estar parlant de precarietat laboral; fa uns anys la prioritat no era lluitar contra la precarietat laboral, la prioritat era precisament la creació d'ocupació. I, efectivament, ho ha dit la portaveu del Grup Socialista, el mercat laboral de l'any 2010 és molt diferent del mercat laboral enguany. Però també aprofito per recordar-li al Grup de Ciutadans, que han arribat a afirmar que les reformes laborals no han servit per reduir la desocupació, que, home, passar de 5 milions d'aturats a 3 milions d'aturats, home, em sembla que com a mínim és un resultat significativament positiu, no? I, per tant, no es poden fer segons quines expressions, que em sembla que són una mica lleugeres en aquest sentit.

Amb relació a la moció, nosaltres donarem suport a una part important dels aspectes que es plantegen, especialment als que fan referència a la renda garantida de ciutadania, al reglament, per descomptat, i a tots aquells aspectes que han de millorar-ne la seva gestió i corregir errors que s'han anat cometent en la seva gestió en els darrers mesos.

Donarem suport també a les propostes que ha incorporat el grup de la CUP en relació amb l'estabilització de llocs de treball, que afecten especialment, doncs, les treballadores socials, que ens acompanyen durant tota la jornada d'avui. És raonable que es facin aquelles convocatòries que permetin estabilitzar els llocs de treball en l'àmbit de l'Administració pública. Compartim allò que es posa en relleu amb relació a la contractació de professors associats per part de les universitats i de personal investigador, però tampoc no creiem que la solució sigui la que s'aporta en aquesta moció. I, per tant, en aquests punts nosaltres ens abstindrem.

Òbviament, el que votarem en contra són aquells punts que el que demanen és la derogació de la reforma laboral, precisament perquè, doncs, ha servit perquè deixéssim de parlar o parléssim menys de creació d'ocupació i ara tinguem un altre problema, que és el de la precarietat laboral. Perquè hi hagi precarietat laboral hi ha d'haver mercat laboral, i ara n'hi ha.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Finalment, i per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou la diputada senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, *president*. Está claro que con los tiempos que tenemos marcados y lo amplia que es la moción es imposible detenerse en profundidad en cada uno de los puntos y en cada una de las cosas que se han comentado aquí. Creo que hemos presentado una moción completa y que ha quedado mucho mejor con las aportaciones de todos y de todas. Aún nos queda mucho camino por recorrer, pero si el Govern cumpliera con estos puntos estoy segura de que se podría ir avanzando mucho en la materia.

Como decía al principio de mi intervención, quiero agradecer especialmente las «esmenes» presentadas por los compañeros de la CUP y los de Ciudadanos, a quienes hemos aceptado todas las «esmenes» porque han sido totalmente constructivas y de mejora de esta moción.

Destacamos los puntos añadidos por Ciudadanos respecto a la *renda garantida* y sobre el marco de ocupación con perspectiva de género.

También los puntos de los compañeros y compañeras de la CUP, sobre todo aquellos tan importantes como lo de los procesos de selección de empleo público, que nos ha servido para ver que Esquerra Republicana y Junts per Cat comparten gobierno pero no proyecto y que eso hace que en vez de soluciones se creen problemas. Y también queremos agradecer las contrataciones del profesorado asociado a la universidad pública.

A los compañeros del PSC les agradecemos la aportación respecto al marco catalán de calidad de las prácticas.

Y, por otro lado, respecto a las «esmenes» de los grupos del Govern, hemos aceptado algunas que consideramos que son de mejoras, pero obviamente no vamos a ser cómplices de aquellas «esmenes» que se han presentado con la intención de alargar los tiempos, los plazos.

Muchísimas gracias a todos por haber aportado. Creo que ha quedado una moción que se ha hecho entre todos y todas para mejorar la precariedad laboral que ha provocado la reforma laboral que tanto defiende el PP.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. (*Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Sí, senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del punt 6.

El president

Sis; molt bé. Alguna més? (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Per demanar votació separada, per un costat, del punt 4, i per l'altre un bloc que contindria els punts 3, 5, 5 bis, 5 *quater*, 5 *quinquies*, 13, 17.b, 19, 21, 22, 23, 24, 25 i 26.

El president

Si ens pot fer arribar... Ho té per escrit, senyora Caula? (*Pausa.*) Ens en pot fer arribar el llistat? (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí; també les votacions separades. Si encara no està convençut de fer-ho separatament, l'hi llegeixo?

El president

Intueixo que és perquè no coincideix amb la sol·licitud que s'ha fet.

Santi Rodríguez i Serra

No, no coincideix.

El president

Doncs escolti'm, votarem separatament tots els punts, i ja està.

Molt bé, comencem la votació d'aquesta moció. Entenc, pel que ha dit la senyora Caula, i intueixo, pel que anava a dir el senyor Rodríguez, també els subpunts? (*Pausa.*) Sí? Molt bé.

Doncs comença la votació del punt 1.

El primer punt ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt quart ha estat... (*Veus de fons.*) Hi ha hagut un empat, efectivament: 62 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Per tant, tornem a votar aquest punt quart.

Comença la votació.

En el punt quart s'ha produït de nou un empat a 62 vots: 62 a favor, 62 en contra i 3 abstencions. Ara hauríem d'esperar una estona per poder fer la tercera votació, però, si els sembla, passem directament a votar-lo, perquè entenc que no hi ha cap diputat o diputada als quals s'hagi de cridar. (*Pausa.*) No.

Doncs passem a votar de nou el punt número 4.

Comença la votació.
El punt número 4 s'ha aprovat, finalment, per 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Votem ara el cinquè punt.

Comença la votació.

El punt cinquè queda aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

Votem ara el punt 5 bis.

Comença la votació.

El punt 5 bis ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

Votem ara el punt 5 ter.

Comença la votació.

El punt 5 ter queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt 5 *quater*.

Comença la votació.

El punt 5 *quater* queda aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I ara votem el punt 5 *quinques*. Passem a la votació.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I passem ara a votar el punt número 6.

Comença la votació.

El punt sisè queda aprovat per 72 vots a favor, 3 en contra i 52 abstencions.

I votem ara el punt setè.

Comença la votació.

El punt setè queda aprovat per 88 vots a favor, 3 en contra i 36 abstencions.

Votem ara el punt vuitè.

Comença la votació.

El punt vuitè queda aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat.

I votem ara el punt novè.

Comença la votació.

El punt desè s'ha aprovat també per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I votem ara el punt onzè.

Comença la votació.

El punt onzè queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

I votem ara el punt dotzè.

Comença la votació.

El punt dotzè queda aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

I votem ara el punt tretzè.

Comença la votació.

El punt tretzè queda aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt catorzè.

Comença la votació.

El punt catorzè queda aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

I votem ara el punt quinzè.

Comença la votació.

El punt quinzè queda aprovat per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt setzè.

Comença la votació.

El punt setzè també s'aprova per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I passem ara a votar el punt dissetè.

Comença la votació.

El punt dissetè s'aprova per unanimitat: 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar el punt divuitè.

Comença la votació.

El punt divuitè queda aprovat per (*remor de veus*)..., queda aprovat per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, és a dir, per unanimitat. (*Anna Caula i Paretas demana per parlar.*) Digui'm, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Li havíem demanat per separat el punt 17.b. No hi hem sigut a temps, entre el 17 i 18, que vostè cantés...

El president

Sí; el que passa, que no són subpunts, sinó que són lletres dintre del punt. No estaven numerats com a 17.b...

Anna Caula i Paretas

Quan li hem demanat la votació per separat de tots els punts...

El president

Doncs ara hem votat tot el punt, senyora Caula. En tot cas, insisteixo en una cosa: per votar els subpunts s'han d'enumerar els punts i els subpunts. Aquí hi havien lletres dintre del punt. Per a la propera vegada, que ho tinguin tots els grups en compte.

Seguim. Votem ara el punt dinovè, punt 19.

Comença la votació.

El punt dinovè ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

I passem ara a votar el punt vintè.

Comença la votació.

El punt vintè ha estat aprovat per unanimitat; 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt vint-i-unè.

Comença la votació.

El punt vint-i-unè ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

Votem ara el punt número 22.

Comença la votació.

El punt 22 ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

I votem ara el punt número 23.

Comença la votació.

Aquest punt, el vint-i-tresè, ha estat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

Votem ara el punt vint-i-quatrè.

Comença la votació.

El punt 24 ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 36 en contra i 65 abstencions.

Votem ara el punt 25.

Comença la votació.

El punt 25 ha estat aprovat per 26 vots a favor, cap en contra i 101 abstencions.

I votem ara el punt 26.

Comença la votació.

El punt vint-i-sisè ha estat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 64 abstencions.

I ens havíem passat el punt novè, que és el que votarem a continuació, el punt número 9, eh?

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per unanimitat; 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

I, ara sí, sembla que no hi ha més punts... Digui'm, senyor Pujol, per què em demana la paraula?

Eduard Pujol i Bonell

Per fer un aclariment al sentit del vot: en el punt 17.b, el nostre grup s'hauria abstingut. I demanem que consti en acta.

El president

D'acord.

Paraules de comiat de diversos diputats

Fet aquest aclariment seguim amb l'ordre del dia. A la Junta de Portaveus del passat 23 de maig, com saben els grups parlamentaris, un grup parlamentari va sol·licitar, en aquest cas Junts per Catalunya, i la Junta va acceptar per unanimitat que durant la sessió del Ple es pogués donar lectura a tres cartes de comiat dels exdiputats senyors Jordi Turull, Josep Rull i Jordi Sánchez, que no van arribar a temps en l'anterior Ple, en el que saben que vam obrir un torn excepcional perquè intervinguessin a aquests efectes els grups i els diputats que així ho desitgessin. En aquesta ocasió, la Junta va convenir donar la paraula de manera acotada a la lectura d'aquestes cartes i limitada en el temps per llegir aquests textos.

El citat grup n'ha distribuït la lectura entre tres diputats que són, per aquest ordre: la senyora Mònica Sales, en nom del senyor Josep Rull, que llegirà la carta, per tant, del senyor Josep Rull; el senyor Albert Batet, que llegirà la carta del senyor Jordi Sánchez, i el molt honorable senyor Quim Torra, que llegirà la del senyor Jordi Turull, per tant... (*Lorena Roldán Suárez demana per parlar.*) Sí; digui'm, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Presidente, por una cuestión de orden. (*Pausa.*) Bien, como ya manifestamos en la Junta, si bien se concedió un turno de cinco minutos a cada grupo que tuviera algún diputado electo en las Cortes Generales para que pudiera, pues, despedirse de esta cámara, ese turno ya tuvo lugar en el anterior Pleno y el Grupo de Junts per Catalunya ya hizo uso de sus cinco minutos.

Por tanto, entendemos ahora que esta concesión supone un turno extra y un trato diferenciado respecto al resto de grupos de la cámara.

El president

Molt bé; senyora Roldán, com vostè sap, es va plantejar a la Junta de Portaveus, en la que va haver-hi un acord majoritari justament per incloure aquest apartat en aquest Ple. Per tant, procedim a la lectura.

En primer lloc, com hem dit, correspon a la senyora Mònica Sales llegir la carta del diputat senyor Josep Rull.

Mònica Sales de la Cruz

«Molt honorable president de la Generalitat, molt honorable president del Parlament de Catalunya, honorables conselleres, honorables consellers, il·lustres diputades, il·lustres diputats, benvolgudes famílies, personal del Parlament, públic assistent, autoritats presents, fa més de vint-i-un anys que soc parlamentari d'aquesta cambra. Vaig entrar-hi molt jove, potser massa jove. Si no m'erro, avui soc el diputat amb més anys de servei de manera ininterrompuda de la vigent dotzena legislatura.

»El meu pas pel Parlament m'ha generat molts motius de gratitud que vull compartir. No ho faig per l'obligació pròpia d'un comiat, sinó des de l'emoció sincera de qui ha viscut molt apassionadament la seva activitat parlamentària.

»En primer lloc, el meu agraïment és per a aquells que fan funcionar aquesta institució, des dels membres de la Mesa, a tot el personal jurídic, tècnic, administratiu i de serveis. El país sencer pot tenir un legítim sentiment d'orgull col·lectiu per la qualitat humana i professional dels servidors públics d'aquest Parlament.

»Vull personalitzar aquest agraïment en els sis presidents que he tingut: Joan Reventós, Joan Rigol, Ernest Benach, Núria de Gispert, Carme Forcadell i Roger Torrent. Tots ells han dignificat aquesta institució com a dipositaris temporals de la carta que el darrer president de l'exili de l'any 1939, Francesc Ferreras i Duran, va enviar al que hauria de ser el nou president de la cambra després de les eleccions de 1979 i que s'ha anat lliurant de mà en mà, presidència rere presidència, com a símbol de la continuïtat històrica del Parlament de Catalunya. Malgrat el 155, malgrat jutges del Suprem que arbitràriament alteren les majories democràtiques, malgrat la presó, malgrat el nou exili.

»També vull tenir mots d'agraïment per a les companyes i els companys diputats des de la cinquena legislatura fins ara. Per a aquells amb qui he compartit grup parlamentari i per a aquells que, militant en d'altres formacions, sempre han tingut predisposició al diàleg, a l'acord i a la confrontació de visions i opinions des del respecte mutu. Espero haver-los correspost amb la meva actitud i el meu comportament. Si no ha estat això, els en demano disculpes.

»Durant aquest anys he pogut constatar com, aquí, les persones estan per sobre dels colors polítics. La mateixa setmana que naixia el meu fill gran Bernat vaig interpellar el conseller Joaquim Nadal, amb qui ens batíem amb duresa a cada Ple. Mai no oblidaré la glosa que en va fer i que deso com un autèntic tresor. La millor essència d'una política, on el factor humà desborda tota frontera partidària. I això és el que roman.

»L'amistat construïda amb persones que m'han enriquit, des de posicions polítiques tan distintes, és uns dels patrimonis més valuosos que m'emporto d'aquest Parlament.

»Les lleis amb més consens, les aparentment impossibles, les més sòlides, tenen sempre constructors de ponts al darrere i, avui, en calen més que mai. Lleis concebudes des dels grans ideals catalanistes de la justícia social i la modernització del país.

»I gràcies, finalment, als professionals dels mitjans de comunicació. En jornades laborals inacabables esdevenen les finestres més diàfanes a través de les quals la ciutadania pot accedir al cor del Parlament. Són una peça clau per garantir la salut de la nostra democràcia.

»El 27 de novembre de 1997, fet un manyoc de nervis, vaig pujar –aleshores hi havia graons– per primer cop en aquesta tribuna. Deia: “En la meva primera intervenció en el Ple, permetin-me expressar l'honor que com a nacionalista català em suposa poder-los adreçar la paraula des d'aquest fòrum amarat de dignitat, d'història i de solemnitat. Per bé que avui representa encara la sobirania limitada del poble de Catalunya, estic convençut que algun dia serà el d'una nació lliure.”

»Mantinc amb més determinació que mai aquest ideal compartit, des d'una profunda radicalitat i respecte democràtics.

»Ha estat un privilegi immens servir aquest poble com a diputat del Parlament de Catalunya.

»Gràcies per tant; gràcies per tot.

»Josep Rull i Andreu, des de la presó de Soto del Real.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Ara és el torn del senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Lectura de la carta enviada pel president del nostre grup parlamentari, de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Sànchez, al molt honorable president del Parlament de Catalunya amb motiu de la renúncia com a diputat del Parlament de Catalunya.

«Molt honorable senyor Roger Torrent i Ramió, president del Parlament de Catalunya. Benvolgut president, marxo del meu Parlament amb certa tristesa per no haver pogut ocupar ni un sol dia l'escó que la ciutadania em va confiar el passat 21 de desembre. Marxo trist però no abatut, i menys encara vençut en la defensa dels meus ideals.

»Aspiro que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república. Però per damunt d'això treballo perquè un dia els homes i les dones del nostre país puguin decidir lliurement i sense cap pressió externa quin ha de ser el futur polític de Catalunya. Això que avui uns diuen que és impossible un dia serà normal.

»Sé que amb alguns de vosaltres em separen idees i divergim del futur polític que aspirem per Catalunya. Això, però, no pot ser mai un impediment per al diàleg; ben al contrari: la pluralitat és l'essència de la democràcia i els matisos que els altres ens aporten permeten enriquir els propis.

»El millor servei que podem fer des del Parlament a la democràcia i a la cohesió del país és el d'assumir el compromís de no defugir mai el diàleg ni el debat, i que el practiquem desacomplexadament, sobretot amb qui considerem que són els nostres adversaris o rivals polítics.

»Per això agraeixo tots aquells que, malgrat la presó i la tensió política, heu mantingut al llarg d'aquests mesos un diàleg, una simple conversa, amb mi o amb qualsevol dels altres presos i exiliats polítics. Especialment perquè aquesta no està sent una legislatura fàcil. En soc conscient.

»Permeteu-me que en aquest punt no defugi un motiu de divergència amb alguns de vosaltres, en l'afirmació que tot hagués anat millor si el 30 de gener del 2018 aquest Parlament hagués celebrat la sessió d'investidura del candidat i en aquell moment president en funcions Carles Puigdemont, independentment del desenllaç que haguera acabat tenint la investidura. I també hauríem tingut menys dolor si ningú hagués trencat i convertit en impossible la investidura del Jordi Turull en aquell 23 de març impossible també d'oblidar. Lamentablement, no podem tornar enrere. Toca mirar endavant i construir espais sòlids i plurals de diàleg.

»M'acomiado. M'acomiado amb el desig que la voluntat del poble expressada a les urnes pugui portar-se a la pràctica, que mai més sigui perseguida ni reprimida i que ningú entri a la presó per haver defensat el dret a reunió i un referèndum d'autodeterminació. Quan tot això ho aconseguim, ens podrem mirar als ulls i dir-nos que aquest temps, malgrat tot, haurà valgut la pena.

»Bona feina, molta sort i encerts.

»Llum als ulls i força al braç.

»Jordi Sànchez, 29 de maig de 2019.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

I, finalment, president... Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Bon dia. Va ser un gran honor poder-me adreçar a aquesta cambra l'endemà de que..., dos dies després de que Jordi Turull fos empresonat, em va tocar a mi, com a representant de Junts per Catalunya. Avui és un altre gran honor poder llegir-los la carta que envia des de la presó de Soto del Real, 16 de maig de 2019.

«Molt honorable senyor Roger Torrent, president del Parlament de Catalunya. Benvolgut president, m'hagués agradat poder fer-ho personalment a l'hemicicle, com és tradició, per una qüestió de cortesia i de respecte a la cambra, però la meua situació de presó preventiva per haver estat justament lleial al mandat d'aquest Par-

lament i, per extensió, als ciutadans de Catalunya, m'obliga a fer-te coneixedor, mitjançant aquesta carta escrita des de la cella de la presó, de la meua renúncia com a diputat a partir de demà, dia 17 de maig, com a conseqüència de la incompatibilitat sobrevinguda per haver estat escollit diputat al Congreso de los Diputados en les passades eleccions generals del 28 d'abril.

»Ho faig amb tristor pel que per mi representa el Parlament de Catalunya i també amb un enorme sentiment d'enyorança després de tants anys d'activitat parlamentària. Però també ho faig des de la voluntat i satisfacció de ser conseqüent de nou amb el meu compromís amb els ciutadans de Catalunya i, de manera particular, en aquesta ocasió, amb els ciutadans de la demarcació de les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran, que són els que m'han escollit per aquest nou repte que el projecte polític que represento em va encomanar.

»Aquests quinze anys que he estat diputat al Parlament de Catalunya han estat d'una gran intensitat personal i política, i claríssimament m'han marcat la vida. Hi ha hagut de tot, però em quedo amb els bons records i amb el bo i millor de cadascun dels 135 diputats i diputades amb qui legislatura rere legislatura he pogut compartir tants moments. Malgrat el moment que vivim i la meua situació de presó, ho he dit molts cops i ho repeteixo, al meu cor només hi ha espai per a la gratitud i el compromís, no hi cap ni una unça de ressentiment ni de rancúnia cap a ningú. Ha estat massa alt l'honor i tanta la feina feta que no deixaré desdibuixar-ho per episodis puntuals poc edificants que s'hagin pogut produir i que sempre i arreu es podrien trobar.

»Això sí, demano excuses si en la calor de tants debats viscuts i la intensitat parlamentària d'aquests anys he pogut ofendre algú per alguna expressió meua. No ha estat mai la meua voluntat, però, si és així, en demano disculpes sincerament. Em quedo, però, en el meu cas, amb que he pogut conèixer i aprendre i fins i tot generar moltes complicitats personals amb diputades i diputats de tot l'arc parlamentari tot i l'enorme discrepància política que en molts casos ens separava.

»Voldria també que trasladesis a tots els servidors públics que treballen al Parlament, a tots sense excepció, el meu reconeixement i agraïment per la seva gran professionalitat i per tantes atencions rebudes que han facilitat tant la meua activitat parlamentària.

»Tot això, tots aquests anys d'intens parlamentarisme, sumat a les meves conviccions polítiques, fa que mentre visqui em senti en deute amb aquesta cambra i amb els ciutadans de Catalunya que tants cop des de les urnes m'han atorgat el privilegi, l'honor i la responsabilitat de ser diputat del Parlament de Catalunya.

»Desitjo el millor en el terreny personal a tots i a totes. En el meu cas, deixo de ser diputat del Parlament però la meua lleialtat a aquesta cambra i el meu compromís amb els ciutadans de Catalunya i el seu progrés i benestar seguirà sent intacte, així com el meu activisme polític des d'allà on em porti la vida per assolir de manera pacífica i democràtica la independència de Catalunya.

»Moltes gràcies per tant i tant, i sempre a disposició del Parlament de Catalunya.

»Molt agraït, Jordi Turull i Negre.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència i d'Interior.

El president

Bona tarda, diputats, diputades; som-hi. Reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de reconeixements i condecoracions

302-00104/12

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de reconeixements i condecoracions, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades..., miren, esta moción lo que pretende regular es el sentido común. Y ustedes me dirán: «Hombre, ¿el sentido común? ¿El sentido común se puede regular?» No parecería necesario, ¿verdad? Pues sí, en el caso de este Govern, sí que parece necesario tener que regular ese sentido común. ¿Por qué? Porque yo creo que este Govern, lo que ha demostrado con la última concesión de los premios de la Cruz de Sant Jordi, es que la lógica..., los límites de la lógica los ha superado.

Los límites también..., no se me molesten, pero también de la moralidad y de lo que es ético o ejemplar, también ustedes lo han superado. Y, por tanto, esta moción, que debería de ser casi casi innecesaria, pues, en este caso, se hace no solo apropiada, sino, además, garante de lo que queremos demostrar como sociedad; de aquellos valores que queremos fomentar en nuestra sociedad, de aquellos ejemplos, aquellas virtudes y aquellos méritos que deseamos destacar para que el resto de la sociedad camine junto a lo institucional, para mejorar en el futuro, ¿no?

En la interpelación que precede precisamente a esta moción, le preguntamos a la señora *consellera* Vilallonga..., entre otras cosas porque la huida del *conseller* de Presidència, que es quién tenía la competencia y quién tenía que dar explicaciones a este sentido, pues, fue manifiesta, fue a todo gas, desapareció, y, por tanto, la pobre *consellera* de Justícia, que..., ay, de Educació, que era, su primera sesión, tuvo que contestar a una serie de preguntas que le hicimos –aunque en realidad no lo hizo, ¿no? Y las preguntas eran muy simples y muy sencillas de contestar, y eran: qué criterios, qué protocolos, qué serie de elementos se habían tenido en cuenta para conceder en su momento –como pasó hace un mes y medio– esa Cruz de Sant Jordi, en especial a la señora Núria de Gispert, cuyo comportamiento ha sido reprobado por esta misma cámara, ¿no?

No nos contestó, no solo a los criterios que se tuvieron en cuenta para esa concesión de esa Cruz de Sant Jordi, sino que tampoco nos contestó sobre otros criterios que se pueden tener en cuenta –o los mismos– para el caso de la Medalla d'Or de la Generalitat; o incluso, pues, el Premi Internacional Catalunya. Es más, no solo no contestó, sino que nos interpeló, especialmente a otros grupos parlamentarios que, en su momento, hemos sido Gobierno de España, sobre cuáles eran los criterios que nosotros teníamos en cuenta para conceder premios de carácter general en toda España, ¿no? Obviando incluso en qué consiste una sesión de control al Gobierno, ¿no? Que en lo que consiste es, precisamente, en que los grupos de la oposición piden ex-

plicaciones y cuentas al Govern, de todas las decisiones que tomen; entre ellas, la concesión de premios y condecoraciones, como nos encontramos con esta Creu de Sant Jordi.

Miren, yo les denunciaba, en esa interpelación, que desde el 2014 hasta ahora, los premios de..., especialmente de la Creu de Sant Jordi y Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, se habían convertido en un premio que, casualmente, siempre coincidía con aquellos que eran próceres del superindependentismo, ¿no? Es decir, que se habían partidizado, ¿no?

Y le ponía ejemplos, a la *consellera*, del pasado, donde había una pluralidad de personas que habían sido beneficiarias de ese premio, de diferentes ideologías, con diferentes méritos, con diferentes aportaciones a la vida cultural, deportiva, de Cataluña, y que eso se había ido agotando hasta el punto que solo en lo deportivo se había quedado, digamos, no partidizado. Y me pregunto yo: «Hombre, utilicen ustedes las fundaciones» –si es que todavía les queda alguna, después del *cas Palau*– «para concederles premios a los amigos, pero no las instituciones.»

La moción seguramente tendrá la oposición de Esquerra Republicana, de CUP y de Junts per Catalunya, pero precisamente lo que se quiere es que se evite partidizar los premios institucionales, que se rindan homenajes a personas que tienen comportamientos intolerantes, insolidarios, actitudes xenófobas, o incluso, pues, problemas judiciales o de corrupción. Es decir, problemas judiciales también, porque introducimos en nuestra moción el criterio de que alguien que se halle inmerso en un procedimiento judicial, en tanto no se resuelva, no debería de ser objeto de honores, para que así ningún galardonado sienta el escalofrío de tener que verse en la tesitura de aceptar o no un honor o una condecoración, como nos ha pasado ya con algunos de los premiados de la Cruz de Sant Jordi, que no solo han renegado del premio, lo cual desprestigia y desvaloriza ese premio, sino que, además, incluso han hecho renuncia pública de ese premio.

¿Y por qué? Porque cuando los premios y las condecoraciones son partidizados, al final lo que pasa es que los, digamos, honorados sienten que participan del sectarismo político de un *govern*.

En eso, exactamente, consiste esta moción, y estamos esperanzados de que a lo mejor se lo repiensen y sean capaces de votar que sí.

El president

Gràcies, diputada. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, doncs bé, és cert que manca, no només en l'àmbit català, sinó en el conjunt de l'àmbit estatal, un marc general regulador del règim de concessió d'honors, distincions, condecoracions, etcètera, no? I que això, doncs, fa que hi hagi una font d'incertesa pel que fa als procediments, als mèrits que s'han de reunir en la concessió d'aquests honors. No vol dir que no hi hagi normes, tant en l'àmbit català, com en l'àmbit estatal, però és veritat que manca un marc general regulador.

En el cas català, específicament, que és el que es planteja, això òbviament no existeix, i és el que la moció vol contribuir a que es produeixi. No sabem si, des del punt de vista de la terminologia emprada, i de la, diguem-ne, correcció del que es planteja, és el més adient, el que es proposa en la mateixa proposta de resolució, però, en tot cas, com no estem discutint directament el reglament que s'insta a que s'elabori, sinó que estem discutint la idea d'elaborar un determinat reglament, i es llisten una sèrie de característiques que es considera que aquest reglament hauria de reunir o de continguts mínims que aquesta disposició hauria de contenir, doncs ens sembla que pot ser raonable abordar el debat sobre la qüestió.

Que, a més, seria raonable abordar, fins i tot, al marge de les polèmiques més recents, eh?, que nosaltres –ara sí– donem per tancades. No quan ho dicti el president de la Generalitat –per cert, amb una clarividència enorme– sinó que, ara sí, considerem tancada la polèmica concreta, que està en l'origen de la moció, no? Però considerem que, tot i així, i passada aquesta polèmica concreta, és bo que, diguem-ne, la cambra, si supera aquesta moció l'examen d'aquest Ple, doncs, pugui contribuir a elaborar normes al respecte, no?, tot i que, evidentment, sigui el Govern, en tot cas, el que ho hagi de regular al voltant d'un reglament.

Però, en qualsevol cas, li hem de dir que nosaltres havíem presentat una esmena, ja que vostè ha parlat en la seva intervenció de que la moció va sobre el sentit comú, sobre regular el sentit comú..., li havíem presentat una esmena que ens ha sorprès molt que no hagin admès ni assumit. Bé, potser encara ho fa, perquè com fins ara no hem tingut cap comunicació. No sé si la seva voluntat, la del seu subgrup és assumir-la, però li dèiem una cosa tan senzilla, amb l'esmena, com que els que puguin ser objecte d'aquests honors, condecoracions, distincions, etcètera, puguin ser tan sols persones físiques o jurídiques. No perquè a Catalunya hagi passat una altra cosa, fins al moment –qui sap– però sí perquè en altres àmbits, precisament el partit al que representa el seu subgrup ha tingut una certa afició a condecorar imatges, icones, talles, idees abstractes, que nosaltres pensem que no haurien de ser receptors de cap distinció civil, no?

I per tant..., és a dir, si hi ha una congregació religiosa que decideix distingir amb una distinció de la congregació una imatge de la Verge de Guadalupe, doncs, nosaltres no hi tenim absolutament res a dir. Però ens sembla bastant estrany que un ministre de l'Interior es dediqui a condecorar verges patrones del que sigui, no? I, per tant, ens sembla que ja que estàvem discutint sobre regular el sentit comú a l'hora de parlar de la concessió de distincions, honors, condecoracions, etcètera, això, doncs, venia al cas. Com li dic, no perquè hi hagi antecedents en el cas de Catalunya, però qui sap, no? I, per tant, no està de més regular aquestes coses.

En fi, nosaltres donarem suport a la proposta, encara que tindríem, òbviament, segurament una aproximació diferent a una esmena, que hem vist que sí que ha assumit, del Grup de Ciutadans, no?, que planteja una qüestió sobre la conversió dels actes en què es fa el lliurament d'aquestes concessions en altres coses. Nosaltres pensem que aquí no es tracta d'evitar que persones, a títol individual, en recollir la seva condecoració, puguin parlar del que creguin que han de parlar, sinó d'una reflexió sobre com n'és de diferent que això sigui així o que es converteixi el conjunt de l'acte en un acte polític a favor d'una determinada idea, proposta, etcètera, no? I, per tant, com un element de reflexió, a l'hora d'elaborar les normes generals que hagin de regular la concessió d'honors, distincions i condecoracions, em sembla que valdria la pena que poguessin, també, considerar-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Diputats, diputades, bé, aquí ens porten, el Subgrup Parlamentari del Partit Popular, una proposta de resolució que, efectivament, aborda un aspecte que denota o ha denotat, en els darrers anys, el caràcter excloent i sectari amb què el nacionalisme ha intentat governar Catalunya. El nacionalisme, de fet, es caracteritza per la seva pretensió d'excloure de la catalanitat més de la meitat dels catalans. Tots aquells que no compartim la seva obsessió per separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Potser no s'adonen que, amb la seva actitud, l'únic que fan és empètir la nostra comunitat, afeblir-la, prescindint per raons estrictament ideològiques d'una part

substancial del nostre capital humà, de la nostra intel·ligència, del nostre poder suau; en definitiva, de la nostra grandesa com a societat oberta i plural.

Una de les mostres més evidents d'aquesta hemiplegia moral amb la qual el nacionalisme ha volgut governar Catalunya... –el terme «hemiplegia moral», el dic manllevant-lo d'Ortega i Gasset, no és pejoratiu en absolut– doncs, deia que una de les mostres més evidents d'aquesta hemiplegia moral, a l'hora d'entendre la societat catalana, han estat en els últims anys, precisament, les cerimònies de celebració i de condecoracions amb les creus de Sant Jordi, que juntament amb la Medalla d'Or de la Generalitat són les condecoracions més importants que atorga el Govern català.

Com tot el que han fet en els últims anys els governs de Catalunya, les creus de Sant Jordi també, malauradament, s'han convertit en uns premis, en unes condecoracions de part, d'una part de la societat catalana, que exclou de forma definitiva i absolutament injusta..., bandeja una part fonamental de la societat catalana.

La pràctica totalitat dels guardonats en aquesta ocasió, i en altres, en els darrers anys, són persones que, més enllà dels seus mèrits –que alguns d'ells no els nego en absolut, i no entraré a valorar els mèrits d'aquestes persones–, s'han significat o bé per la causa separatista o bé, en tot cas, en el menor dels casos, per la seva adhesió al procés sobiranista, al procés separatista.

Això va quedar ben palès durant la cerimònia d'entrega d'enguany, quan absolutament tots els guardonats llevat de dos, les autoritats presents i l'audiència van prorrompre en crits a favor de la causa separatista en aquesta cerimònia, llevat d'aquests dos que comentava, que efectivament van fer un exercici de dignitat i de valentia que va fer que molts catalans s'hi sentissin identificats pel que té, diguem-ne, d'asfixiant, de poc reconeixedor de la pluralitat intrínseca de la societat catalana, la manera com el nacionalisme afronta la realitat política a Catalunya. La imatge resultava certament inquietant i reflectia nítidament el menyspreu que el nacionalisme té per la diversitat de Catalunya, i aquesta falta de respecte és el que presideix l'acció d'aquest Govern.

El Govern ha convertit les creus de Sant Jordi en uns premis privatis per a nacionalistes i impedit que siguin el que haurien de ser: uns premis que reconeixin la trajectòria intel·lectual, cultural, artística o esportiva de tots aquells que aporten un valor a la nostra societat, que, independentment de la seva ideologia o de la llengua en què hagin desenvolupat la seva carrera professional, fan gran la catalanitat, que, com deia Gaziol –que ell la contraposava al catalanisme–, «la catalanitat té la màgica virtut de plantejar en termes extraordinàriament amplis el mateix que el catalanisme redueix a una extraordinària estretor».

Doncs bé, aquesta estretor, aquesta petitesa, aquest sectarisme, el reflecteixen millor que ningú persones com l'expresidenta del Parlament Núria de Gispert, a qui el Govern pretenia atorgar aquesta Creu de Sant Jordi, i que en cap cas representen les virtuts o els valors, les bondats que informen el tarannà de la majoria dels ciutadans de Catalunya. La mateixa senyora De Gispert, després de l'escàndol, després de la pressió social que es va generar, va haver de fer-se enrere, però el Govern en cap cas ha renunciat a atorgar aquest premi, i això realment nosaltres considerem que exigiria unes explicacions davant de la cambra.

Des d'aquest punt de vista, la pretensió d'atorgar a Núria de Gispert la Creu de Sant Jordi és la quinta essència del desprestigi institucional i de la degradació moral que el nacionalisme ha infligit a Catalunya. Encara és hora que el president de la Generalitat comparegui i doni explicacions sobre per què –per mi, per nosaltres, interpretacions absolutament injustificables–, sobre el perquè d'intentar concedir aquesta Creu de Sant Jordi a la senya De Gispert. Una persona que els recordo que feia fora la líder del partit més votat pels catalans, l'enviava al que ella en deia «la seva terra», com si aquesta no fos la terra també d'Inés Arrimadas, en un exercici de supremacisme i de xenofòbia digne de millor causa.

En una comunitat sotmesa des de les més altes instàncies autonòmiques a una espiral decadent de sectarisme i exclusió, no sorprèn aquesta manera d'entregar les creus de Sant Jordi. Jo els vull recordar que ja en un article de l'any 2002 el catedràtic Francesc de Carreras es preguntava com era possible que algú com Adolfo Marsillach, el dramaturg, no tingués la Creu de Sant Jordi. I la resposta era ben clara: «Perquè no és un dels nostres», es deia; «un dels nostres» que el nacionalisme diu «un dels seus». Tots aquells que no comparteixin el seu sectarisme, la seva visió de Catalunya, són titllats de traïdors i de botiflers. I això és el que informa la manera d'entregar les creus de Sant Jordi a Catalunya. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Malauradament això és així...

El president

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

...i esperem que canviï ben aviat.

El president

Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies a tots.

(*Aplaudiments.*)

El president

En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i per fixar la seva posició, té la paraula ara el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. «Amb la finalitat d'honorar les persones que per llur esforç s'hagin destacat marcadament pels serveis prestats a Catalunya en el pla cívic i cultural, cal instituir una distinció que sigui atorgada per la Generalitat de Catalunya», així comença el decret pel qual es va crear la Creu de Sant Jordi l'any 1981. I continua: «La tasca de defensa de la seva identitat i de restauració de la seva personalitat o més generalment en el pla cívic i cultural.»

Jo crec que el debat fonamental sobre la Creu de Sant Jordi i sobre l'atorgament de la Creu de Sant Jordi a la senyora Núria de Gispert no és un debat reglamentari; crec que ni el millor dels reglaments podria solucionar el debat polític de fons que hi ha sobre l'atorgament de la Creu de Sant Jordi a Núria de Gispert. I crec que la pregunta fonamental que ens hem de fer avui aquí és què conforma avui la defensa de la identitat catalana.

No llegiré gaires tuits de la senyora De Gispert, però en vull llegir un, perquè crec que acompanyarà la reflexió que aniré fent al llarg de la meva intervenció: «L'Arrimadas és, com diuen molts, una “chon” de deu. Sort que marxa.» Un incís: el menyspreu de classe també és antidemocràtic, i una expresidenta d'un parlament democràtic això ho hauria de saber. (*Aplaudiments.*)

Però hi ha un dilema fonamental, més enllà d'això. Que una expresidenta d'un parlament ataquí diputats de Ciutadans és una defensa de la identitat catalana? Jo crec que aquesta és la pregunta que ens hem de fer. Negar la catalanitat de Ciutadans, del Partit Socialistes i del Partit Popular de Catalunya és defensar la identitat catalana? I és un dilema de fons. Perquè aquí hi ha grups polítics que es mofen dels presos polítics i que han fet campanya no fa ni un mes defensant la dissolució permanent de les institucions catalanes. I és una pregunta que ens hem de fer.

Jo crec i el meu grup parlamentari defensa que la resposta a aquesta pregunta ens l'hem de fer a la inversa: potser si avui hi ha un grup parlamentari com Ciutadans, que ha sigut la primera força a les eleccions de Catalunya, no és perquè a Catalunya hi convisquin dos nacions, hi convisquin uns colons que descendeixen del pitjor de

la tradició monàrquica espanyola i uns aborígens catalans que descendeixen del llinatge directe de Jaume I. Potser és perquè hi ha molts catalans que s'han sentit expulsats del mateix projecte del catalanisme i de la catalanitat. I jo crec que aquesta és la reflexió democràtica que hem de fer davant dels resultats electorals. Catalans, no que neguen la seva catalanitat, sinó que se n'han vist expulsats.

I crec aquí rau el debat democràtic sobre per què no donar-li una creu de Sant Jordi a la senyora De Gispert. Nosaltres donem tres raons fonamentals.

Qui nega la catalanitat de mig país atempta contra la nostra memòria democràtica i contra la identitat catalana, que és diversa i és plural. Qui nega la catalanitat de mig país nega Catalunya com a identitat democràtica i com a projecte nacional capaç d'agrupar 7 milions i mig de persones.

La segona raó fonamental, i crec que en aquesta hi hauríem de reflexionar tots i totes, és que quan un assumeix ser president del Parlament de Catalunya per quatre anys assumeix ser expresident del Parlament de Catalunya per tota la vida. I qui posa en qüestió que la identitat catalana pertany a 7 milions i mig de persones posa en qüestió la legitimitat democràtica d'aquest Parlament i de les institucions catalanes. I, per tant, el que se li hauria d'exigir a la senyora De Gispert és que és ex presidenta del Parlament de Catalunya i ha d'assumir el seu deure de defensar i preservar la dignitat d'aquest país i de les seves institucions, i no ho ha fet.

I la tercera, i crec que també sobrevola sobre aquest debat: o la Creu de Sant Jordi és un guardó de màxim nivell que representa l'honor d'haver contribuït a Catalunya en el pla cultural, cívic, científic, polític, etcètera, o és un premi al tuitaire més trol de l'any. I si és un premi al tuitaire més trol de l'any, atempta també contra la dignitat de les institucions catalanes. I crec que les imatges que hem vist i alguns dels guardons que hem vist atempten contra les institucions catalanes i contra la seva dignitat. I crec que ho hauríem de fer.

El guardó, la màxima distinció que atorga la Generalitat catalana, una institució republicana com aquesta, no pot ser una vergonya aliena per a mig país. I crec que ho està fent i crec que aquí caldria una reflexió de fons.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Des de l'escó. Bé, vagi per davant com a premissa la nostra crítica i el nostre qüestionament en contingut i en forma al que ha estat històricament i és el sistema de condecoracions de la Generalitat de Catalunya, que sistemàticament exclou i deixa enrere i no reconeix les veritables heroïnes del nostre país, aquelles que sovint de forma molt anònima, amb les seves lluites socials, doncs han aconseguit drets i llibertats per a totes, de què avui totes gaudim, o per les quals avui encara seguim lluitant. I òbviament és un sistema que no ho reconeix perquè és un sistema que no ho posa en valor i que, per tant, no posa mecanismes col·lectius ni institucionals en marxa per visibilitzar-ho.

També vagi per endavant que quan vam veure aquesta moció, vista en abstracte, hi havien alguns punts que podíem estar-hi d'acord des d'un punt de vista de lluita per la transparència i contra la corrupció. Però, clar, quan ho abaixem de l'abstracte al concret, no podem deixar de veure-hi una intenció –creiem que no ens equivoquem– de sumar aquesta moció a l'estratègia repressiva de l'Estat i, per tant, impedir en termes de futur que mai la Generalitat pugui reconèixer i condecorar aquelles persones que són víctimes o objectes de la repressió política de l'Estat. I és per això que nosaltres ens hi posicionarem en contra. Però és que si algun dubte ens quedava, al veure la transacció que s'ha fet amb Ciutadans, doncs ja no ens en queda cap.

I, per acabar, deixin-me dir-los que els qui defensen aquesta moció a casa seva, diguéssim, no els falta feina. Perquè, mirin, vostès defensen i legitimen i avalen un estat, un estat que no ha tingut mai dubtes ni li ha tremolat la mà a l'hora de condecorar torturadors. I d'altra banda, miri, molt recentment –molt recentment–, el senyor Millo ha rebut, a proposta del senyor Rajoy, però signada pel ministre Marlaska, del PSOE –règim del 78 en estat pur, per si algú en dubta–, doncs el senyor Millo ha rebut una cosa així com la Gran Cruz de Plata al Mérito Civil, que, per acabar-ho d'adobar, la lliura ni més ni menys que la mateixa Guàrdia Civil.

Per tant, escoltin, tenen molta feina a posar ordre als seus criteris condecoratius des d'un punt de vista d'una mínima dignitat i legitimitat democràtica.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, la veritat és que escoltant la major part de les intervencions dels grups parlamentaris tinc la sensació que vostès no han anat al punt nuclear d'aquesta moció. I, per tant, permetin-me fer-ne la lectura, perquè crec que no estem parlant exactament del que aprovarem en pocs minuts o rebutjarem en pocs minuts.

Punt número 1 de la moció: «Aprobar un reglamento que contenga un protocolo que regule la concesión de los distintos premios, condecoraciones y distinciones que otorga la Generalitat de Catalunya. Este reglamento deberá contar al menos con los siguientes principios mínimos.» Apartat *b* d'aquest punt: «Los premiados no podrán ser personas o entidades que se encuentren inmersas como investigadores o responsables civiles en procesos judiciales de carácter penal, contencioso-administrativo o del Tribunal de Cuentas.»

Carl von Ossietzky, acusat d'un delictes d'altra traïció per part del règim militar alemany pels seus articles, en els quals es revelaven secrets militars, va ser condemnat a divuit anys, divuit mesos de presó. Defensor del desarmament i de la pau internacional. Empresonat pel Govern nazi per oposar-se al règim i deportat a tres camps de concentració. 1935, premi Nobel de la pau.

Martin Luther King, nit del 5 de desembre de 1955, després de que Rosa Parks refusés l'ordre del conductor de l'autobús de Montgomery de cedir un lloc per a una persona blanca: «No tenim una altra opció que la protesta. Han estat molts anys de notable paciència, fins al punt que a vegades hem donat als nostres germans blancs la impressió que ens agradava la manera com ens tractaven. Per això aquesta nit som aquí, per lliurar-nos d'aquesta paciència que ens ha fet pacients en alguna cosa tan important com la llibertat i la justícia.» Defensor dels drets de les persones afro-americanes, arrestat i empresonat pel seu activisme i pels 381 dies de protesta pel bus de Montgomery. 1964, premi Nobel de la pau.

Simon Wiesenthal, investigador jueu. Dedicà la major part de la seva vida a localitzar i identificar criminals de guerra nazis fugitius, per així lliurar-los a la justícia. Empresonat a un camp de concentració durant la Segona Guerra Mundial. Wiesenthal va aconseguir anys més tard portar davant de la justícia més de mil cent autors de crims contra la humanitat a tot el món. 1980, Medalla d'Or del Congrés dels Estats Units.

Aung San Suu Kyi, arrest domiciliari l'any 1989 a Rangun per la seva lluita no-violenta contra la dictadura militar birmana. Posteriorment consellera d'estat i ministra, i altre cop arrestada durant més de catorze anys. Guanyadora de les eleccions de 1990 per majoria absoluta. Les autoritats militars no van reconèixer aquest

resultat i no es va poder formar un govern civil. Altre cop arrestada durant més de tretze anys. 1991, premi Nobel de la pau.

Nelson Mandela, líder del moviment apartheid i primer president de la República de Sud-àfrica escollit pel sufragi universal: «Ser lliure no és només alliberar-se de les mateixes cadenes, sinó viure d'una manera que respecti i millori la llibertat dels altres.» Vint-i-set anys de presó. 1993, premi Nobel de la pau.

Rosa Parks, arrestada, jutjada i sentenciada per desobediència a un funcionari, per haver-se negat a cedir el seu lloc a l'autobús a un ciutadà blanc. El cas va acabar amb la Cort Suprema dels Estats Units dictaminant que la segregació racial en el sistema d'autobusos era inconstitucional –vostès parlen de constitució. 1999, Medalla d'Or del Congrés dels Estats Units.

Mirin, senyors del Partit Popular i de Ciutadans, aquest reglament que vostès proposen té dos objectius: un primer objectiu, que la història sigui escrita com volen vostès que sigui escrita; un segon objectiu, vostès volen ser la barrera a la defensa dels drets i les llibertats..., que totes aquestes persones han fet durant tots aquests anys. Perquè la història dels drets civils no l'escriuen aquells que la situen al costat de la repressió, sinó aquells que s'han situat sempre al costat dels drets i de les llibertats. Votar a favor d'aquesta moció significa deixar de reconèixer totes aquestes personalitats. Jo no ho faré, i el grup parlamentari que represento, tampoc.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Gràcies, president. Conselleres, consellers, senyores i senyors diputats, el Partit Popular presenta una moció de quan a l'abril eren molt de dretes, un text que aquest mes de maig haurien volgut amagar perquè volien ser molt de centre; una moció, però, que ara els anirà bé per «fardar» sobre qui és més espanyolíssim a l'hora de fer el Govern de Madrid amb Vox i Ciutadans.

El cert és que el text inicial començava bé, es deien coses normals, com ara que l'objectiu d'aquestes condecoracions és efectivament protegir i promoure les activitats o actituds de particulars que es consideren d'utilitat general. Doncs, mira, en això hi estem d'acord. Però a vostès els surt el tam-tam que porten dins, sempre, i sempre s'acaben retratant. Comencen, diguem-ne, a la manera Pau Casals i s'acaben mostrant com el Cid Campeador. Vostès no volen –vostès no volen– que el Parlament demani al Govern un nou reglament sobre condecoracions; vostès volen que Catalunya sigui Espanya, negant, sedant, liquidant, desnaturalitzant tots els valors culturals cívics de referència i simbòlics que ens defineixen com a nació.

Sentit comú, deia la diputada. Pobre sentit comú! Sentit comú és deixar votar. A vostès els molesta que siguem nació, amb unes dinàmiques pròpies, ni millors ni pitjors, però que ens defineixen com a poble i com a societat; hi insisteixo: ni millors ni pitjors, però que ens fan nació.

I no els parlo únicament dels comportaments electorals, òbviament, que també; els parlo de referents i de voluntats col·lectives, els parlo de passat, de present i sobretot els parlo de futur, d'una idea compartida de futur. La seva moció reflecteix dues maneres ben diferents de veure la realitat. La seva moció, en el fons, sota el nom de «política de reconeixements i condecoracions», ens parla de les creus de Sant Jordi, la nova obsessió, hem vist, el nou *best-seller* del 155.

Vostès, en el fons, voldrien que les creus de Sant Jordi fossin les creus al *mérito civil* de San Fernando i d'Isabel la Católica –*tanto monta monta tanto Isabel como Vox*– i tornar a premiar, si convé, Billy el Niño i la Congregación del Cristo de la Buena Muerte, patró de la *legión*. Això és el que vostès voldrien.

Vostès voldrien unes medalles d'or de la Generalitat que premiïn els que recitin, els que siguin capaços de recitar amb més devoció, amb una millor dicció, amb la més gran de les passions, l'article 2 de la Constitució espanyola, el que parla de la *sagrada unidad de la patria*, i que a la vegada negui, en el nou reglament que vostès voldrien, el que els aniria com un anell al dit..., que negui l'opció de rebre cap condecoració els que un dia van tenir la mala pensada de posar-se un llaç groc a la solapa de l'americana.

Però s'equivoquen. Si la seva idea de creus de Sant Jordi és crear un marc normatiu per condecorar els policies que ens van estovar l'1 d'octubre, que ens van estovar a tots; si vostès el que volen és condecorar els jutges Marchena i Llarena, en Pérez de los Cobos, els creadors de l'«a por ellos», o si es tracta, ves a saber, de donar una distinció a l'honorable rei del 155, el rei que va despullat i que ningú té nassos de dir-li que va despullat, doncs, no comptin amb nosaltres. S'equivoquen. Ai, sentit comú!

Catalunya és la nació de Pau Casals i no el país on a la mili es castigaven burros i piscines. Vostès continuen allà mateix, arrestant burros i piscines, i ara també potejant proposant reglaments per a les creus de Sant Jordi.

Nosaltres construïm, construirem el país amb una altra mentalitat. Catalunya es construeix cada dia amb la mà estesa i la mirada àmplia i generosa. Aquest país es diu Catalunya, un país, posin-s'ho al cap, un país de suma. I en aquest país es donen les creus de Sant Jordi des de l'any 81, i es premia Paco Candel, Carlos Barral, Lázaro Carreter, Charlie Rivel, Ibáñez i Escofet, Núria Espert –els sembla bé?–, però també Tete Montoliu, també Raimon Galí, Leo Messi –sí, Leo Messi–, la diputada Núria Picas –felicitats, Núria!–, la Gemma Mengual, el Miquel Valls, la Carme Chacón –els sembla bé?–, per no parlar de les entitats, que van des de la Cooperativa Cadí a la gent que treballa contra l'Alzheimer.

Aquest país és polièdric; aquesta diversitat és la nostra riquesa, i el país actua amb aquests valors. Davant d'aquesta realitat poden fer dues coses: u, celebrar la potència del país, o bé, l'altra opció –i aquesta els permetrà a Ciutadans i a Partit Popular continuar tenint el 0,004 per cent de les alcaldies del país–, segona opció, poden continuar obcecats, castigant burros i piscines, premiant cops de porra, cops de toga, i obsessionats, ara, amb la Creu de Sant Jordi.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula ara la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. La primera cosa que voldria fer és un retret al president d'aquesta cambra. No ha cridat a l'ordre, article 90 del Reglament, amb relació als articles 14 i 17 del Reglament, i fins i tot amb l'acord de la Junta de Portaveus d'aquest Parlament, sobre els insults a exdiputats d'aquesta cambra per part d'un representant parlamentari de la CUP. O és que es permetrà que es digui que el senyor Enric Millo és un torturador, a aquesta cambra?

El president

En tot cas, no entrarem en una polèmica ara, diputada. Acabi i després...

Esperanza García González

No, no; jo li demano que cridi a l'ordre i que faci rectificar aquest diputat de la CUP que ha titllat el senyor Millo de torturador en aquest Ple.

El president

Continuï, diputada, i, quan acabi, intervindrà. *(Remor de veus.)*

Esperanza García González

És indecent que aquesta a cambra no respecti...

El president

Silenci!

Esperanza García González

...no només el Reglament del Parlament sinó ni tan sols els acords de la Junta de Portaveus, que estan acordats per consens de tots els portaveus parlamentaris d'aquesta cambra. En aquesta cambra... –m'és igual si esgoto tot el temps–, en aquesta cambra se li ha dit a un exdiputat i se l'ha titllat de «torturador». I això és inadmissible –inadmissible.

Torno a demanar a la presidència que cridi a l'ordre el diputat que ha fet servir aquesta expressió, si us plau.

(Pausa.)

Bé, farem les accions pertinents. Jo els hauria de dir una cosa. Viendo la reacció que han tenido los grupos separatistas a esta moción tan simple –tan simple–, ya sabemos cuáles son los criterios que ustedes hacen servir para condecorar a los suyos. Es eso, condecorar a los suyos, porque ya me dirán ustedes qué tiene que ver el señor Nelson Mandela con la señora Núria de Gispert. Es que es de chiste, es casi de chiste.

Mire, a mí no me sorprende en absoluto que ustedes no respeten el pluralismo social y político desde las instituciones. Y ¿saben por qué? Porque llevan haciéndolo durante años. Pero, es más, ayer, en la simple renovación de una mesa parlamentaria, la elección de esa renovación de los miembros de la Mesa fue menos seria que la elección de un delegado de clase de una escuela de primaria.

El president

Gràcies, diputada. Atès que s'ha referit a com s'aplica no només el Reglament, sinó l'acord dels grups parlamentaris, dir que aquesta presidència l'aplica cada vegada que ha cregut convenient, cada vegada que hi hagué alguna expressió que no s'ha adequat, no només al Reglament sinó a aquest acord. I en aquest cas –i jo convidó, no només a vostè, sinó al conjunt dels diputats, a repassar l'acta i els vídeos de les intervencions– el que vostè diu no s'adequa al que hem pogut sentir, almenys al que he pogut sentir jo, i, per tant, per això no he considerat oportú aplicar –i per tant cridar a l'ordre– l'acord.

En tot cas, la convidó, senyora García –jo també ho faré–, a repassar l'acta del Ple i els vídeos, i veurà –almenys això, hi insisteixo, és el que jo he percebut– que allò que ha dit no s'ajusta exactament al que ha passat i al que ha dit el diputat.

(Pausa. Esperanza García González demana per parlar.) Sí, senyora García?

Esperanza García González

Sí; president, miri, amb tots els respectes, és que ha de revisar, vostè mateix, aquesta gravació i aquesta afirmació que ha fet el senyor Riera, perquè jo ho he sentit i per això li demano que intervingui, i no pas jo.

El president

Ho hem sentit tots, senyora García; tant com vostè, jo mateix. I m'hi reafirmo.

Molt bé... *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Sí, senyor Martín? *(Pausa.)* Digui.

Ignacio Martín Blanco

De fet, per una qüestió de contradiccions amb el senyor Riera.

El president

Trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

I potser també m'equivoco i s'haurà de veure a les actes, però ha dit, ha parlat de «casa seva» referint-se als grups que donen suport a aquesta proposta de resolució. Jo no sé, senyor Riera, quina és casa seva, però jo tinc molt clar quina és casa meva, casa de tots els meus companys, dels senyors del PSC, del Partit Popular..., tenim molt clar quina és casa nostra. Per tant, vostè no faci fora, no continuï amb aquesta actitud sectària de fer fora de Catalunya aquells que no pensen com vostès. Casa nostra és això.

(Aplaudiments.)

El president

Estem cridant a votació. *(Carles Riera Albert demana per parlar.)* Sí, senyor Riera, m'imagino que per allusions... Trenta segons, també.

Carles Riera Albert

És una obvietat, sol·licitar la paraula per allusions. Si revisen amb detall la gravació, probablement podran constatar que m'he referit a «casa seva» com als seus partits polítics i a més he remarcat «les institucions de l'Estat que vostès defensen i legitimen» –en aquest sentit he dit «casa seva», i m'hi refermo–; institucions que històricament no els ha tremolat la mà, crec que he dit, literalment, a l'hora de condecorar torturadors, i he afegit: «i a més de condecorar el senyor Millo, per un acord del PP i el PSOE».

(Remor de veus.)

El president

Hem cridat a votació.

(Pausa llarga.)

Hi ha alguna petició de votació separada, en aquesta moció? No? *(Pausa.)*

Passarem a la votació d'aquesta moció. No s'ha sol·licitat cap votació separada de cap punt. Per tant, votarem el conjunt de la moció.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 56 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior

302-00105/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Presentem aquesta moció sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior; unes vulneracions de dret que sobretot existeixen arran de la reforma de la LOREG de l'any 2011, però que últimament hem vist com són molt vigents aquestes vulneracions del dret a vot dels catalans i catalanes, però en general dels ciutadans que viuen a l'exterior, al nostre país.

Sense anar més lluny, el passat 28 d'abril, per agafar les eleccions de les quals tenim totes les dades, només l'11,96 dels catalans residents a l'exterior van pregar el vot, i d'aquests, només el 7,71 per cent va acabar votant. Mentre aquí a Catalunya hi havia una participació alta, una participació del 77,58 per cent, aquestes xifres, aquestes xifres del voltant del 7 per cent, però que giren al voltant del 5, 6, 7 per cent

des que hi ha el vot pregat amb aquesta modificació de la LOREG, estan molt lluny d'aquelles xifres de percentatge de participació que voltaven el 30 per cent dels catalans que resideixen a l'exterior, que hi havia abans precisament d'aquesta reforma, com deia. Per tant, el sistema de vot pregat és un sistema que no funciona.

I no només ens queixem per això, o estem parlant aquí d'aquest tema per això, sinó que el que és pitjor..., que no funcioni vol dir que s'està perjudicant i vulnerant un dret tan important com el de sufragi, un dret tan important com el de votar. A més a més, hi ha un seguit d'inconvenients afegits: els terminis de gestió limitats, que dificulten aquesta participació; la presència obligada en alguns dels consolats; la poca informació o la poca claredat en la seva tramitació o despeses a l'hora de fer uns tràmits, que els discriminen, pel fet que estan afegits i que no són uns tràmits que hagi de fer la ciutadania que sí que resideix a Catalunya. Tots aquests inconvenients fan que no es pugui exercir aquest dret fonamental i democràtic com voldríem, com pertocaria.

És per això que des de fa temps organitzacions diverses, diversos moviments –sense anar més lluny, Marea Granate–, però també els diferents partits aquí representats, molts dels quals reclamem una reforma de la llei, que acabi amb aquest sistema de vot pregat i que, per tant, es facin els canvis necessaris en el sistema, en els terminis, en la informació electoral, amb mesures també de transparència i auditoria d'aquest procés electoral.

Per això vam fer aquesta interpellació al conseller Bosch en l'últim Ple –a qui, per cert, excusem, perquè avui, malauradament, no pot ser-hi– i presentem aquesta moció. Una moció que l'hem plantejat senzilla, amb dos punts, per posar fil a l'agulla a l'hora de poder acabar amb aquest vot pregat i, per tant, poder fer un procediment que sigui molt més àgil i que faciliti i garanteixi aquest exercici del dret de participació, que acabi, per tant, amb aquest vot pregat, perquè, com hem dit, dificulta la participació política i discrimina, perquè hi ha requisits per a persones de fora, que estan resident a fora, que no hi són per a les persones que estan residint aquí a Catalunya.

Com deia, una moció senzilla, de dos punts, el primer dels quals el que fa és condemnar aquesta limitació del dret del sufragi dels catalans a l'exterior. I un segon punt, que el que fa és instar, a través del Govern de Catalunya, el Govern de l'Estat que faci allò que és de la seva competència, perquè en tant que parlem de la LOREG, és competència de l'Estat. Per tant, que faci allò que creiem que ha de fer, que és que canviï aquest sistema. I, en aquest cas, al punt 2 primer, demanem que es suprimeixi el vot pregat, en tant que vulnera el dret a participació política; i, en el segon punt d'aquest punt 2, el que demanem és que impulsi un nou procediment més senzill i més àgil, com pot ser el de vot electrònic, i que garanteixi i faciliti, per tant, el dret de vot dels catalans a l'exterior.

En aquesta moció, per tant, creiem que ens podem trobar molts i moltes, perquè és evident que molts ho hem reclamat moltes vegades, i per tant que ens posem a treballar, que posem fil a l'agulla perquè no hi tornin a haver aquestes vulneracions o aquestes restriccions de drets.

Abans d'acabar, i després m'hi tornaré a referir..., però sí que vull donar les gràcies a aquells grups parlamentaris que han presentat esmenes. Avançar-vos ja que acceptaríem les esmenes 1 i 3 de Junts per Catalunya; que no acceptaríem l'esmena del Partit dels Socialistes i Units per Avançar perquè creiem que és més clar com ho diem i tampoc millora, malgrat que sabem que compartim el fons d'aquesta injustícia del vot pregat, i tampoc acceptem les esmenes de Ciutadans, en aquest cas perquè la major part de les quals no són objecte de la moció o van precisament en la línia contrària, de restringir drets, en lloc de preservar-los i de garantir-los.

Després m'hi referiré, probablement també a través de les seves intervencions, però reitero la voluntat d'aquesta moció, que és que pugui rebre el màxim de suports, perquè el que s'hi demana moltes vegades ha generat consens. Per tant, po-

sem-nos a treballar, perquè estem parlant de drets, de drets fonamentals que volem que es garanteixin, volem que no es vulnerin els drets. Per tant, s'han de fomentar, no s'han de desincentivar com fa el sistema de vot pregat.

I, en tot cas, acabar amb un últim missatge: menys perseguir qui posa urnes i més fomentar el dret fonamental...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...que és votar.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor David Pérez. Quan vulgui.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, coincidim en el diagnòstic i coincidim en el cent per cent en el diagnòstic sobre el tema del vot pregat. La reforma que es va fer, del 2011, intentava principalment afegir transparència –i, de fet, ho va aconseguir–, acabar amb el frau i amb la manipulació que es podia fer amb el vot de les persones que formaven part del CERA. Però, efectivament, vam aconseguir això, però, per altra banda, vam complicar tant el sistema que..., aquesta brevetat de terminis, la necessitat de pregar el vot, la necessitat de duplicar els tràmits i aquest augment de tràmits i aquesta manca d'informació van complicar tant el sistema que potser va ser pitjor el remei que la malaltia.

En qualsevol cas, les dades ja les van... Crec que Gerard Gómez del Moral va explicar aquí perfectament les dades del que va significar la baixa participació. I nosaltres coincidim en el diagnòstic però tenim un procediment diferent per mirar de solucionar el tema. I, de fet, nosaltres hem proposat al Congrés dels Diputats una proposició de llei orgànica de reforma de la LOREG per a la regulació precisament de l'exercici de vot dels espanyols que viuen a l'estranger. Ho hem fet amb el Grup Parlamentari confederal d'Unidos Podemos, en Comú Podem, i ho van signar la Irene Montero i la senyora també Carolina Bescansa.

I, efectivament, aquesta modificació que nosaltres proposàvem de la LOREG soluciona el problema i el soluciona claríssimament. S'evita el vot pregat, ja no farà falta pregar el vot, no es dupliquen els terminis, no farà falta la necessitat d'aquesta ampliació, per tant, els terminis són molt més amplis, permeten el vot presencial i sobretot permeten també el vot per correu, que és una necessitat que nosaltres veiem també molt clara i molt evident.

Quina és la principal diferència entre vostès i nosaltres? Molt senzill, que no nosaltres no veiem lo del vot electrònic. I, si m'ho permet, vostè ha anomenat aquí la Marea Granate. Marea Granate tampoc està d'acord amb el vot electrònic –no està d'acord amb el vot electrònic–, tot i que coincidim amb les aportacions que ha fet Marea Granate sobre el vot pregat. Nosaltres hi coincidim al cent per cent, però diu que el vot electrònic no és la millor de les solucions. Per què? Perquè en aquest moment a Europa només Estònia planteja la possibilitat que hi hagi vot electrònic a les eleccions, i amb greus problemes, amb problemes molt greus. Al novembre del 2017 es van descobrir 750.000 certificats digitals falsificats en les eleccions d'Estònia. Molts països de la resta del món van començar a utilitzar aquest sistema i ja l'han retirat: Brasil, Estats Units, Veneçuela, Filipines, Índia. Tots amb irregularitats i amb possibilitats d'atacs. I, en aquest cas, a països europeus com França, Bèlgica, Itàlia i també Suïssa, Canadà, Austràlia han intentat implantar-lo parcialment, però no han aconseguit assentar el vot electrònic degut al risc d'atacs cibernètics. A la comissió

d'aquest Parlament sobre llei electoral hem parlat amb molts experts sobre aquesta possibilitat i ningú –ningú– ha plantejat la possibilitat que hi hagi una garantia al cent per cent de la utilització del vot electrònic.

És en aquest sentit que nosaltres, aquesta possibilitat de vot electrònic, i seguint també algunes de les recomanacions que ha fet el Comitè de Ministres del Consell d'Europa, plantejem que no és una bona possibilitat. Hi insisteixo, raons de ciberseguretat, d'atac a dades electorals, i sobretot la impossibilitat que tenim tots els ciutadans de verificar que aquest procediment sigui cert o no. Són dades que facilita una empresa privada, una empresa privada que, per cert, pot tenir relacions amb qualsevol àmbit de govern.

En definitiva, tot i coincidir amb el diagnòstic, votarem en contra de la moció donat que tenim matisos diferents en la solució del problema. Però això sí, que quedi clar, nosaltres estem en contra de la possibilitat de solucionar el tema amb el vot electrònic; dos, nosaltres som partidaris de suprimir el vot pregat; tres, d'enviar les paperetes a totes les persones del CERA, per tant, a tot el fitxer, a tot l'univers, i quatre, l'ampliació de terminis per tal de facilitar el vot presencial i també el vot per correu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies. Bé, aquesta moció parla de vulneracions dels drets de participació política i des d'aquesta perspectiva el Grup de Ciutadans estem d'acord que cal reformar, substituir el vot pregat, perquè és un sistema que afecta els drets de participació política dels ciutadans a l'exterior, no només dels catalans, sinó del conjunt de la ciutadania espanyola a l'exterior. I per això, des del Congrés dels Diputats, espero que en aquesta legislatura s'aconsegueixi, perquè és un autèntic calvari, poder modificar, tots plegats, el vot pregat.

Ara bé, ens sobta que en aquesta moció, que va de vulneració de drets de participació política, no es condemnin els robatoris de dades personals l'1 d'octubre, i que van enganyar els catalans amb un suposat dret de vot, que no teníem, en un referèndum il·legal. Diputada, vostè creu que el robatori de dades personals és un dret universal? Jo crec que estarà amb mi que no és un dret universal i en canvi vostès no ho condemnen. Em sobta que en aquesta moció vostès, que parlen de vulneració de drets de participació política, no condemnin les vulneracions dels drets de participació política dels diputats de l'oposició el 6 i 7 de setembre de 2017. No ho entenem. La memòria històrica, que és tan important per a la ciutadania i per a la regeneració democràtica, també de la societat catalana, ha de valdre per al que va passar fa dos anys, ha de valdre per al que va passar el 6 i 7 de setembre del 2017. Per què vostès no expliquen a la ciutadania, per exemple, que la decisió del Tribunal Europeu de Drets Humans de fa dos dies avala l'actuació del Tribunal Constitucional, que va protegir els drets de participació política dels diputats de l'oposició enfront l'abús de la majoria parlamentària separatista d'aquest Parlament? Per què no diuen la veritat? Per què no ho expliquen?

Ahir mateix, el president Torra, el president de tots els catalans, feia esment d'una resolució, d'una opinió d'un grup de treball que ni tan sols és la veu de l'Organització de Nacions Unides, i feia esment que aquesta resolució és d'obligat compliment per a Espanya i que si no compleix aquesta resolució Espanya està vulnerant normes i obligacions internacionals. Això és mentir –això és mentir. Però és que, a més, el president de tots els catalans, que està ple d'assessors..., també ho saben. Però a més és molt fàcil, no és una qüestió de saber dret internacional o no saber dret internacional, és una qüestió de llegir, és tan simple com llegir.

L'opinió, que és una opinió, que no és una decisió, que no és una sentència, que és una opinió d'un grup de treball, literalment diu: «Respecto de las recomendaciones formuladas en la presente opinión» –«recomanacions», *recomana*– «se invita al Gobierno a que informe al grupo de trabajo» –«se invita», no «se exige»–; és molt clar. Aleshores, si els assessors del president de tots els catalans això també ho saben –i, a més, qualsevol persona ho pot trobar a la web oficial de Nacions Unides–, veuen que això no és d'obligat compliment i veuen que això són merament recomanacions, és perquè estan enganyant el conjunt de la ciutadania. I això no pot ser –això no pot ser. Per què no expliquen, hi insisteixo, que el Tribunal Europeu de Drets Humans..., la decisió que va prendre fa escassament dos dies és vinculant, és la darrera instància judicial, i que va avalar el Tribunal Constitucional i la seva actuació en protegir els drets del conjunt de la ciutadania davant del cop a l'estat de dret i democràtic que és Espanya. Per què no ho expliquen?

Si de veritat volen garantir els drets de participació política de tots els ciutadans, no enganyin els ciutadans. Facin un gest democràtic i demanin disculpes, demanin disculpes pel 6 i 7 de setembre de 2017. I, ja posats, eh?, ajudi'ns que tant en el Parlament de Catalunya com en Congrés dels Diputats el vot de tots els ciutadans valgui igual i es respecti per igual.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmasas.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, president. Diputades i diputats, fa un parell de setmanes, abans d'aquestes dues últimes eleccions que vam tenir, en aquest mateix faristol, contestant a una moció de Ciutadans, vaig acabar dient: «Amb paraules del president Puigdemont: "A Europa i a Catalunya persistirem i guanyarem." Us emplaço a comptar-nos el vespre del 26 de maig, perquè parlarem de municipis, d'Europa, i ho farem amb les urnes. Urnes i Europa; em sap greu: juguem a casa i guanyarem.»

I ja ens hem comptat; ja va passar el 26, ja ens hem comptat. President Puigdemont, 1.045.011 vots, paperetes d'aquelles que no volien que fossin a les taules; vicepresident Junqueras, 765.617 vots; més del 50 per cent de vots independentistes, vots pel diàleg, per la democràcia, per la república, que no han impedit que el bloc del 155 –Ciutadans, Socialistes, Partit Popular– hagin enviat una carta al president del Parlament Europeu, perquè es pensen que hi ha algú que acredita qui pot ser diputat o no. Però és que a l'Europa lliure i a les democràcies qui acredita són aquests centenars de milers de vots. Per tant, en aquella ocasió els deia que no facin el ridícul; intentin no repetir el ridícul ara, però veig que persisteixen.

En tot cas, aquests vots, que són molts, que són moltíssims, no són tots, per moltes raons. Hi ha massa gent que viu entre nosaltres des de fa molts anys i no té dret a vot, però aquest és un altre debat que l'hauem de tenir un altre dia. Avui parlem de les catalanes i els catalans que són a fora per voluntat o per obligació i que no tenen més remei que haver de pregar per poder votar. I malgrat pregar-ho, no ho han pogut fer.

En aquella darrera intervenció al faristol, en acabar em vaig dirigir a Ciutadans i els vaig dir: «Sense saber-ho, quan guanyem nosaltres, també guanyaran vostès.» I aquesta moció que ens presenta avui el Grup Republicà –gràcies, diputada Marta Vilalta, per com ho hem pogut tractar i per acceptar-nos les nostres propostes de millora, i que, per tant, votarem en la seva totalitat favorablement–, va exactament d'això, perquè quan respectem i promovem principis democràtics essencials hi guanyem tots; quan situem les urnes, els vots i les persones que votem a l'epicentre del nostre sistema democràtic, i les protegim en lloc d'atonyinar-les, hi guanyem tots.

Cap de les forces polítiques que hi ha en aquest Parlament, cap, pot estar satisfeta amb el vot pregat. Deia Bukowski que la diferència entre democràcia i dictadura és que en democràcia et permeten votar abans d'obeir. Bukowski era un provocador; però efectivament el que fa fort el nostre sistema democràtic és allò que fem entre votació i votació, però finalment tot comença votant –tot comença votant. I, per tant, el que hem de fer és protegir i promocionar al màxim aquest vot.

Perquè quan a Catalunya votem, també des de l'exterior, fa por. I no és casualitat que el sistema de vot exterior sigui tan difícil i tan complicat per l'Estat espanyol. Aquest mateix hemicicle, sorgit de les eleccions del 21 de desembre, tenint en compte el vot exterior, la CUP, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya tenim el 54,15 per cent del sufragis, i aconseguim –aconseguim–, que sembla moltíssim, que hi hagi un 11,94 per cent de vot exterior. En canvi, en unes eleccions tan participades com les darreres europees, el vot exterior només ha estat del 8,23 per cent.

El vot és un dret; els drets s'exerceixen i no es pregunten a l'Estat. Som al segle XXI, i els responsables de l'Estat espanyol, els responsables d'aquest sistema de vot pregat, alguns el defensaven dient: «És que hem de tenir en compte que hi han països que el sistema postal és molt complicat.» Segle XXI; estem parlant de votació, de democràcia, estem dient que la dificultat és el sistema postal d'algun país.

Miri, el vot pregat és un fracàs, i per tant és també un frau democràtic. Ho explicava el corresponsal de TV3 a la Federació Russa. Hi han dos mil ciutadans amb passaport espanyol a la Federació Russa. Saben quants han intentat el vot pregat? Cent set. Saben quants han aconseguit votar finalment? Un. Aquestes són les xifres del vot pregat.

Nosaltres sí que sabem on volem anar –i ens sembla que és una guerra contra el temps, contra el progrés–: el vot electrònic serà una realitat. És evident que els nostres fills i els nostres nets riuran quan els diguem que estàvem dubtant de si el vot electrònic era el futur. Algú diu que si els bancs ens permeten treure diners del seu banc i posar-lo en un altre electrònicament, com no hem de poder votar? Per tant, els asseguro que aquest serà el sistema.

Però també es poden fer coses molt més fàcils i que sabem tots. Hem de poder imprimir les paperetes i enviar-les; no hem d'esperar vint dies que arribin les paperetes. Ho vam fer l'1 d'octubre, i va ser un èxit rotund, per cert. Apuntin-s'ho.

De la mateixa manera que la societat mana i els governs obeeixen, per poder votar el vot s'ha de poder exercir i no s'ha de pregar ni s'ha de demanar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. Bona tarda, diputats, diputades. Voldria també donar la benvinguda a les noves diputades i diputats que s'han incorporat. I, a diferència d'altres intervencions que he sentit, vaig a parlar del contingut de la moció i no d'altres coses, perquè ha arribat un moment que em pensava que m'havia equivocat de punt de l'ordre del dia.

El 2016 la Comissió de Peticions del Parlament Europeu va dirigir una carta al Congrés amb la voluntat de transmetre la seva preocupació pel sistema de vot pregat i animant-lo a canviar la seva legislació per tal de poder garantir els drets democràtics de la ciutadania que viu fora dels límits de l'Estat espanyol.

Però el cert és que, des de la reforma de la LOREG del 2011, la participació dels residents i de les persones residents a l'estranger ha baixat en més de vint-i-cinc punts, i el vot pregat és evident que ha estat un complet fracàs, sobretot un fracàs per

aquelles persones que s'han vist obligades a emigrar per raons econòmiques fora de Catalunya, també fora de la resta d'Espanya, pel context de precarització laboral i salarial, que, a sobre, han de superar tota una sèrie de traves, impediments i obstacles per poder exercir el dret principal de la democràcia representativa, que és el dret a vot. És a dir, no només has de voler votar, sinó que a més a més gairebé has de fer una gimcana de temps, de terminis i de paperassa per poder exercir una cosa tan bàsica com és el dret al vot.

De fet, no deixa de ser curiós que siguin precisament aquells que amb les seves polítiques de precarització, de retallades i d'austeritat van expulsar moltes d'aquestes persones les que a la vegada han legislat perquè aquestes persones no puguin exercir el seu dret al vot, segurament perquè massa contentes no deuen estar amb aquells governs que les han fet fora i perquè segurament els vots d'aquestes persones potser no anirien als governs, als partits que estan al Govern que les ha fet fora. Així que, de fet, lògica partidista, la té; lògica democràtica, no la té. I això és més que evident.

És una cursa d'obstacles que ha reduït la demanda del vot de les persones residents a l'exterior a poc més del 8 per cent, i que fins i tot en el cas que es demana el vot en el termini establert la garantia de poder exercir el dret a vot és baixíssima. I això ho hem anat veient gràcies a les dues campanyes electorals i a les dues eleccions que hem tingut recentment; com les xarxes s'omplien de tuits, i Facebook, i Instagram, i a tot arreu, dient que no arriben els papers, que no arriben els papers, i missatges dient «han arribat a l'últim moment», «per fi podré votar», «per fi podré votar», o fins i tot de persones que tenien el dret al vot i que, com que no l'han pogut exercir, han hagut d'estirar del mecanisme aquest que hi ha del vot prestat amb persones que optaven per l'abstenció, i que finalment s'ha hagut de fer. I això, persones que potser estan vivint a Grècia, no estem parlant de persones que viuen en un lloc remot de la selva equatoriana, que encara ho tenen bastant més difícil, ja els hi puc assegurar.

De tota manera, és important situar-nos en el moment en el que estem i el moment que estàvem fa uns mesos, i que efectivament hi havia una proposta de reforma de la Llei electoral que suprimia el vot pregat; una proposta que va ser aturada una vegada i una altra a la Mesa del Congrés, bloquejada pel Partit Popular i Ciutadans, en aquest cas; una proposta que a més a més ha quedat en el tinter, perquè, com que hi ha hagut una convocatòria d'eleccions avançades, tots aquests projectes s'hauran de tornar a reprendre.

Així que el que sí que ens agradaria és tenir també el compromís de les forces en aquest Ple, tant de les voten com de les que no voten, perquè quan arribi aquesta tramitació al Congrés siguem capaços de posar-nos totes a una per eliminar d'una vegada l'absurditat democràtica que és el vot pregat i poder avançar cap a garantir el dret a vot de totes les persones a l'exterior.

Nosaltres sí que estem a favor del vot electrònic. Nosaltres creiem que no podem anar d'esquena a la modernitat, perquè és que a més a més hem de ser conscients de quina és la realitat de les persones que viuen fora de Catalunya i fora d'Espanya. No sempre s'està prop d'un consolat, no sempre és fàcil el transport, no sempre funcionen els sistemes de correu. És molt més fàcil a molts llocs accedir a un sistema d'internet que accedir per carretera o per correu a poder exercir el dret al vot. S'han d'implementar els mecanismes i les garanties necessàries. S'ha d'aprendre dels errors allà on s'ha implementat i no ha funcionat, i senzillament s'ha d'avançar. Hola, estem al segle XXI, estem a l'edat de les tecnologies, i hem de poder aplicar-ho també en el dret a vot.

A nosaltres ens ha cridat una mica l'atenció que finalment una moció que era sobre vot pregat s'acabés ampliant també al tema del sufragi passiu. Creiem que no era tampoc el context de la moció. Però, bé, nosaltres el defensarem igualment, perquè, efectivament, si garanteixes el dret al sufragi actiu, el sufragi passiu ha d'estar igualment garantit per totes aquelles persones que viuen fora de Catalunya.

Però, hi insistim, creiem que cal que el compromís d'aquesta cambra, de totes les forces, sigui avançar cap a l'eliminació del vot pregat, perquè això beneficia totes les persones residents a l'exterior, siguin d'on siguin, vinguin d'on vinguin i votin a qui votin.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn del diputat Carles Riera, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, mirin, des del 2016..., no hem anat massa enllà en la recopilació de dades, però ja es fa evident que més del 90 per cent de les persones a l'exterior no poden exercir el seu dret a vot. Això és una fractura democràtica inacceptable, intolerable absolutament: és una fallida democràtica en tota regla. I el que resulta és que, com a Catalunya no disposem d'una llei electoral pròpia, no comptem amb una junta electoral central també pròpia que tingui l'obligació d'agregar i centralitzar les dades per països de procedència del vot, però això ve agreujat a més pel fet de que el Departament de Governació, que a nosaltres ens consti, si més no, tampoc està fent cap gran tasca per tal de sistematitzar la recollida d'aquesta informació i poder conèixer quines són les dades de participació reals i la seva distribució. Són entitats com la FIEC o Catalans al Món, la societat civil, qui ha de suplir aquesta tasca que hauria de fer el Govern de la Generalitat a nivell de Governació, a nivell d'Interior, a nivell del Departament d'Exteriors, i que no s'està fent. I això també es un problema del sistema, eh?

Però pel que fa ja en concret a les propostes de la moció, dir que cal ser precisos en que exigim també la derogació dels articles 42 i 75 de la LOREG. Cal tenir en compte que el 42 redueix els terminis de campanya electoral de cinquanta-quatre a quaranta-set dies. Sembla ser que això és un problema important per la participació exterior, per tota la tramitació de la participació a l'exterior. I, d'altra banda, també cal recordar que l'avantprojecte de llei en discussió al Parlament fixa en el seu primer article que el vot electrònic s'implementaria seguint el que disposa el 75 de la LOREG, que és el que instaura el vot pregat. Si es deroga el 75 de la LOREG, aleshores la Llei catalana de vot electrònic haurà de ser revisada, haurà de ser repensada en conseqüència.

I per acabar, i com a coses a curt termini, en el seu moment la CUP ja vàrem presentar en la passada legislatura –podem actualitzar-ho– esmenes a l'Avantprojecte de llei de vot electrònic en què parlàvem no només de vot electrònic, sinó també de facilitats electròniques. En aquest sentit, hi han algunes mesures, com per exemple la descàrrega automàtica de paperetes, que es poden incloure en el decret de convocatòria d'unes eleccions sense que calgui modificar la LOREG.

Per tant, escoltin, cal garantir el vot exterior; això requereix modificacions legislatives a nivell «macro», implicacions de l'Administració catalana que no s'estan produint, i òbviament assumir un conflicte amb l'Estat, que vol limitar uns drets democràtics que nosaltres al nostre país hem de defensar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Finalment, en nom del Subgrup del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Daniel Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidente. La verdad es que el voto rogado se ha convertido en los últimos años en el centro de la polémica, y no falta razón para ello, porque desde su instalación la participación en el exterior ha caído drásticamente.

Y hay que decir también que el motivo por el cual se instauró el voto rogado, pues, fue por los continuos fraudes que se estaban produciendo en el exterior en la emisión del voto exterior. Y hay que decir también que a esta conclusión no es que llegara el pérfido Gobierno de Mariano Rajoy; llegó el Gobierno del señor Rodríguez Zapatero, y que contó con los votos del Partido Socialista, del Partido Popular, de la antigua Convergència i Unió y del Partido Nacionalista Vasco. No creo que estos partidos estuvieran pensando en aquel momento en hacer la vida imposible a los catalanes que estaban residiendo en el exterior; es que había un problema y se intentó poner los instrumentos precisos para solventarlo.

Dicho esto, es cierto que los requisitos que se exigen para la emisión del voto rogado, pues, no facilitan la participación de los españoles que residen en el exterior. *Ara*, de ahí a deducir que se perjudica más o menos a unos partidos políticos por dicho sistema, pues, yo creo que es deducir demasiado. Creo que ustedes tienen el don de adivinar qué votan los españoles en el exterior; yo les digo: el Partido Popular ha ganado en varias elecciones generales el voto en el exterior. Podríamos ser nosotros también perjudicados de dicho sistema. Pero no lo hacemos, no; no hacemos un discurso victimista, sino que simplemente creemos que el sistema hay que cambiarlo, pero no deducir de ahí un discurso victimista. Y hablo de españoles en el exterior, de todos los españoles. El sistema no perjudica a unos españoles originarios de unas comunidades autónomas más que a los de otras; es decir, no perjudica más a los catalanes que a los gallegos, perjudica a todos los españoles en el exterior. No hay una conspiración para hacerles la vida..., a los españoles en el exterior.

Por tanto, nosotros creemos que se deben introducir reformas en la emisión del voto exterior, pero con garantías: que garantice la identidad, que garantice el voto secreto y que garantice también que el voto se emite libremente. Y el voto electrónico, desgraciadamente, no es una solución.

Puede haber soluciones alternativas: ampliar los centros de votación, ampliar los plazos..., pero derogar el voto rogado y volver a la caja de Pandora que era anteriormente el anterior sistema, nosotros no lo compartimos y por eso vamos a votar en contra de la moción.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Bé, moltes gràcies. Com dèiem, aquesta era una moció presentada pel Grup Parlamentari Republicà, per tal de garantir drets, per tal de que aquests drets es respectin i que no siguin vulnerats, i, per tant, per poder donar la veu a tothom. I, malgrat denotar-se un consens generalitzat, en lloc de posar en valor aquest punt de trobada, aquest consens que existeix per tal de dir que el vot pregat no funciona, veurem com hi ha grups parlamentaris que busquen excuses per no votar a favor d'aquesta moció.

En tot cas, no passa res, hi seguirem treballant. I quan surti aprovada, doncs, treballarem perquè, efectivament, com deia la diputada Segovia, això pugui ser una realitat al més ràpid possible.

En tot cas, hem vist com el Grup de Ciutadans, no?, venia aquí pensant-se que potser encara estem en campanya electoral, posant el pilot automàtic dels discursos de sempre i parlar de temes que no són objecte de la moció. Han desaprofitat una oportunitat important per parlar de vot electrònic, per parlar de respecte en el dret de vot, en aquest cas, per parlar d'altres coses en aquest sentit. I, per tant, doncs, em sap greu, diguéssim, que desaprofitin aquest temps.

En tot cas, no els acceptem, com els dèiem, les esmenes, perquè fan unes acusacions infundades o, d'alguna manera, diuen que no hi ha hagut garanties en proce-

diments legals que s'han fet en altres tramitacions de vot, com el de les cambres de comerç. I el que al final veiem és que quan una votació no us agrada, el que intenteu és deslegitimar-ne el resultat. I això, doncs, no pot ser, no es pot guanyar als jutjats allò que no es guanya a les urnes.

En tot cas, diuen que el Govern de la Generalitat hauria de demanar disculpes, en tot cas, relacionat amb el tema dels observadors internacionals, entre d'altres. No saltres sí que volem posar la lupa a que internacionalment se sàpiguen totes aquestes vulneracions de drets, perquè llavors passen coses com que, precisament aquesta setmana, un grup de treball de Nacions Unides, el Grup de Treball de Detencions Arbitràries, efectivament, deia que els presos haurien d'estar en llibertat i, per tant, deia que s'ha d'atendre..., i literalment...

El president

Diputada...

Marta Vilalta i Torres

...el grup de treball –acabo, president– demanava al Govern d'Espanya que adopti les mesures necessàries per remeiar aquesta situació. Això ho diu literalment. I, per tant, potser qui ha de demanar disculpes són aquells...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Marta Vilalta i Torres

...que són còmplices de la repressió i de la vulneració de drets.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Hem cridat a votació.

Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* No?

Bé, doncs votarem el conjunt de la moció en una sola votació.

Comença la votació.

La Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les vulneracions del dret de vot dels ciutadans a l'exterior ha estat aprovada per 71 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat en el territori

302-00106/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat en el territori, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Francisco Javier Domínguez. Quan vulgui.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Hoy venimos a hablar de Tarragona, de la movilidad en Tarragona. La entrada en servicio de la variante de Vandellòs es inminente, o al menos eso dicen. Esto afectará a los usuarios del tren en Tarragona, y este Gobierno debe actuar ya. Rectifico: señores del Govern, ustedes ya deberían tener los deberes hechos –que, por cierto, no están. El Corredor del Mediterráneo es un buen proyecto, pero Tarragona y las poblaciones cercanas necesitan incorporarse y no quedarse fuera del mapa. Es responsabilidad de este Gobierno tener preparado un plan de transporte alternativo para cuando se interrumpa la línea entre Cambrils y Tarragona. Y también es su

responsabilidad tener muy bien definido el proyecto del tren *tram*. Ninguna de estas dos cosas está hecha. Aunque por el monotema del *procés* sí que se preocupan.

En esta moción, el Grupo de Ciudadanos instamos al Gobierno a ponerse a trabajar por la movilidad en Tarragona. Este Gobierno debe mejorar la conexión entre las estaciones de Tarragona ciudad y la del AVE. Debe ser un transporte ágil, suficiente y fiable. Actualmente, el servicio de bus no está coordinado con los horarios de los trenes, y el usuario debe anticiparse más de cuarenta minutos. Pero son cuarenta minutos para usar un servicio de alta velocidad. Son demasiados.

Debe modificar la situación del taxi y trabajar en la unificación del servicio en el Camp de Tarragona. El objetivo sería mejorar el servicio y moderar el precio del taxi, ya que tenemos los taxis más caros de toda España.

Debe facilitar un aparcamiento asequible en el entorno de la estación del AVE. Hay varias posibilidades para corregir este problema de aparcamiento: aparcamiento *low cost*, bonificaciones vinculadas al billete... Exploren y busquen la mejor solución.

Este Gobierno debe optimizar los recursos públicos de transporte a través de la ATM del Camp de Tarragona; la movilidad debe entenderse y debe gestionarse de manera integral. Este Gobierno debe garantizar las frecuencias de trenes entre Tarragona y Barcelona. Los usuarios de Tarragona no pueden perder prestaciones precisamente cuando se están mejorando las infraestructuras con la variante.

Las personas hacen sus proyectos de vida, entre otras cosas, en función de la movilidad disponible, y muchas familias han decidido quedarse en Tarragona o venir a vivir por la facilidad de desplazarse a Barcelona; no podemos decirles ahora que tendrán menos trenes. Por esta misma razón, también debe garantizar la movilidad en las estaciones de la costa entre Cambrils y Sant Vicenç de Calders, Salou, Altafulla y Torredembarra. Por todo esto, este Gobierno debe tener un plan de transporte alternativo, el día después de que la variante deje de funcionar la vía de la costa.

Respecto al tren *tram*. Ya va siendo hora de solicitar formalmente el traspaso de los terrenos liberados, que no se ha hecho. Además, los ciudadanos se merecen saber cuándo entrará en funcionamiento el famoso tren *tram*. Hace veinte años que conocemos el proyecto de la variante de Vandellòs y, a pesar de este tiempo de retraso, este Gobierno no tiene nada preparado del tranvía; eso sí, en el territorio se habla mucho del tren *tram*, se habla mucho, pero se hace muy poco y, hoy por hoy, no tenemos un calendario ni siquiera aproximado del tren *tram*.

Respecto a la alta velocidad. Este Gobierno debe negociar con el Gobierno de España tanto los Avant que conecten la futura estación del aeropuerto del Prat con Lleida, Tarragona y Girona como los Avant entre Lleida y Zaragoza. Ya sabemos que no es competencia de la Generalitat, pero este Gobierno debe liderar estas negociaciones, debe defender los intereses de los ciudadanos y debe defender la movilidad en Tarragona.

Y, por último, respecto a la T-Mobilitat. Este Gobierno debe informar cuándo se implantará la T-Mobilitat y, como estamos hablando de Tarragona, debe informar cuándo nos llegará la T-Mobilitat, cuándo llegará a la segunda área metropolitana de Cataluña. Y también debe ser transparente con este tema de la T-Mobilitat; debe facilitar una relación de los contratos públicos relacionados, las modificaciones que se han hecho en los mismos y los importes. ¿Cuánto nos está costando esta T-Mobilitat?

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en primer lloc, el diputat Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Consellera... No fa pas tants dies, justament el 9 d'abril d'enguany, el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern d'Espanya van arribar a un principi d'acord per tenir un full de ruta únic per abordar les infraestructures ferroviàries al Camp de Tarragona; una reunió en què, a més a més, hi van participar diversos alcaldes: el de Tarragona, el de Reus, l'alcalde de Cambrils, l'alcalde de Vila-seca, també el de Salou. És cert, les actuacions que...

I, per tant, aquesta moció que avui ens presenta Ciutadans –que suposo que també estava allò..., al carril de les eleccions que es van celebrar diumenge–, moltes de les coses que ens plantegen estaven marcades ja en aquella reunió que es va produir –torno a repetir– el dia 9 d'abril. I és cert que les actuacions que s'estan portant a terme en el Corredor del Mediterrani, la posada en marxa sobretot de la variant Vandellòs-Tarragona, suposaran una nova configuració de les infraestructures ferroviàries que afectaran, bàsicament, els municipis del Camp de Tarragona.

Algunes de les actuacions que es plantegen en aquesta moció també estaven incorporades –tots vostès ho coneixen– en el projecte de pressupostos que el Govern d'Espanya va presentar en el Congrés de Diputats i que entusiàsticament tant Ciutadans, com Junts per Catalunya, com Esquerra Republicana hi van votar en contra. El nou Govern d'Espanya –quan sigui elegit– tornarà a portar al Congrés dels Diputats els pressupostos i plantejarà aquestes inversions, que ja recollia en el seu dia el projecte que no va ser aprovat, i esperem de vostès –no sé si de tots, però d'alguns de vostès– una actitud diferent, que permetran o que permetrien desencallar algunes de les propostes que avui estic convençut de que aprovarem en aquest plenari del Parlament de Catalunya.

Perquè estem parlant també de la lluita... –ahir en parlàvem–, estem parlant també de la lluita contra el canvi climàtic i la reducció d'emissions. I, això, bàsicament vol dir que en els propers temps, en els propers anys, hem de fer una aposta decidida, una inversió forta en l'electrificació del transport, i això passa, evidentment, bàsicament, per inversions potents en el sector ferroviari. Però algunes d'aquestes inversions i sobretot alguns dels serveis que vostès plantegen... –i en aquest sentit anaven les nostres esmenes, que no han pogut ser al final transaccionades, però ja li anuncio que hi votarem a favor–, sobretot els nous serveis, jo crec que no es poden abordar sense estudiar acuradament criteris objectius que els sustentin, bàsicament, referits als aprofitaments mínims que han de tenir aquests nous serveis; els referits a la cobertura, a la recurrència i a altres factors que, des del nostre punt de vista, són essencials i que tenen a veure amb aspectes socials i de cohesió territorial i de retorn econòmic i social d'aquestes inversions. Per tant, aquesta anàlisi de viabilitat que nosaltres els plantejàvem i que al final no hem acabat de trobar la fórmula exacta per incorporar-lo en el text de la moció que s'aprovarà.

Per què es necessita una anàlisi de viabilitat? Perquè el diputat Domínguez coneix perfectament que s'haurà de modificar el contracte programa entre l'Administració General de l'Estat i Renfe, un contracte programa que va fins al 2027 i que, per tant, tots aquests temes s'han de tenir clars. De totes maneres, com els deia al començament, el Ministerio de Fomento i la conselleria de Territori i Sostenibilitat han creat ja un organisme de... –com a mínim en el ministeri això va endavant–, s'ha creat una comissió de coordinació per analitzar aquestes noves actuacions ferroviàries en el Camp de Tarragona per arribar a l'objectiu que tots volem, que és que tirin endavant.

I, molt ràpidament, en aquests quinze segons que em queden, en el tema de la T-Mobilitat, nosaltres donarem suport als dos punts, perquè portem cinc anys de retard respecte a la seva posada en funcionament i ja és hora que el Govern es comprometi, d'una manera clara, a la seva posada en funcionament.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Moltes gràcies, president. Honorable consellera; secretari d'Infraestructures, senyor Gavín; diputades, diputats, en primer lloc, voldria aprofitar per donar les gràcies al diputat Domínguez, amb qui coincidim habitualment al tren regional per venir al Parlament, i amb qui hem pogut negociar i transaccionar diverses esmenes, juntament amb el diputat Campdepadrós. I hem arribat, diria, a un acord bastant ampli, amb una mirada en clau d'àrea metropolitana del Camp de Tarragona. Una mirada molt necessària.

Quan parlem d'infraestructures ferroviàries i aeroportuàries, de la seva connectivitat, del paper estratègic que han de jugar en el conjunt del país, ens queda la impressió fonamentada de que anem tard, molt tard. I fer tard vol dir que al conjunt del Camp de Tarragona hem perdut oportunitats molt importants i que hem de redoblar esforços per recuperar terreny. Recuperar terreny passa per ser capaços de consensuar posicions polítiques que vagin molt més enllà de les necessitats immediates i dels compromisos electorals a curt termini i també de les posicions estrictament locals. Per tant, aquí hi tenim tots plegats una responsabilitat.

Mirin, el Camp de Tarragona és la segona àrea metropolitana del país, amb més de 500.000 habitants i amb problemes importants de mobilitat que, en gran part, responen a una planificació nefasta de les infraestructures al territori per part del Govern de l'Estat.

Si entrem en el cos de la moció, els primers punts fan referència a l'estació de l'AVE. En aquest sentit, compartim bona part de les seves reflexions, però voldria aprofitar la meua intervenció per recordar com hem arribat fins aquí, perquè no hem d'oblidar que la majoria d'aquestes dificultats de mobilitat que patim avui venen pel fet d'haver situat una estació al mig del no-res, a tretze quilòmetres de Tarragona ciutat. Des d'arribar a l'estació, a poder-hi aparcar són problemes que els usuaris patim cada dia. De fet, en el cas de l'aparcament, els usuaris només tenim dues alternatives: o deixem el cotxe a l'aparcament de pagament, amb un cost aproximat de 24 euros al dia, o bé aparcuem als vorals d'una carretera sense il·luminació ni zones habilitades per a vianants, amb tots els perills que això comporta, sobretot a l'hivern, quan a les cinc de la tarda ja és fosc.

De fet, en aquesta moció es parla de facilitar que a l'entorn de l'estació es pugui habilitar zones d'aparcament. En aquest sentit, voldria posar en relleu que l'Ajuntament de la Secuita ja fa dies que hi treballa. L'any 2017, l'ajuntament va adquirir uns terrenys a dos-cents metres de l'estació i actualment està realitzant el tràmit urbanístic corresponent per poder crear un aparcament amb capacitat d'unes sis-cents places, amb la qual cosa quedaria resolt aquest problema. Per tant, l'Administració local és qui en aquest moment està fent aquesta feina, solucionant els problemes reals de la gent, que d'això es tractava, no?

En canvi, votarem en contra del punt número 2. Creiem que la creació d'una àrea metropolitana del taxi mereix una reflexió més profunda i no només parlar de les restriccions actuals a l'estació del Camp.

D'altra banda, també hem arribat a un acord en la majoria de punts que fan referència a oferir un millor servei integral de transports a través de l'Autoritat Territorial del Camp de Tarragona. Hi estem molt d'acord. De fet, des del nostre grup apostem clarament per aquesta visió metropolitana del transport i, precisament, en aquesta clau, la clau metropolitana, hem trobat a faltar, per exemple, que es faci referència a les connexions entre Reus, Cambrils o Valls amb l'estació del Camp de Tarragona, perquè en aquesta moció només es parla de les connexions amb Tarragona ciutat.

I també creiem que hagués sigut interessant que algun punt fes referència a les nefastes connexions ferroviàries que tenen les ciutats de Valls o Montblanc amb Barcelona. Realment el tema és escandalós.

També compartim la necessitat que el Ministeri de Foment traspassi sense dilació els terrenys alliberats amb la posada en marxa de la variant ferroviària de Vandellòs, per poder desenvolupar el tren tram, un mitjà de transport que compta amb l'acord del territori i que esperem que pugui ser una realitat ben aviat per millorar no només les connexions internes, sinó també per disminuir el temps de viatge a Barcelona.

Però vostès demanen un calendari realista i concret, en tres mesos, i aquí no hi podem votar a favor, perquè, sincerament, això és molt complicat, per no dir impossible. El que sí que podem dir és que el departament ha encarregat a Ferrocarrils de la Generalitat l'impuls de la licitació de l'estudi informatiu, i un cop tinguem aquest estudi informatiu, podrem concretar més aquest calendari.

Finalment, voldríem agrair a Ciutadans aquesta moció i els emplacem, en aquest cas al Congrés, que ens acompanyin, que acompanyin el Govern de la Generalitat en les reclamacions en clau de territori, perquè hi ha molta feina a fer. I és important que des del territori, però també des del Parlament de Catalunya, fem la pressió a qui pertoca –que malauradament encara és Madrid–, per poder millorar les infraestructures del Camp de Tarragona.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Eusebi Campdepadrós.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellera, conseller, no podem comptar amb la presència del conseller de Territori, però sí que comptem amb la presència –i l'agraïm– del Govern aquí, del secretari d'Infraestructures i Mobilitat, senyor Gavín, al qual saludem. I ens sap greu també no poder comptar, com li hagués agradat, amb la presència del conseller Rull, actualment diputat injustament suspès, que precisament sempre li havia sentit dir que ell volia la independència no pas per parlar de banderes, sinó de carreteres. Per tant, aquest seria un tema que li interessaria especialment.

En el tema que ara abordem, al voltant de l'estació coneguda per «estació de l'AVE» del Camp de Tarragona, s'ha de fer la prèvia que és conseqüència, precisament, de la situació de dependència. És conseqüència, precisament, que les decisions es prenguin a sis-cents quilòmetres, sense tenir en compte les necessitats del territori.

I, efectivament, l'estació allà, lamentablement, com posava de relleu la diputada Sans, és una estació que està al mig del Camp de Tarragona i desconnectada absolutament, i molt mal connectada amb el que són els centres urbans més importants de Tarragona, de Reus i també de Valls, del Vendrell, de Cambrils. Està absolutament...

I, precisament, aquestes decisions preses a distància..., precisament, disposar d'un estat propi és per a aquestes coses, per prendre les decisions de la forma més propera al ciutadà i tenint en compte les necessitats del territori. I ara, precisament, ha de ser el Govern de la Generalitat el que solucioni els problemes.

Sí que vull posar en valor, i li agraeixo molt tant el plantejament de la moció com l'actitud al diputat senyor Domínguez, que –també a la col·laboració de la senyora Sans– posava a plantejament preocupacions del territori de Tarragona, que aquí se'n parla poc. I, evidentment, hem aconseguit consensuar molts dels punts –acabarem votant que sí a deu i no a tres, però d'una manera matisada que no és un no, ben bé, al que plantegen.

Sí que és veritat que moltes de les qüestions, de fet, ja han estat aprovades o en propostes de resolució o en mocions i estan acomplertes pel Govern. Per exemple, votarem que no al punt 6 perquè, precisament, en sessió de data de 30 de gener del 19, el conseller ja va comparèixer per donar explicació sobre l'execució del contracte de la T-Mobilitat.

Hem de fer referència també al punt número 2, al qual també es referia la diputada Sans, en relació amb el tema del taxi, que... Efectivament, en el tema del taxi, el Govern ha fet la feina: ha aconseguit un acord que fa que hi hagi una situació pacífica del taxi a l'estació i en l'àmbit d'allí, que no és l'òptim, però que permet una situació que satisfà tant els ajuntaments de Perafort i la Secuita –on materialment radica l'estació– i els serveis de taxi d'allí, com els taxis de Tarragona, que poden anar a carregar. Per tant, allí el Govern ha fet la feina i ha aconseguit un acord amb relació al tema del taxi. El que fa que..., si bé seria desitjable un plantejament global d'àrea metropolitana, això hauria d'incloure una cosa molt més complexa, que seria abordar el tema de l'aeroport de Reus. I, per tant, en aquest moment votarem que no perquè és una cosa, l'acord que hi ha actualment, instat pel Govern –hi insisteixo–, que ha donat solució a això.

Tenim, efectivament, també el problema de l'aparcament, que l'ha posat en relleu la diputada Sans, i, efectivament, aquí ha hagut de ser un petit ajuntament –un petit ajuntament, però amb un gran alcalde–, el que ha hagut de donar solució al que no ha fet l'Estat. Efectivament, el problema és gravíssim: cotxes que han d'estar a les voreres durant tot un dia, hi ha hagut problemes de trobar-se fins i tot actes de vandalisme, cotxes cremats, cotxes robats. I és imprescindible disposar d'un aparcament *low cost*, al qual el Govern donarà tot el suport, en la part que correspon al Departament de Territori..., aquesta actuació.

Ja dic que en la resta de qüestions estem d'acord. I l'únic el tema del Tramcamp, que, efectivament hi estem d'acord, però, evidentment, no es podia assumir un compromís que hagués estat irreal. El Govern ha engegat ja l'estudi informatiu i d'impacte ambiental i donarà informació al seu temps, però cal tenir en compte que això requereix plans urbanístics municipals, la intervenció del *ministerio* i, per tant, no es pot comprometre a una calendarització.

I, per últim, i sent la darrera intervenció del dia, s'ha de fer referència imprescindiblement –i té importància– al dictamen del Grup de Treball de Detencions Arbitràries de la Comissió de Drets Humans de les Nacions Unides. Somriuen, però és important.

Vostès diuen que no és obligatori. Aquesta comissió ha fet fins ara 245 dictàmens, només dos dels quals referits a països de la Unió Europea –Polònia i França– que els han complert.

Aquest dictamen diu que són presos polítics i, per tant...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

Eusebi Campdepadrós i Pucurull

...llibertat, presos polítics, amb un especial record a l'aniversari de la presidenta Forcadell.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula el diputat senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Sap greu que no hi és, en aquest cas, el conseller de Territori i Sostenibilitat; sí que hi és el secretari general d'Infraestructures del Govern, el senyor Isidre Gavín.

Saben vostès que jo diria que la mobilitat al Camp de Tarragona ha estat un dels vells *hits* de debat parlamentari en aquesta legislatura. Des del nostre grup parlamentari, des de Catalunya en Comú Podem, hem plantejat diverses reivindicacions al llarg d'aquesta legislatura. Tinc la sensació que anem presentant mocions rere mocions, però crec que avancem poc, eh? Ho dic, jo diria, lamentant-ho profundament, però tinc la sensació que aquests debats els hem anat tenint de manera reiterada i els anem tenint de manera reiterada.

Crec que tenen a veure o el seu origen té a veure –s'ha dit també–, en aquests moments, jo crec que amb el que és una planificació errònia durant molt de temps del que és la mobilitat al Camp de Tarragona. Especialment perquè s'ha apostat per una determinada infraestructura que és, evidentment..., no dic que no sigui necessària, però que s'ha prioritzat enormement la mobilitat a través de l'alta velocitat a Catalunya. És a dir, tenim les quatre capitals de les quatre grans demarcacions connectades per l'AVE, però tenim grans dèficits en infraestructures, especialment aquelles que fan servir al dia a dia els ciutadans i ciutadanes, com són, per exemple, les rodalies, no?

I és cert..., i no seré jo qui defensi, en aquest cas, la política d'infraestructures del Partit Popular o del Partit Socialista, que han coincidit en un determinat model, que és aquest model, eh?, el model de l'alta velocitat, però crec –i aquí no crec que vagi errat– que no és un problema només de Catalunya i Espanya o d'on es prenen les decisions, sinó que també determinats partits de Catalunya, com per exemple, Convergència i Unió, en el seu cas, van apostar per un determinat model d'infraestructures que va ser aquest i sempre ha estat aquest, per davant de la mobilitat de la majoria.

I també jo estic d'acord que, a la planificació al Camp de Tarragona, va ser un autèntic disbarat situar l'estació d'alta velocitat on està, que és al mig del no-res, com s'ha dit ara mateix, però que això també va ser fruit d'una determinada política de campanar entre Reus i Tarragona, entre Tarragona i Reus per no ser capaços de posar-se d'acord on anava una infraestructura com aquesta i no fer-ho en el centre de la ciutat com s'ha fet, per exemple, a Barcelona, com s'ha fet a Girona o com s'ha fet a Lleida. Per tant, també hi ha alguns errors que diguéssim que serien propis, no serien només exògens, que sempre tenim, no?, una, diguéssim, recurrent costum aquí d'expulsar-nos les puces i no assumir errors que jo crec que són propis.

I jo tinc la sensació que estem davant d'una situació en què podem cometre un nou error, eh? I jo crec que saben vostès que des del nostre grup parlamentari, des de Catalunya en Comú Podem, hem reivindicat pràcticament des del primer dia d'aquesta legislatura la necessitat de posar en marxa el tren tram al Camp de Tarragona. Creiem que l'entrada de la posada en marxa de la variant de Vandellòs suposarà o pot suposar, pràcticament abans de finals d'any, doncs, que la mobilitat a través de rodalies, de Cambrils, Salou, es vegi enormement afectada.

I jo tinc la sensació que, malgrat que anem presentant mocions rere mocions, el temps va passant i que una altra vegada més hi ha una patata calenta que se'ns està no sé si podrint a les mans. I que crec que el Govern de la Generalitat tampoc està actuant amb la suficient celeritat. És a dir, tenim un govern que és capaç de declarar l'emergència climàtica –benvinguda sigui–, però que al mateix temps té molta pressa per posar en marxa la prolongació de la C-32, per exemple, entre Blanes i Lloret, amb un cost des d'un punt de vista econòmic molt important de mobilitat privada i, en aquest cas, també carregant-se seixanta-mil arbres a la demarcació de Girona. Però que se'ns està podrint a les mans, per exemple, el que té a veure amb la mobilitat, amb la mobilitat sostenible i amb la mobilitat del dia a dia de milers de ciutadans i ciutadanes.

I, mirin, tots i totes ho sabem, això pot acabar a finals d'any. Ara ens diuen que amb tres mesos no tenen la capacitat de posar en marxa l'informe, però és que fa mesos –jo diria que fa un any– que anem reclamant que treballem d'una manera efectiva en el tren tram al Camp de Tarragona. Jo tinc la sensació que això se'ns acabarà, com deia abans, podrint a les mans i que, a més a més, no sé si és que ja els va bé, però per aquí hi ha un debat que és fonamental, i tots ho saben. Segurament no es podia posar damunt de la taula abans de les eleccions municipals, perquè segurament hi havia, no?, alcaldes i alcaldesses que es jugaven les eleccions municipals, en aquest cas a Salou i a Cambrils, i era complicat substanciar aquest debat abans. Però si hi ha desmantellament –i no ho diem nosaltres, també ho diu la Plataforma en defensa del transport públic–, si hi ha un desmantellament real i efectiu, en aquest cas, de la infraestructura viària que passa en aquests moments per Cambrils i Salou i no es posa en marxa una transformació del Tramcamp, no hi haurà Tramcamp al Camp de Tarragona, perquè la inversió serà substancialment fonamental. I aquest és el compromís que no acabem encara d'aclarir i no sabem exactament què vol fer la Generalitat ni fins i tot què vol fer l'Estat. Llavors, jo crec que això és el fonamental que discutim i abordem d'una vegada per totes.

Fa uns mesos també es va aprovar, en aquest cas l'hi vam reclamar al conseller de Territori i Sostenibilitat, una cimera. Entenc que es va fer amb els alcaldes, però també li reclamàvem que hi hagués un debat al Camp de Tarragona també amb els grups parlamentaris i que discutíssim com podíem gestionar no només la gran mobilitat al Camp de Tarragona, la que té a veure, evidentment, amb la connectivitat de l'estació d'alta velocitat al Camp de Tarragona, sinó amb el que afecta milers de ciutadans i ciutadanes en la seva mobilitat del dia a dia (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que no utilitzen en aquest cas l'alta velocitat...

El president

Diputat, ha acabat el temps.

David Cid Colomer

...i els estem condemnant –acabo ja– a una mobilitat en transport privat per desplaçar-se en els seus desplaçaments del dia a dia.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Maria Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; gràcies, president. Des de l'escó. Veiem que aquesta proposta apunta necessitats de transport públic al Camp de Tarragona que entenem que són interessants i que són importants i, per altra banda, entenem que ens manca una sobirania sobre un servei estratègic com és el servei ferroviari. Per tant, mentre sigui l'Estat qui tingui aquesta competència, seguirà havent-hi manca d'inversions i a nosaltres ens mancarà la capacitat de decidir sobre un servei estratègic tan important com és el servei ferroviari.

Per altra banda, i respecte a la T-Mobilitat, el mateix. Trobem que la T-Mobilitat ha sigut un invent que finalment serà un nínxol de mercat per a determinades empreses. Al final hi han hagut retards, incompliments sistemàtics, ja s'han gastat 24 milions en fer informes que no serveixen absolutament de res. Perquè és clar, està constatatíssim que aquesta empresa l'únic que busca és el seu benefici particular, i no pas cobrir les necessitats de la ciutadania i millorar la qualitat d'un servei públic tan important i tan estratègic com és el transport.

Veiem que l'empresa és SocMobilitat, que està formada per CaixaBank i Indra. CaixaBank, el senyor Isidre Fainé, disposat a col·laborar i conxorxar-se amb l'Estat per dur a terme una operació d'estat. Portes giratòries, càrrecs de Convergència, del Partit Socialista, milers de casos de sobre costos, socialització de les pèrdues, privatització dels guanys, estafes repetides... Així no tindrem sobirania mai per prendre cap tipus de decisió, si seguim deixant serveis tan estratègics com és el transport en mans de CaixaBank, en mans de l'IBEX 35, en mans d'aquells que es van tancar després de l'1 d'octubre en una sala amb els grans barons per impedir que el poble poguéssim decidir el nostre present i el nostre futur.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Bé, aquesta moció fa referència a la mobilitat en l'entorn de Tarragona i sobretot jo crec que posa de relleu *una* infraestructura que entrarà en funcionament ben aviat i que té força rellevància. Però em permetran primer que me'n refereixi a una altra, que és fàcil qüestionar-la ara que ja està feta, que és l'estació del Camp de Tarragona. I comparteixo, com a usuari que en soc, d'aquesta estació, les incomoditats que representa. Però potser també que ens situem en el moment per visualitzar els estira-i-arrosnes que hi van haver no només entre Reus i Tarragona; també en formava part Valls. I també hi havia el Govern de la Generalitat, i concretament un paper molt actiu d'un conseller de Medi Ambient, que fins i tot després va ser secretari d'estat d'Infraestructures, o del director general d'Urbanisme, que va jugar un paper fonamental en la definició de la ubicació de l'estació del Camp de Tarragona. I també recordar que precisament l'origen de l'estació en aquell punt són uns terrenys que eren propietat del mateix Incasòl. Per tant, el Govern de la Generalitat hi va jugar un paper important, en aquella definició.

I ara estem parlant d'una altra infraestructura importantíssima, que va començar farà dinou anys, és cert, fa molts anys, però afortunadament ara entrarà en funcionament, que és la variant Vandellòs-Tarragona. I això posarà més pressió sobre l'estació del Camp de Tarragona. I, per tant, és cert que s'ha de dotar d'infraestructures, aparcaments, millora del transport públic, el taxi..., ai, el taxi, hem de parlar del taxi a Perafort i la Secuita, que no serà segurament senzill, perquè ja no va ser senzill en el seu moment la ubicació del servei de taxi a l'estació del Camp de Tarragona, i tot allò que comporta.

L'actual via, escoltin, si des del Govern de l'Estat no s'hi fa res, l'actual via, d'acord amb la declaració d'impacte ambiental de la variant Tarragona-Vandellòs, es desmantella. És a dir que si s'hi ha de fer alguna cosa –i ja ens sembla bé que parlem del tren tram–, doncs convé agilitzar-ho com més aviat millor. I aquesta moció el que fa precisament és recopilar tots aquests aspectes per tal d'intentar tenir una visió integral de l'impacte precisament que tindrà aquesta variant.

Per cert, trobo a faltar... –ho haguéssim pogut fer amb una esmena; evidentment, no ho hem fet, però com a mínim que en quedi constància–, trobo a faltar també la importància de preveure l'adaptació a ample internacional, precisament, d'aquesta variant, com a colofó del Corredor Mediterrani en aquest àmbit.

Per tant, al final donarem suport a aquesta moció.

El president

Gràcies, diputat. I en darrer terme, i per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula de nou el diputat senyor Francisco Javier Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bueno, primero de todo, saludar al *secretari* Isidre Gavín, que no lo había visto antes, que seguro que es conocedor del problema también, como usuario de la lí-

nea Lleida-Barcelona. Sobre todo, quiero resaltar que el diagnóstico es cien por cien coincidente entre todos los grupos. Eso creo que es muy buena señal.

Desde Ciudadanos valoramos positivamente la buena predisposición a transaccionar varias de las enmiendas con los grupos de Junts per Catalunya y de Esquerra Republicana, y también el intento con el PSC.

Pero no podemos aceptar la enmienda número 9. En este punto se pide un calendario para el tren *tram*, y es evidente que el Gobierno no quiere decirnos cuándo estará este tren *tram*. ¿Será un año, cinco años o veinte años? ¿Por qué no quieren establecer un calendario de plazos previstos, aunque sea aproximado? Porque los plazos son larguísimos, y eso para ustedes no vende; es muy difícil vender algo que tarda tanto tiempo en venir. Lo que vende es echarle la culpa a otro: o a Madrid o al resto de España. Asumir que algo no está listo por culpa propia es bastante más difícil.

También rechazamos las enmiendas del PSC porque no las hemos podido transaccionar. Pero, señores del PSC, no pretendan quitarle la faena al Gobierno de España del PSOE; tiene faena. No nos conformamos con pedir estudios de viabilidad para los nuevos servicios de Avant; queremos los nuevos servicios de Avant, no solo un estudio.

En el punto 6 se pide transparencia sobre la T-Mobilitat. ¿Y por qué votarán que no los partidos que dan apoyo al Gobierno? Porque el Gobierno no quiere darnos información, no quiere darnos una relación de contratos, no quiere que sepamos las modificaciones de estos contratos y no quiere que conozcamos el coste de todo esto. ¿Qué pretenden ocultar? Los ciudadanos merecen estar informados de cómo se gasta el dinero público.

Y, para acabar, esta moción pretende mejorar el transporte público en Tarragona, es una moción en beneficio de todos, y, aunque no se apruebe en su totalidad, habremos conseguido compromisos importantes. Pónganse a trabajar, trabajen por la movilidad de Tarragona y estén a la altura, por una vez, de lo que piden los ciudadanos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga. Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.) Sí, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; per demanar votació separada del punt 2, si us plau.

(Anna Caula i Paretas demana per parlar.)

El president

Sí, senyora Caula.

Anna Caula i Paretas

Votació separada d'un altre bloc: els punts 6 i 9.

El president

Molt bé. Alguna més? *(Pausa.)* No? *(Maria Sirvent Escrig demana per parlar.)*
Digui'm, senyora Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; president, gràcies. És per demanar la votació separada dels punts 12 i 13.

El president

Es poden votar conjuntament?

Maria Sirvent Escrig

Sí.

El president

Gràcies. Molt bé. Doncs votarem primer el punt número 2, a part; 6 i 9, per una banda; 12 i 13, per l'altra, i la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*) Molt bé.

Comencem, doncs, la votació amb el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 6 i 9 –6 i 9.

Comença la votació.

Els punts 6 i 9 han quedat aprovats per 65 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 12 i 13.

Comença la votació.

Els punts 12 i 13 han estat aprovats per 125 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat aprovada per 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

No hi ha més punts a l'ordre del dia.

S'aixeca la sessió.

(*Alguns aplaudiments.*)

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i onze minuts.